

Cesta za poznáním

Aneb Byl jednou jeden poutník

Autor: Ondřej Fusek

Ilustrace: Tereza Fusková

Obsah

Předmluva	3
Den 1.	4
Všoucno.....	9
Krása.....	14
Co je možné?.....	23
Představy.....	34
Cíl.....	45
Tady a teď	52
Krise.....	58
Rande	67
Boj	74
Ztracení	79
Čas.....	85
Voda	90
První poutník.....	99
Jídlo	104
Uvědomění.....	111
Křest poutníka	121
Nový začátek	128
Smysl	137
Horko.....	147
Druhá dovolená.....	152
Zestejnění.....	160
„Strongman“	167
Hotovo.....	177

Předmluva

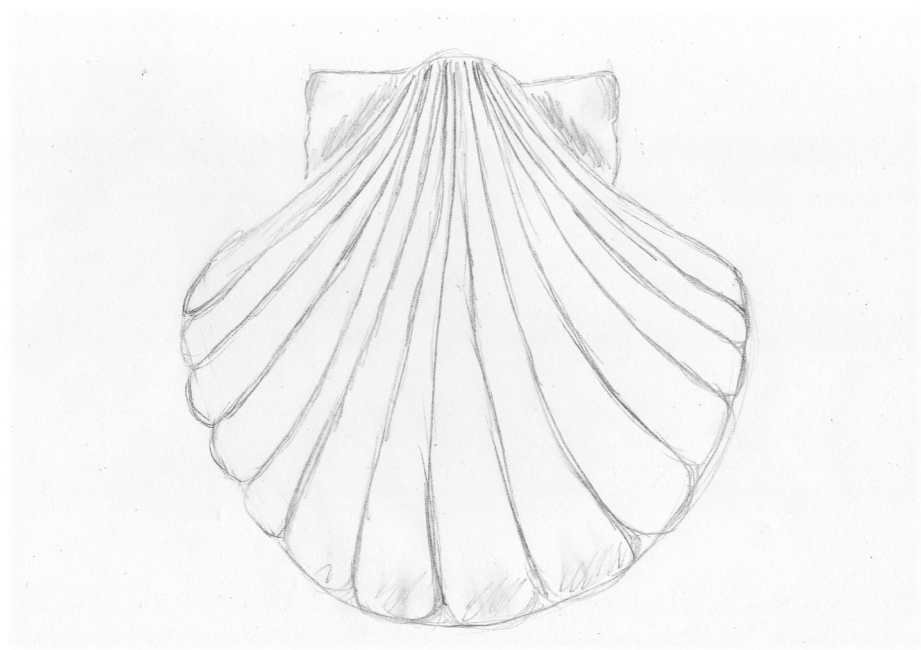
Tato kniha je vyjádřením mého já, mé osobnosti. Dostal jsem se k ní vykonáním 3000 km dlouhou poutní cestou do Santiaga de Compostela.

Vedle popisu cesty sděluji své pocity, myšlenky a názory, občas v hovorové podobě, jelikož je to mým obrazem, chyby jsou mou součástí. S čímkoli můžete jakkoli nesouhlasit, vzít je za své či se něčím sebemenším inspirovat. Domnívám se, že nejobtížnější věcí na světě je projevit pravdu. Ta je relativní a pro každého znamená něco jiného, ale je úžasná.

Text v této knize je skutečnou **mou** pravdou.

Odpověděl jsem si na všechny otázky, spojuji náboženství a vědu, společnost a lidi a snažím se zmírnit boj a nepřátelství, naopak vyzdvihnout lásku. A k tomuto mě dopomohla právě tato pouť. Stal jsem se poutníkem na své cestě za poznáním. Poznání všeho a sebe sama.

Nechť všichni se stanem poutníky ve svém životě a poznáme se.

Den 1.

Dlouho balím, všichni mě pomáhají. Občas se dostaví i slzy. Zatím jsme stále spolu. Snažím se rozloučit se. Je to obtížné, opustit rodinu a na dlouhou dobu se odloučit. Je to jako konec, konec života, velká změna a proměna současného stylu bytí.

Batoh už mám plný, tak vyrazím. Jakoby nic, jen na výlet.

Po pár metrech zjistím, že mi tlačí. Odchod na poprvé nevyšel a vracím se domů. Přebaluji do většího.

Nemám vše dokonale nachystané. Nechci být zatížen přesným plánem, co kde jak budu dělat a co si dát do batohu. Tímto vším obtěžkán bych neušel ani 100 km. Chci být na cestě volný. Jako pták.

Pokus číslo dva. To už je lepší. Na cestu mě vyprovází téměř všichni kromě 13letého syna Matěje. Alespoň ho přemluvím na objetí. Je to prý trapné, ale jde do toho. Kousek od domu se loučím s ženou Mirkou a tří letou dcerou Elínkou, která zatím asi moc neví, o co jde. Tři kilometry mě na kole doprovází

11letá starší dcera Terezka. Pak se také obejmeme, zamáváme a už je to tady. Začátek jiného života.

Znovu slzy a dojetí, že už se mnou není žádná spřízněná duše. Naposledy se ohlížím a nikdo, ticho, nový svět.

Už při balení mně bolely nohy. Ale teď už je to pryč. Pocit zvítězil nad fyzickým. Poutní cesta do Santiaga de Compostela začíná.

Míjím lidi a nikdo z nich neví, že mám před sebou 3000 kilometrů, tedy pokud se neztratím a nějak si to výrazně neprodloužím. Zvláštní pocit... Potkávám starší pár, který se snaží dostat na keltskou osadu. To znám, tak jim radím cestu. Usměju se, protože nyní stále ještě radím, znám to tady, ale pak se naopak vždy budu ptát já. Je v tom taková jakási spojitost.

První město je na obzoru. Praha – Zbraslav, napojení na oficiální cestu. Zatím ale nevidím značku. Budu ji hledat dlouho? Najdu nějaké rozcestí? Hned na počátku se ztratím a nebudu vědět, kam jít?

Chvíli to trvá, ta nejistota. Nikde nic, ale nakonec je na náměstí dobře značený ukazatel s muší (hřebenatkou), což je symbol mé poutě do Santiaga. Asi tudy prochází spousta poutníků, tak to není tak špatné. Tedy jdu bez problému správným směrem a užívám si první stoupání. Nahoře je kříž s Ježíšem a první poutní místo. Hurá, jsem tu správně...

Nejsem ale věřící. Vidím vše realisticky a přikláním se spíše k vědeckým zákonům, které nelze jen tak mávnutím proutku porušit. Myslím, že víra, církev a podobně je jen nástrojem bohatých a mocných na útlak ostatních, kteří cítí pokoru a stačí jim k životu jen málo. Je to ale i odkazem minulosti, že můžeme mít i nějaký vyšší cíl, naplnit se jinými způsoby, nejen například vnějšími statky.

A zákony jsou jasné a stabilní, jinak by nešlo vyrobit, co vyrábíme, nic by nefungovalo, auta by nejezdila, domy by nestály, svět by neexistoval.

Na druhou stranu věřím, že všechno je možné a cokoli může mít nějakou výjimku. Zákon je pouhé tvrzení založené na opakovaném pozorování našeho světa, a i když se něco zopakuje třeba tisícrát, jakou máme jistotu, že se to stane za stejných podmínek i po tisíc jedna krát?

Tedy můžeme žít i ve světě zázraků, ale je to z pohledu dnešní reality jen málo pravděpodobné. Jde také o to, co skutečně náboženství je a znamená.

Každá napsaná kniha či vyslovená slova mají mnoho významů a je jen na konkrétním jedinci, jak je pochopí a přeloží do své řeči.

Pokud bych věřil, tak věřím ve všechno a všechna náboženství najednou, dokonce každou sekundu může existovat jiný bůh, či žádný nemusí existovat. Jakmile je někdo zajímavý a dobrý v to konat dobro, má moje sympatie, a tak s tímto Ježíšem na kříži také soucítím.

Proč jdu?

Úplně první podnět byl, když u nás doma v noci zazvonila náctiletá holka a že nemá kde přespát. Pomohli jsme jí i přes určitou prvotní nedůvěru. Ten pocit, pomoci, je úžasný. Chtěl bych, aby i ostatní mohli zažít z pomoci druhým (tedy mně) podobné pocity. A tak jdu. Zkusím se naplnit „jinými“ způsoby.

Chci také odpovědět na své otázky. Kdo jsem? Co je život? A poznat víc než jen práci a utrácení peněz. Často lidi neví, kdo jsou a co chtějí. A tak se nad tím zkusím zamyslet, zafilozofovat a něco vymyslet, vyjádřit sám sebe, nechť to může být mým odkazem a inspirací pro mé děti a ostatní.

Jak člověk pluje časem a získává zkušenosti, myslím, že zároveň něco ztrácí. Pamatuji si, že jsem se dříve bál třeba sám po tmě ve sklepech a chtěl jsem zjistit, jestli se mi podobný pocit někdy na cestě opět vybaví.

Chtěl bych pochopit, proč jsme, jaký je náš svět a cíl, zažít dobrodružství a poznat víc, co život nabízí a udělat si i jiný pohled na svět, nejen tady z Čech jako Čech.

Potkávám nespočet hřbitovů a musím se ptát, jestli jsem na svém dnešním výletě zatím viděl víc mrtvých než živých?

Určitě. A tak zmítám, jestli se nesnažíme urychlovat náš život tím, že se těšíme na věci budoucí. Ta prodavačka říkala, že by už chtěla mít devět, aby měla padla. Místo, aby si užívala čas strávený prací, snaží se co nejrychleji zestárnout, přeskočit kus svého života a směřovat k těm „mrtvým“.

Snažím si vše užít, vše dělám poprvé. Poprvé bloudím, jen malý kousek, takže to zatím jde. Poprvé procházím úzkým tunýlkem, že se musím pořádně skrčit a jít bez světla světlocího. Poprvé jím svačinu a trhám višně, které jsou osamoceny a nadbytečné, protože se o ně nikdo nezajímá a padají na zem stejně jako já. Poprvé mě bolí nohy a asi se mi dělá puchýř.

Chtěl jsem být spjat se zemí, a tak jsem si vzal Skinersky (ponožko-boty) a vůbec nevím, jak dlouho mi vydrží, možná se rozpadnou už dnes, nevím. V trávě, je to paráda, ale na těch malých umělých kamínkách to bolí. Bohužel je silnice po většině cesty nepravá, posypaná štěrkem a podobně. Asi to dlouho nevydržím. Realita mé prvotní naivní představy opouští.

Realita. Co je dnešní realita? Jak vypadá náš běžný život? Máme svobodu?

Myslím, že podobným nástrojem útlaku jako náboženství jsou komunismus, kapitalismus či demokracie atd. a zejména i svoboda. Její iluze je všudypřítomná. Samozřejmě, že svoboda má mnoho významů, ale při její demonstraci se na to nebere ohled. Nejčastěji se svoboda vyměňuje za pocit něco mít, vlastnit. Ano, je to rozdíl mezi otrokem doby minulé a současné a je to posun. Stále je ale svoboda nástrojem, a ne skutečnou hodnotou.

Řekněme si to narovinu. Žádná skutečná rovnoprávnost není a asi nikdy nebude. Stále bude platit pravidlo, ten, kdo má víc (moci či peněz atd.), může toho víc a rozhoduje za nás. Myslíme si, že máme možnost volby, když jdeme do supermarketu? Dokonalá iluze, jak má být. Stále jsme podřízeni všemu a všem, jen si to neuvědomujeme a díky tomu se cítíme svobodní.

S větší mocí vzniká zároveň i více strachu, kvůli kterému vzniká více zákonů a tím méně možností volby a svobody. Nádherně to asi vyřkl Aristotelés „Kdo dává bezpečí přednost před svobodou, je po právu otrok“. S každým dalším zákonem se stáváme více otroky. Volba byla provedena mocným za nás a dává nám to za povinnost pod hrozbou trestu, místo aby to vycházelo z nás samých.

Že by s mocí rostla svoboda?

I já jsem se mohl vydat na tuto cestu, jen protože mám relativně hodně, oproti jiným. Zasloužím si to? Nádherný paradox. Vydělat si na něco, co jde přímo proti. Důvodem mé cesty je být přátelský a darovat a ne vydělávat.

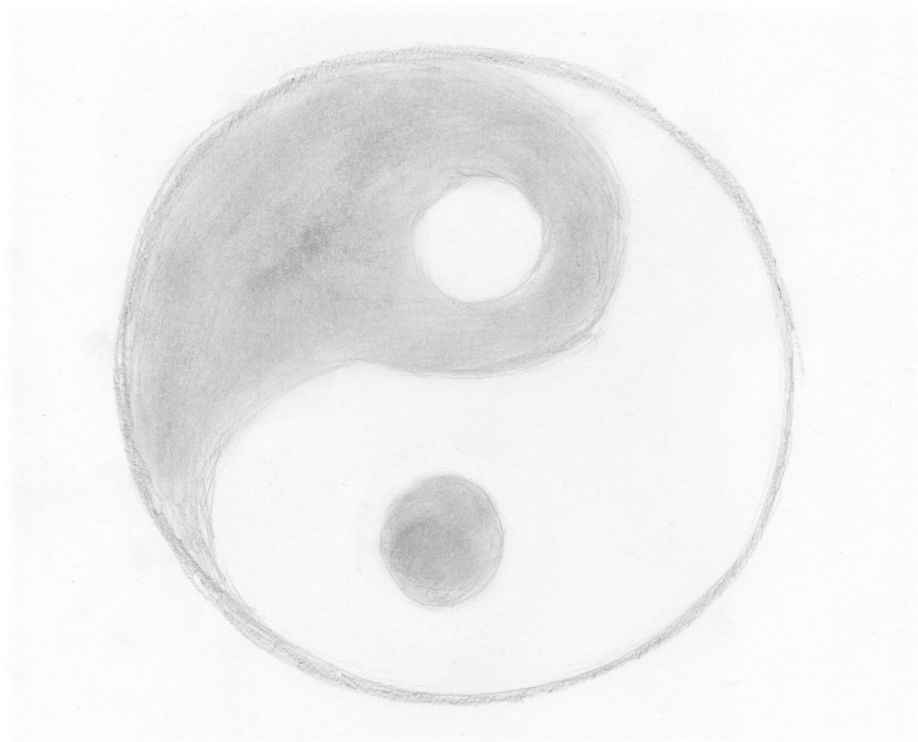
Pokud někdo něco udělá či vyrobí s maximální láskou, potřebuje odměnu? Můžeme si vůbec dovolit být hodný? Nevykážeme se tím na okraj, bez peněz, a navíc s tím, že jsme dokonce divný? Každý chce být přeci nahoře, ne? Nejsme právě proto otroci?

Oháníme se například charitou, která je jakýmsi spasením a vykoupením. Neuvědomujeme si ale, že pomáháme tak často těm, kterým jsme my sami

nejvíc vzali. Dar civilizace a vlastních hodnot nemusí být skutečným darem pro druhé. I boj, ať se nás přímo netýká, mohl vzniknout kvůli nám.

Na jedné odbočce se mi nezdá cesta. Stále jdu na východ, ale Španělsko je víc na západ. Poprvé se tedy ptám pocestných na cestu, ale je to v pořádku, jdu dál, i když obráceným směrem, cíl se mi tedy vzdaluje. Asi to bude častým jevem, jít proti proudu a vysněnému cíli. Je to trochu depresivní, když se zároveň hlásí puchýře stále víc a celé tělo je hned první den úplně unavené a namožené.

Poprvé jdu spát.

Všoucn

A i s výbavou na zimu jsem to přehnal. Ráno nebo ještě v neprospané noci se kvůli zimě snažím vyrazit, abych neprochladl. Je neskutečně chladno. Vše mě bolí, záda, svaly, kvůli puchýřům jdu jako starý nemohoucí děda. Pomalu krůček po krůčku s neutichající bolestí.

Au.

Opravdu se to nadá vydržet.

Po delší době, možná to byla jen chvilka, ale teď se mi to zdá jako celá věčnost, dojdou do Dobříše. Ach ta dobrá „Dobříš“. Hned na začátku má telefon, a tak volám domů. Jednou, dvakrát, desetkrát. Asi je moc brzy, nikdo to nebere.

Čekám na zídce u telefonní budky a obchodu. Sleduji čas rána, jak se postupně rozednívá a vše probouzí. Nejprve přijíždí Vietnamský prodavač a rozsvítí všechna světla. Docela si mě prohlíží, jestli nejsem nějaký nelida. Pak dorazí pekař a provoní celou ulici čerstvým pečivem. Kolemjdoucích postupně přibývá. Někteří jdou na nedalekou zastávku a čekají na autobus.

Ještě jednou a pojedu támhle tím autobusem domů a skončím ten nesmysl. Tu cestu.

Zase nic.

Po dvou neskutečně dlouhých a vyčerpávajících krocích směrem k autobusu náhle telefon zvoní.

Hurá. Jásám.

Všechno ze mne najednou spadlo.

Kroky už nejsou tak bolestivé. Místo abych došel k obchodu pro boty a spacák, obchod přijede ke mně a nadopuje mě vším možným. Loučím se se svou rodinou již po třetí.

V nových botách zase můžu chodit, tedy vyrazím, jen mám 2x větší batoh, který si cestou bere daň. Bolest nohou se pomalu mění v bolest na ramenou. Rozhodně se jde líp a mám hezčí zážitky. I pocestní se víc usmívají. Někdy se zamyslím, a to se hned musím vracet k poslední značce, vše se rychle mění. Pak jsou směrové značky sundány, a tak se po druhé ptám na cestu.

Ostatní se asi musí divit. Batoh občas mám vepředu nebo na levém či pravém rameni a boku, což mě pomáhá překonávat bolest. Svaly si musí zvyknout.

Dopříc, moje hůl.

Já jsem ji tam zapomněl.

Co si bez tebe počnu. Jak odeženu vlky a divočáky? Jak postavím pončo? To jsem si vzal jako pláštěnku a proti dešti a větru v noci místo stanu.

Odhodím svůj batoh do křoví a utíkám i přes puchýře dva kilometry zpátky na poslední zastávku. Moje zlatá hůlko. Pojď sem. Dám jí pusu a běžím dva kilometry vpřed zpět. A je to, mám to hned o 4 kilometry delší. Mohl bych být našťvaný, takhle ji tam nechat. Ale podstatnější je to shledání nebo je to mou povahou.

Cestou zpátky potkávám běžkyni se psem.

Ó já.

Hodinu nikoho nepotkám a teď najednou všechny? Můj milý batůžku. Jsi lehounký jak pírkó. Nenech se najít, neodnášej se. Budu tě milovat na vždy. Štěstí je při mně.

Jo, toto je štěstí.

Začíná pršet...

Tak rychle pončo. Znovu si opakuji „Já mám ale fakt štěstí“. To není normální. Jen to mám o 4 kilometry delší a zítra si budu muset vyprat zpocenou košili od běhu, ale jinak je mi naprosto skvěle.

Informační centrum v Příbrami je už zavřené. V centru se ptám staršího místního, kde můžu přespat. Podívá se na mě, projede mě očima a praví: „Přespi támhle pod podiem, tam nebude pršet.“ Očekával jsem hotel nebo ubytovnu se sprchou, ale budiž. Tak přespávám v centru ve spacáku hned vedle informací.

I přes obtížné usnutí, kdy jsem poslouchal každý zvuk, každé zašustnutí, jestli ke mně někdo nejde a podobně, jsem se nakonec konečně prospal, v teple, namazal puchýře „kdo maže, ten jede“ a čekám na otevření, abych dostal první razítko.

Znovu procituji ráno, jak vše vstává a dere se k životu. Noc byla později zamklá a nicotná, jako by vše vyhaslo a nemělo důvod k existenci. A tak přemýšlím o životě.

Podstatou „Všeho“ je si klást otázku, proč tady jsme, proč vůbec existujeme?

Jedinou logickou a smysluplnou odpovědí, na kterou jsem přišel, je, že nic není, nic neexistuje. A zároveň existuje vše.

Vše ostatní je vždy jen částečnou odpovědí. Totiž pokud něco vzniklo božskou přítomností nebo prvotním třeskem, stále je tady stejná otázka. Proč bůh existuje nebo kde se vzala první energie či částice, bod pro velký třesk, z kterého vznikl vesmír?

Na jakoukoli odpověď se totiž vždycky lze zeptat dalším „proč“ a vše se zacyklí a odpověď se nikdy nedostaví. Mohu se tak ptát do nekonečna.

Proč? Proč? Proč?

Pokud neexistuje nic, otázka „proč něco je“ přestává mít smysl. A já tvrdím, že nic je zároveň všechno. Proč?

Nejdůležitější věcí je, že ke každé věci, číslu, osobě, pocitu, částici, hmotě, vesmíru existuje pravý opak, díky tomu se v konečném součtu vše eliminuje a nic nezůstane. A proto naopak nic je i všechno neboli nic je eliminace něčeho a jeho opaku. V případě, že něco či některý opak nebude existovat, pak se musíme vrátit k otázce „proč“ něco někde existuje či neexistuje. Tedy musí jít o absolutní všoucnost.

Toto je má teorie všeho a ničeho.

Všechno je nic a nic je všechno.

Když dáme k sobě stejně velké + a -, nebude ani jedno z nich. Obojí se eliminuje. Když sečteme kladná a záporná čísla, nezbyde nám nic. Když anihiluje částice s antičásticí, nezbyde z pohledu hmoty nic (pouze fotony). Když něco milujeme nebo nenávidíme, máme k tomu vztah a existuje to pro nás. Má to konkrétní podobu. Jinak to prostě nevidíme, je to nepodstatné, nezajímá nás to a vlastně to pak pro nás neexistuje. Je to eliminováno.

Jinými slovy, pokud něco je a cítíme to, tak jen díky tomu, že víme, že existuje i pravý opak. Opak se současně stává jeho definicí. Bez – by neexistovalo +, bez zimy by neexistovalo teplo, bez zla by neexistovalo dobro, bez ďábla by neexistoval bůh, bez boje by neexistoval mír a bez ničeho by neexistovalo něco.

Tedy pokud něco existuje, existuje vše v nekonečně variantách a zároveň nic neexistuje, což je jediné logické vysvětlení. A my, náš svět je pouze jednou touto variantou. V jiné variantě existuje jiná osoba v jiném světě, která má stejné otázky. A dle stejné teorie je těchto konkrétností taktéž nekonečno a zároveň tedy nic konkrétního není.

Často je těžké vyjádřit či pochopit pravý opak a z různých pohledů může být opak jiný, ale všoucnost zahrnuje všechny opaky ze všech pohledů. Úplně nevím, jaký přesně opak je od bolesti. V jednu chvíli jsem cítil jen bolest a nic jiného, ale teď se najednou bolest obrací a možná jednou převládnu jen krásné pocity. Ty ale mohou vzniknout jen díky této bolesti, jinak je nepocítím v plném rozsahu.

I současná věda se myslím k všoucnu přibližuje. Začalo se hojně používat slovo „anti“ (antihmota, antičástice a podobně). Mluvím ale o pravém opaku, což nemusí být právě „anti“. Podobně je ďábel asi opakem boha. Z jiného pohledu může jít o to, že oba jsou určitou postavou, něčím, tedy nejsou pravým opakem. Pokud ale nad opakem z kteréhokoli pohledu budeme uvažovat, myslím, že vždy na něj můžeme přijít, představit si ho nebo ho procítit a vymyslíme třeba nové slovo.

Pokud existuje vesmír, kde je jen láska, pak existuje vesmír, kde je jen zlo. Tyto dva opaky nikdy nejde oddělit a vznikají a zanikají společně.

Otázka existence, opaku či neexistence je v konečném důsledku shodná.

Krása

Den 3. plyne a k bolestím se přidává další, a to svaly na lýtkách a stehnech. Bolest tedy zatím tolik neustupuje. Ještě jsem si všiml, že jedna přezka na batohu není utažena, možná mě teď nebudou tolik bolet ramena. Snad nakonec vše vyladím.

Když jdu, tak stejně stále plánuju. Toho se nelze zbavit. Až jednou přijdu k městečku a budu se třeba hodinu kochat pohledem na něj, tak přestanu plánovat. Vždyť celá cesta je mým plánem, a to jsem chtěl se právě tomuto vyhnout. Nyní se jednou kouknu (do mapy) připomenu si, že mám dnes ujít ještě 2 kilometry a jdu. Ale proč?

Abych to stihl? Za tři měsíce být u cíle? Nevím, člověk když plánuje, není v realitě a stárne.

Ať už jsem tam.

Snažím se dostat do reality a jde vlastně o bolest.

Bolest je realita.

A vyhnout se jí je plánování a odmítání života.

Je těžké milovat i bolest.

Ha, hůl mě zase zachránila život, přesněji mé nohy, protože ty jsou na cestě polovinou života. Zabořila se místo mě do močálu, mám je stále relativně suché. Mokřin je tady ale hodně, tedy trochu vlhké jsou. Člověk se tomu nevyhne, projít bažiny suchou nohou.

Čím míň lidí potkávám (jeden za 10 km) tím víc vidím zvířat. Postupně si na to zvykám, být více se zvířaty než s lidmi. Některá se téměř nebojí. Pár metrů ode mě dva zajíci jen tak tak uhnou z mé cesty, abych prošel, ale dál nikam neutíkají. Jako bych byl jejich přítel.

Podobně i srnky vidím stále z větší blízkosti. Evidentně pomalu zapadám do divočiny a jsem s ní spjat. I brouček, který mi teď pomalu přešel přes můj deník a tento text, je tím důkazem.

Poprvé zkouším filtr na vodu z potoka, vypadá čistě. Po dvou kilometrech ale dojde ke studánce, a tak nabírám její vodu. No nic tak přistě.

Potkávám různá pamětní místa, kde se dá přenocovat v suchu, vlastně každá noc byla zatím dobrodružství. Poprvé zima, pak téměř na náměstí a trochu sprchlo. Někdo dokonce kolem mě prošel, jestli to nebyl sen. Batoh mám jako polštář, tak mi ho nikdo z kolemjdoucích snad nevezme.

Dnes často přšelo a pokud bude v noci velká bouřka, tak budu mít úplně vše mokré. Asi jsem teď v další krizi. Vše na mne padá a dopadá, i osamělost, která se stále prohlubuje. Se zvířaty si přeci jen nepokecám. A mraky jsou mým obrazem a odrazem. Nebo naopak kvůli mrakům jsem v depresi?

A navíc zase nemám značku, cesta se mění v cestičku a ta se ztrácí mezi malými stromky. Vracím se a ověřuji poslední značky, vše sedí. Pocity se mixují jeden přes druhý a nedávají mi žádný dobrý výhled do budoucna. Jsem opět na dně a ztracen nejen v tomto lese, ale sám v sobě a na této pouti. Nevím, proč jít dál.

Zpátky se už nevrátím. Prostě někam, se dostanu.

Jdu tedy do toho. Pojď zlato, ať to stojí za to. S mojí holí se protáhnu snadno všude.

200 metrů a stále nic. Navíc močály. A tak nabírám vodu do bot. Kudy mám jít?

Dalších 200 metrů a projití křížem krážem a nic.

Zastavím se, pozvednu hlavu od neustálého civění na louže a bažiny pod nohama a zaostřím zrak na v dálce stojící strom.

A na něm?

Dva pruhu! Nevidím je úplně čistě, ale jsou tam.

Naděje, vzrušení. Tak pojď, značko...

A mám tě.

Jsi moje.

Již neočekávaná v očekávané temnotě tmoucí. Jistota v nejistotě. Jak jen je možné vše obrátit k mému obrazu. Mraky se rozestoupí. Slunce vychází. Ze dna se deru na povrch.

S každou další značkou se mihne další krásný pocit. Bojuju a prodírám se dalším houštím, dalšími močály. Nyní mě nic nebolí a jdu stále rychleji, jako by do mě střelil blesk. Cítím, že to jsem já.

Našel jsem se. Tady a teď.

Každá část mého těla mi říká, seš tady správně a jdi do toho. Ani nechci, aby to skončilo. Stále zrychlují a zrychlují. Téměř už běžím a užívám si každého kroku vpřed. Protahuji se houštím, přeskakují brázdy, říčky. Skoro letím.

Určitě je to doposud jedna z mých nejrychlejších částí. Občas opět není dlouho značka, ale to nevadí. Jakmile se objeví, tak ji miluji.

Myslím, že teď už jsem konečně poloviční poutník. Před tím jen turista. Poutník opravdu pozná a zažije všechno, co na cestách lze poznat. Zatím jen poloviční, ale směřuji k opravdovému.

...

V další vesnici jsem se chtěl ubytovat, paní říkala, že tam nic nemají. Ještě se neumím zeptat přímo, jestli by ona sama mě u sebe nenechala, třeba i za peníz. Už bych si zasloužil sprchu a vyprat.

Teď je hezky, konečně slunce svítí a vše mi schne. Dokonce jsem si poprvé vyprat košili a nesmrdí. Uvelebil jsem se na louce poblíž té vesnice a je mi dobře.

Den 4., všude je mokro, opět. Už mě to ale jen tak nerozhází. Snažím se mít suché boty. Přemýšlím znovu o tom, co je to poutník. Pokud počítám dny, kam musím dojít a co mám za sebou, pak k němu mám ještě daleko. Myslím ale, že nejprve musím někam dojít, dost daleko, abych tak mohl víc o všem popřemýšlet a stát se poutním mazákem, který přeci jen už něco zažil.

Když přijdu do vesnice, cítím se jako host, cizák, který tam nepatří a všichni se dívají, co tam chci a co tam pohledávám.

Pomalu cítím změnu, a to že se cesta stane mým domovem a pak cizák nebudu. Přijdu k vesnici a řeknu si, už jsem doma, vítejte mě s otevřenou náručí, já sem patřím.

Nedaleko je další městečko. Kdybych šel po silnici, ušetřil bych si hodně kilometrů. Obecně bez značek bych to měl spíše 2000 kilometrů než 3000. Značky mě ale zavádí na různá zajímavá místa. Kupříkladu teď jdu po poli a mířím k tomu městečku přes zarostlou pěšinku, všude je stále mokro a vlhko, a hlavně tráva na ní. Boty suché, moc se mi do toho nechce, můžu jít v klidu po té silnici.

Cesta páně je nevyzpytatelná.

Jdu. A projdu to. Mám mokro jako bych prošel potokem, jen to čvachtá. Plán, být v suchu, pozbyl platnosti. Já to ale prostě musel udělat.

Co mě ještě čeká? Je toto hezké a důvodem mé pouti? Bude ještě něco lepšího? Třeba bych si mohl s batohem na zádech i zaplavat a voda by mohla být pod bodem mrazu. To by teprve bylo. To by byl zážitek...

Na cestě potkávám stále víc zvířat, krávy, koně i s hříbaty mně běželi naproti, čápa, volavku, vše, co lze u nás potkat. Viděl jsem velký rybník posetý, téměř celý lekníny a nutrii, kterou si chovali v jedné vesnici, ale nebyla zavřená. U silnice bych asi nic neviděl. Vedle směrovek, míhám i nespočet

křížků a Ježíšů, někdy mně přece jen dodávají sílu jít dál, on také trpěl a víc, já to přeci zvládnou.

Není sluníčko, a tak nechám větrat spacák na svém batohu, který mám teď vpředu. To musí vypadat, jak nějaký domek na bříše. Úplně vidím, že bych si takhle nesl s sebou holuby v holubníku.

Potkávám malou holku, co jde ze školy, trošku zamyšlenou, téměř se stejným batůžkem jako je ona sama, jdeme vedle sebe stejnou cestou a kouká na mě. Tak povídám: „Tak co, kdo má větší batoh?“ V její tváři je vidět úsměv.

Dávám si první teplé jídlo v nedaleké hospodě. Zahřeje to a naplní silou.

Každá přestavba je problém, všechny značky zruší a cestu hledám i čtvrt hodiny. Tak se mi zdá, že už nic zajímavého nebude, že už jsem všechno viděl a napsal.

Směřuji na Plánice, třeba by tam mohli mít mléko vytvořené Pláničkovou metodou. Vtipkuji. Jsem v Kozlovicích a vypadá to tady povědomě, jako bych už tady byl – jeden dům mi připomíná, dům z filmu Slunce, seno, jahody... Možná se to natáčelo tady, nevím. Nebo je to odpovědí na to, že už nic zajímavého nebude?

Rozhodně se touto myšlenkou teď zabývám více. Uvidím opravdu něco zajímavého nebo vše bude vypadat stejně? Jako do teď?

Zajímavé to bylo, ale asi jsem toto všechno již ve svém životě viděl. Občas si zajdeme na procházku, na hříbky, výlety a je to všechno takové podobné. Na cestě jsou zatím zajímavější mé pocity a mé bolavé tělo než věci kolem.

Dále v lese nacházím babky, plno babek. Jsou úplně všude, ale nevypadají moc k snědku. Tento les je houby jak posedlý. Nic kloudného nenacházím. Nějaký bych si dal, a tak hledám. Dál a dál.

Narážím na krásný, postupně až přenádherný mech. Ta zelená je ohromující, plně smaragdová, víc než to. Úplně si na něj lehnout a užívat si. Nádhera.

Musím se nad tou nádherou pozastavit a nasát ji. Tak o tomhle jsem mluvil? Tohle jsem chtěl vidět? Dokonalý mech. Plně svobodně zelená v jinak šedém temném světě.

Našel jsem dnes jednu z nejnádhernějších věcí na celé cestě. Nebo i v celém životě.

Nádhera.

A víte, proč máme mech tak rádi?

Nejen proto, že je krásně hebký. Možná víc proto, že je v něm občas ukryt poklad. Vytváří totiž neobvyklé podmínky pro neobvyklé věci.

To je neskutečný!

Je tam!

Totálně hnědý, že hnědá je proti němu slabé slovo. Maximálně silný a bujný, že přežije i celé roky.

Hřib k pohledání, jak jen to jde.

Život se obrací. V každém momentu muže přijít chvíle, kdy se vše zastaví a my pocítíme slast, až se nám chce brečet radostí. Že vše dává smysl. A my nemusíme už nic dalšího hledat. Jsme tady a teď na tom správném místě, v tom správném okamžiku. Nic dalšího není třeba.

Možná, že toto je náš smysl. Naší odpovědí.

Jak jsem před tím dostal chuť, tak teď se to zdesetinásobilo. Jdu do toho, ho utrhnout a sníst.

Těsně před ním se ale zarazím. To není možný, je tak krásný. To nejde ho zabít.

Stále víc a víc ho pozoruji a říkám si, co je na světě nejkrásnější? Nějaký rychlý auto, dobré víno, skvělá hudba či vůně květů, ženy? V této chvíli ani orgasmus není tak silný, jak pohled na toto dokonalé dílo přírody. Nebudu přirovnávat, jak krásně hnědý je, ba naopak, vše ostatní hnědé přirovnám k tomuto hříbku. Ta kontrast s tou dokonale zelenou je neuvěřitelná. Řekl bych, že něco takového nejde namalovat žádnou barvou ani vytisknout či vyfotit.

Jako by představoval mě na této pouti.

Už vím, proč jdu, jen pro tento okamžik.

Teď se můžu klidně vrátit s pocitem sebenaplnění.

Přemýšlím, co je to krása?

Co nejkrásnějšího lze zažít a co jste zažili vy? Asi je to velice relativní a subjektivní a v čase se může pohled radikálně změnit. Ten hřib je možná nejkrásnější, co jsem v životě viděl. Alespoň teď, v tomto čase. Může to mít spojitost s tím, že většinu doby teď trávím v lese, tedy se snažím najít láskyplný pocit zde. Komunikace s lidmi je velmi mizivá, tak tímto způsobem si to nahrazuji.

Krásné je to, co je zajímavé, neběžné, unikátní. I královna krásy je unikátní, protože nemá křivé nohy, špatné míry nebo pupínky, což je pro běžného člověka normální. Jakmile bude podobných víc, krása se vytrácí. Nebo když ji budeme sledovat déle či každý den, tak bude fuč.

Krása v lásce se stává unikátní, pokud máme jen jednu, a když k ostatním cítíme méně lásky, může krása trvat i každý den, jinak se i tato krása vytratí. Pokud tady zůstanu déle, pak už to tak krásné nebude.

Musím odejít!

Do své mysli si ale ukládám, že i přes všechny útrapy miluji mokro, jen díky němu jsem mohl vidět takovou krásu, inspiraci a navodit myšlenky o kráse a jedinečnosti okamžiku.

Pomalů s velkým respektem ustupuji a obcházejím ho, aby zůstal nadále dokonalý. Asi ho nějaký houbař nebo turista brzy utrhne, to ale nevádí.

Má cesta je teď o poznání jiná. Naplněná něčím, co jsem ve skrytu duše cítil, že bych chtěl a co jsem i dostal. Ostatní věci se zdají být nepodstatné. Možná i sám život není tak podstatný, jak tato chvíle, tento okamžik.

Hned nacházím dva kámoše a jednoho ochutnávám. Je výtečný, lepší než jídlo v restauraci.

...

Kousek od svého dnešního cíle něco mňouká v trávě na okraji silnice. Přistupuji blíž a vyběhne na mě naproti mrňavé kotě. Chvilí s ním pobytu a dám mu své jediné maso pro případ nouze, indiánskou sušinu, jako bych ji již nepotřeboval. Úplně hltá a okamžiky a odpočinek s druhou duší jsou velmi příjemné. Cítím takový mír a užívám si každý další děj. Vše, co se stane je úžasné.

Pak projde paní a kotě se rozběhne za ní. Mohl bych cítit zklamání, že já jsem byl přeci ten, kdo se o něj postaral a že má být se mnou. Nádhera je ale ve svobodě jeho rozhodnutí a v situaci, která nastává. Sice si jej zprvu nevšímá, ale když se přibližuje auto, pohlídá ho. Jde dál a kotě s ní. Nechtě se jejich osud naplní.

Přemítám, že mír je tak všude přítomný a ke zvířatům mám tak blízko, že je prostě nemůžu jíst. Ano, jasně směřuji k tomu, být vegetarián. Myslím, že si můžeme vybrat, darem je svoboda rozhodnutí.

Vydávám se do toho nedalekého městečka s jasným cílem se konečně vysprchovat a vyprat. V hotelu v centru je plno a ani sprchu za peníz nedaj. Jdu tedy dál s prázdnou. Kousek za ním se rozhodnu, že si dám alespoň něco k pití a podívám se na fotbal, hraje se rozhodující utkání. Při cestě zpátky uvidím restauraci-ubytovnu Santa Fé a čekám, až otevrou. Rozhodím boty, ponožky a batoh a odlehčím mu ujedním zásob.

Jak si tak sedím a projíždí sem tam auta, osloví mě Rudolf, se kterým se dám do řeči a seznámím se s ním.

Má trochu jiný pohled na svět a neustále řeší ženský, byl saxofonista a holky ho pořád balily, a tak má neustále spousty problémů a jako by si neuměl vybrat ze všech tu jedinou...

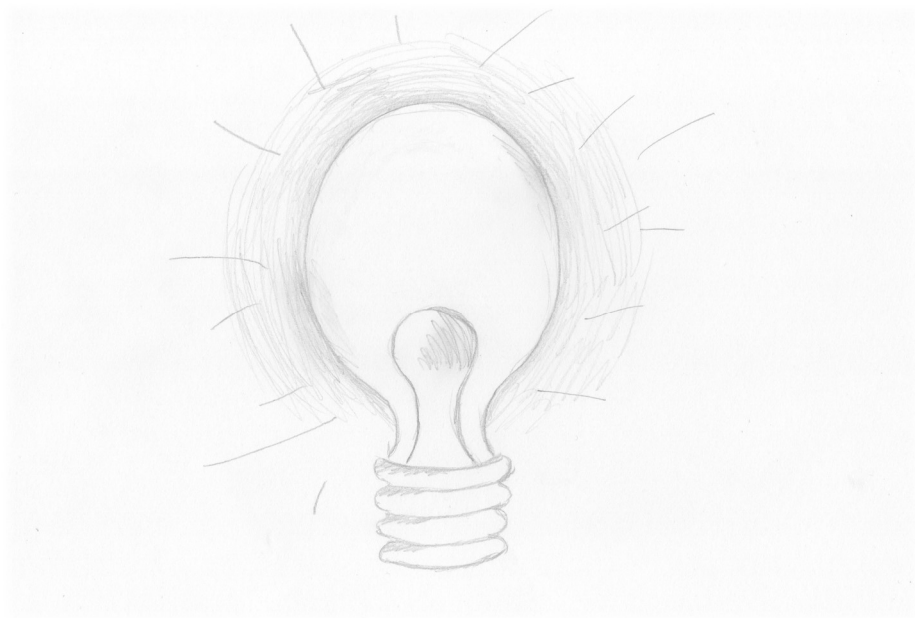
Obdivuje mou cestu, a že bych se měl vrátit k té své. Ve světě se může přihodit ledacos, a nakonec to s námi může dopadnout špatně. Cítím, že má v sobě hodně strachu, ale jeho ženy ho nechávají kvůli němu, že sám sebe nepřekoná.

Večer odstraňuji první klíště a mám možná trochu napuchlé nohy. To se mi stalo i minule při bězích, trochu se strachuji, aby to nebyl konec, měl jsem totiž před tím úplnou sloní nohu a nedalo se ani chodit. Přemítám, jestli to nebylo tím pivem, jestli na nějakou mastičku nejsem alergický apod.

Ráno co nejdýl ležím a mám nohy nahoře. Vypadá to zatím dobře, tedy se vydávám vstříc dalšímu osudu. Každých 5 km si ale raději udělám zdravotní přestávku... V Klatovech si dávám druhé razítko.

Občas se mi zdá, jako by mi někdo házel klacky pod nohy a já musel nové problémy překonat. Jakmile to zvládnou, problémy odejdou. U hříbka jsem si říkal, miluji mokro. Dnes už žádné mokro není a slunce svítí naplno. Dokonce se ochlazuji zmrzlinou.

Na mapě vidím už jen kousek k hranicím a má cesta se tak stává mnohem reálnější. Brzy už nebudu potřebovat české peníze, kupuji si, co jde. I jehlu a nit na sešití košile. Dodává mi sílu kysané mléko a místní chleba se sýrem. Paráda. Stále jsem ale na začátku cesty.

Co je možné?

Přemýšlím o všem možném. O tom, co nás nejvíce trápí. Možná jde o nedostatek. Nemáme zdroje? Je teplo a světlo životem a zima a tma smrtí, neživotem? Máme nedostatek tepla a světla, nedostatek energie?

Ze slunce máme mnoho energie, ale tu neustále ztrácíme? Uniká pryč vyzářena a my ji neumíme udržet, a tak ji nahrazujeme energií minulou, ropou, uhlím apod. Oteplování by mohlo být naším přínosem, ale zatím nejsme tak mocní, a proto je to naše zkáza. Co ale vlastně potřebujem? Na jednu stranu, je to víc energie, na druhu stranu méně? Nic není jednoznačné.

Možná je základním problémem zákon zachování energie. Tedy, že ji nemůžeme kdykoli vytvořit a kdykoli zrušit. To je podstata našeho vesmíru a vše je tímto podřízeno. Je ale tak špatný anebo dobrý?

Perpetuum mobile 1. Zkusím pomocí současné fyziky (jak ji chápu a poznám já) sestavit auto bez pohonu. Lze to? Já říkám, že ano.

Vezměme si prostor, který je pro zjednodušení statický. Silnici na zemi a vzduch. Auto chce vjet do tohoto prostoru. Vzduch říká, teď jsem tady já, budeš mě muset přetlačit, dát mi energii. Auto mu tedy dá svou energii, tím sníží rychlost. Auto se pak dostane na konec prostoru a pokud bude umět (mít technologii) vrátit vše do úplně původního stavu, pak díky zákonu zachování energie, kdy se energie nemůže ztratit, vzduch zatlačí auto dopředu na původní rychlost, předá mu zpět celou původní energii. Podobně toto musíme udělat s třením, kdy si auto musí zpětně nasbírat uvolněné teplo, vibrace, zvuk apod. Musí si i zachytit a vrátit kompletně vyzářenou energii, teplo a všechny další úniky energie. Samozřejmě, že je to pro současnou dobu a technologie nemožné, ale teoreticky to přeci lze, ne?

Další věcí je pak poloha vůči ostatní hmotě, kdy se mění potenciální energie. Jakmile ale dojedeme zpátky domů, měli bychom být v relativně stejném postavení. Vše by mělo být shodné se včerejškem, kdy jsme byli na stejném místě.

Život tedy začíná dodáním energie a končí jejím vrácením?

Jelikož nejsem žádný fyzik, možná jsou v mých úvahách díry či nejsou přesné a mohou být i chybné, ale takto všemu rozumím právě já. A je to potřeba určitým způsobem chápat, protože díky tomu pak rozumíme i našemu světu a životu. Všoucno se skládá jako skládačka, až nakonec vše bude dávat smysl.

Perpetuum mobile 2. Kvantová fyzika říká, že z černé díry mohou unikat částice. Jak?

Ke každé vzniklé částici uvnitř černé díry může na okraji vyskočit opačná částice mimo černou díru. Já to převedu do podoby energie, jakákoli energie má i anti-energie. Je jedno, jestli v našem nebo jiném vesmíru. Pokud se tyto spojí, zaniknou a vše se dostane do stavu rovnováhy, původního stavu, tedy bez energie. Přesně podle teorie všeho a ničeho. Snažím se říci, že ve skutečnosti žádná energie neexistuje a veškerá energie je jen půjčená. Má někde pravý opak.

Téměř všichni ve společnosti žijeme s nějakou půjčkou. A já říkám, že je to úplně normální, že tak funguje dokonce celý náš vesmír. Jede na hypotéku.

Při velkém třesku si vypůjčil obrovské množství energie a jednou ji bude muset splatit, vrátit.

Vše jede na hypotéku.

Přijde čas, kdy si budeme umět podobně vypůjčit energii a tolik, kolik budeme chtít. Můžeme si půjčovat do nekonečna a nebudeme mít nikdy v ničem nouzi. Vrátit ji budeme muset, ale klidně až v nekonečnu. Jak jinak vysvětlit takový třesk, když má existovat zákon zachování energie.

Nanejvýš by energie v jednom bodu mohla mít jednu obrovskou hodnotu, která se pak vymrštila třeskem do všech směrů, stále ale pak bude existovat otázka, kde se vzala, a právě v takové míře?

Pokud to bylo předchozím smrštěním, pak se budeme muset opět ptát, kde se vzala před tím? Pokud se budeme takto ptát do nekonečna, pak přestane mít otázka smysl, stejně jako čas a vlastně vzniklo a vznikne nekonečně všech možných vesmírů, což je oním mnou popisovaným všoucнем. Z pohledu nekonečna je úplně jedno, kde právě stojíme a jaký vesmír byl před námi a jaký bude po nás.

Teorie všeho a ničeho, kde je nekonečno energie a zároveň žádná, je tak také naplněna.

Pokud zákon zachování energie v některých případech nefunguje či teprve vznikl až při třesku, pak se stačí do takové situace dostat, kdy fungovat nebude či zanikne, a perpetuum mobile 2 máme také.

Jinak řečeno, můžeme mít energie, kolik chceme, a zákon není omezením, naopak nám otvírá dveře. Jde jen o úhel pohledu, jako je tomu se vším. Dobro a zlo, krásu a ošklivost definujeme jen v našich hlavách a v našich omezených představách vzniklých z dob minulých.

Je jedno, jak a kdy vesmír zanikne. Ve chvíli, kdy nebude mít smysl, pak se zhroutí do opačného vesmíru a zanikne. Ve skutečnosti je čas irelevantní a vesmír dle teorie všeho a ničeho může existovat nekonečně dlouho, energii vrátí až v nekonečnu. Dokonce si může půjčit nekonečno energie a vše stále platí. Může nekonečně dlouho vychladávat nebo se rozpínat či se smršťovat a znovu explodovat.

V perpetuu mobile 2 je na nás, kolik energie si vypůjčíme. Reálněji řečeno, je na nás například kolik částic posbíráme kolem černé díry, ale určitě to nemusí být jen u černé díry. Možná perpetuum mobile 2 již běžně používáme a ani o tom nevíme.

Perpetuum mobile 3. Vlastně nevíme, v jakém světě žijeme.

Je docela možné, že skutečně ani v našem vesmíru nic není. Možná jde jen o sdílené představy a vše je jen sen.

Veškerou hmotu a zákony jsme stvořili my jen v našich představách. Jelikož jde o sdílené představy, tak jednotlivec toho moc nezmění, žije vlastně dle představ ostatních a tím je i podporuje a zesiluje. Ve chvíli, kdy někdo na něco přijde, tak jsou 2 možnosti, buď to většina přijme a tím dojde k vytvoření zákona nebo odmítne a tím například vzniklo prvo-původní odsouzené perpetuum mobile nebo se začali upalovat čarodějnice. Některé věci jako gravitace apod. přeci jen vymyslel první duch, řekněme třeba Adam, ale popsal ho až Newton později.

V perpetuu mobile 3 jde o to, že žádný zákon není nezměnitelný a vše je možné, jelikož máme nekonečno všech možných vesmírů dle teorie všeho a ničeho a jen my určujeme, v kterém jsme či budeme.

Pamatujme ale na to, že v jakémkoli krásném světě existuje i ošklivost a život bez jednoho z nich nelze. Spíše jde o to, tomu porozumět a vlastně vidět i v ošklivosti krásu.

To je tak ošklivé, až je to krásné.

Možná největším příkladem je Ježíš. Bez jeho utrpení by světu nepřinesl tolik lásky. Zkuste si představit, že by nebyl ukřižovaný, pravděpodobně by neinspiroval tolik lidí a časem by došel k zapomnění. Podobně i já vykonávám tuto cestu a jsem rád za prožívání útrap a za těžkosti, díky tomu vzniklo, vzniká nebo vznikne někde více lásky. Možná i v našem domě a v mé rodině. Pokud někdo říká, že takováto cesta je obtížem pro rodinu, já říkám, že je přínosem a možná díky tomu vydrží déle či v ní bude více lásky.

Přisedl si ke mně chlapík.

Povídali jsme si o práci, že nějakou teď zkouší získat, o cestě a o únavě v životě a rebelii, že bych měl založit stranu...

A ještě v Klatovech potkávám mámu s holčičkou, která se ptá: „Mami, na co je ta hůl?“

Odpovídám: „Tak podívej, taková hůl je úplně na všechno. Na vlky, aby mě nekously, ale tady u nás vlci nejsou, až dál, kam jdu. Pak se s tím takto podpírám, abych neměl moc puchýřů a neboleli mně nohy. Pomáhá mě

do kopce, zkouším s ní močály, suším na ní prádlo. Jo a podpírá mi můj přístřešek proti dešti. A v poslední řadě s ní takto oznamuji svou přítomnost ve vesnici,“ všichni se hned mohou rozkrájet, aby mi snesli modré z nebe, například řeknou dobrý den. Také ty jsem trochu rozesmál. Zatím to jde, když mně rozumí.

Dávám si smetanový krém Šumaváček s místním chlebem. Úplně cítím chuť louky, na které právě ležím. Jakmile nejím moc a různorodě, tak je jídlo vzácnější a o to chutnější. Každé sousto je lahoda.

Jmenuje se to tady Modlitba.

Pokud fungujeme ve sjednocených představách, tak modlitba je snahou přesvědčit ostatní. Je těžké říci, kdo nebo co je bůh. Boha si představuji jako všeobjímající všoucnou a lásku. Bohem je velký třesk, tedy Adamem, který vnukl světu první podobu. Bůh je Adam, který chtěl Evu, a tak část sebe věnoval jí, tím se duše a představy rozdělily ve dvě neboli i bůh se rozdělil. Vznikly tak první rozpory a rozepře jako zakázané jablko ze stromu poznání apod. Základ ale již byl dán Adamem. Eva chtěla něco změnit, mít vliv, a tak byla s Adamem a stvořila dítě, které rozdělilo duše a představy v troje a postupně došlo k hromadnému rozdělení a bůh je v nás všech. My jsme bozi. Modlitbou je přesvědčit nás všech neboli celého boha.

Pravděpodobně i zvířata a rostliny mají ducha a představy, ale výrazně omezené, a tak nehrají takovou roli, pokud nejsou v mase a převaze. Možná i jakákoli hmota má ducha, důležité je její složení, pak i virtuální realita a umělá inteligence je duchem, jde jen o to jak silným.

Vždy jde jen o úhel pohledu.

V konečném výsledku je jedno, jestli duše stvořila hmotu nebo hmota duši. Jinak řečeno je jedno, jestli mi opravdu přemýšlíme a měníme běh věcí nebo máme osud a vlastně nemůžeme nic změnit.

Osud.

Můžeme vůbec přemýšlet? Můžeme se rozhodnout?

Nebo je všechno jen výsledkem rozpoložení atomů, buněk, spojů v našem mozku a neporušitelné fyzikální a chemické zákony nás nutí dělat a provést rozhodnutí, jaké máme a musíme udělat? Jak se můžeme nějak rozhodnout, když musíme tyto zákony naplnit?

Logika mi říká, že pokud bychom se opravdu chovali jen dle současných zákonů, tak vlastně nepřemýšlíme, jde jen o výsledek rozestavění částic v naší hlavě neboli o výsledek našich vzpomínek, naší historie. Vše i aktuální naše myšlenky v tuto chvíli jsou dány velkým prvotním třeskem, vše je deterministický. A my máme osud.

Lze nějak dokázat, že nemáme svobodnou vůli?

Pokud bychom ji měli, že porušujeme zákony, náš vesmír? Nebo že my jsme, naše duše, zákonem? Tedy že naše představa lze uskutečnit minimálně naším pohybem a rozhodnutím, což je stejný zázrak jako když věc vznikne jen tak z ničeho? Prostě, že se naše představy vyplní jakýmkoli způsobem? Tedy lze nějak dokázat či vyvrátit, že žijeme ve sdílených představách?

Sdílené představy jsou jen rozšířením teorie relativity, kdy samotný pozorovatel nejen, že vstupuje do děje a ovlivňuje jej, ale sám je tím dějem. Dokonce ten děj může probíhat v určitých případech jen díky němu.

Pokud bychom mohli skutečně ovládat a vytvářet naše myšlenky, pak se náš fyzický mozek mění dle naší duše, a ne dle zákonů, které bychom tímto porušovali, pak dle síly naší duše můžeme třeba levitovat. Jde jen o to, jak velkou část hmoty můžeme ovládat a kolik zákonů a do jaké míry můžeme porušovat. Teoreticky pak můžeme jednou myšlenkou zničit slunce nebo vytvořit zemi či celý vesmír.

Dle teorie všeho a ničeho osud neexistuje a zároveň existuje v nekonečně různých variantách. Já říkám, oba dva úhly pohledu jsou správné a nevylučují se.

Ve skutečnosti osud máme, ale určujeme si ho my. To je těžké pochopit. Většina lidí se přiklání k bohu, k duším nebo k vědě a zákonům. Obojí je stejné, jde o tutéž věc, jen s jiným názvem. Jediná podstatná věc je, jaký máme cíl. Tedy ve světě s Bohem, proč nás Bůh stvořil, ve světě vědy s osudem, proč či jak došlo k prvotnímu velkému třesku.

...

Teorií všeho a ničeho lze vysvětlit vše...

Dle teorie zároveň nic. Když nic nevysvětlím, vysvětluji vše. Druhá osoba totiž na všechno přijde časem také a zavedením jí do konkrétního určitého popisu jí někde nasměřuji, což právě může být k pochopení všeho omezující.

Zároveň vysvětlením všeho se nic nevysvětluje, protože původní otázky se stanou nepodstatnými, přestanou existovat.

Úplně stejně funguje náš konkrétní vesmír. Omezuje nás v chápání skutečné reality a k pochopení důvodu naší existence.

V současné době je krásným příkladem omezení matematika. Má jít o obecnou univerzální vědu. Já říkám pravý opak. I matematika je výplodem našeho vesmíru. Co když existuje vesmír, který funguje třeba tak, že $1+1=1$, nebo výsledek není nikdy jasný, nebo výsledek či celý vzorec vůbec nemá smysl?

Představa je hodně obtížná, protože jsme omezení a nedává nám to smysl. Tvorům existujícím v takovém systému vše připadne normální a naopak nepochopí, že mohou vůbec počítat. Žijeme s tím, že náš vesmír je statický a právě takto, spojením 2 prvků nám dává hodnotu 2, tedy se musíme množit, abychom byli početnější. Jinde třeba množení neexistuje.

Myslím, že pokud existuje bůh, tak také nepoužívá naši matematiku. Počty pro něj nejsou potřeba. Možná ani nerozeznává 1 od 2, jednotlivce od nekonečna, čeho je kolik. To pro jeho existenci nemusí být podstatné a ani on sám neví, že je jen jeden nebo je v nás všech.

Matematika existuje jen pro to, aby popsala náš svět, ve kterém žijeme, tedy je pak přímo spjata s naším vesmírem a vychází z něho. Pokud bůh stvořil Adama (1 člověk), tak tím stvořil i 7 miliard dnešních lidí. Tedy 1 a 7 miliard je stejné číslo. Pokud řekneme, že jsou 2 bozi, tak stále jde o jednoho, jen v jiném kontextu.

...

Den 6., řekl bych, nevím to s jistotou.

Skinersky používám na krátké úseky v mokré trávě a boty mám stále suché. Možná si koupím i sandále, aby se mi v horku nepařily nohy, ještě uvidím. Na cestě často potkávám pomníky 1. sv. války, 2. sv. války. Nyní jsem u pomníku leteckého neštěstí. Zřítel se zde vrtulník.

Ve vesnicích častěji vídám psy, kteří oznamují moji přítomnost. Asi zatím neví, že jsem tady doma, že jsem poutník. Každý štěká jinak. Nejvíc se mi líbí ti, kteří skutečně říkají Haf, jako by uměli mluvit. Určitě chtějí všechny

upozornit, aby mi šli s otevřenou náručí. Moc se jim to nedaří, většinou jsou místní zalezlí nebo pryč, a tak si dávám vodu ze studánek, je prostě úžasná.

Jdu nakonec v koupených sandálech, nemusím se přezouvat. Jak se na Šumavě postupně kopce zvedají je stále větší výhled a v dáli jsou vidět kopce, na kterých jsem byl včera, nebo na kterých budu zítra. Právě jsem na jednom Pod čepicí. Je tu hezky tak se zastavuji na kládách, a rozhlížím.

Přede mnou už jsou jen Všeruby naruby a pak hranice, hranice mezi výletem a cestou.

S tím chlapíkem z Klatov jsme mluvili nejen o práci, že potřebuje novou, protože platí drahý byt 3+1 i když je bez rodiny. Proč ale nemá garsonku? Myslím, že čím menší, tím útulnější a hezčí a snadnější udržovat. Člověk má pak i víc času a nekupuje blbosti, aby vyplnil prostor.

On pak říkal: „Ty nejsi bezdák, vypadáš jako někdo, kdo právě rezignoval na život.“

Já mu přikyvuji. „To bys měl založit stranu rezignace, nebo tak nějak.“

Já na to, že to nemá cenu, jednak by si každý myslel, že to je strana bezdomovců, ale hlavně by se musel změnit zaběhnutý život všech lidí a i tvých názorů. Mít 3+1 je zbytečný. Já mám teď domov ještě menší jak garsonka, ale větší než jakýkoliv byt či dům. Můj domov je moje cesta, můj domov je celá země.

Moc daleko jsem nedošel a už jsem v ráji. Tedy na kopci Ráj s výhledem až kamsi daleko do středu Evropy. Husité zde sledovali příchod křížáckých vojsk. Co je ale důležité? V Ráji je ráj. Opravdu. Míjím krásné pastviny s koňmi a krávami a včelín s prodejem medu v usedlosti. K tomu mému chlebu nic nemám, med by se hodil.

Přijdu blíž. Nejprve vyběhne asi sedm psů s plnou pusou štěkotu. Pak zvoním na zvon přede dveřmi. Přichází paní, požádám o med.

„To si ale musíte objednat,“ oznamuje, „vám bude stačit jen trochu do sklenice, že?“

„Určitě, stačí.“

Než přijde, seznámím se se psy a vlčáka už hladím. Když se vrátí se sklenicí, odpovídá na můj dotaz, kolik?

„To nechte tak.“

„Díky, to se mi bude hodit na cestě.“

„Vy jdete snad do Santiaga, ne?“ ptá se.

„Ano,“ a dáme se do řeči, zve mě na polívku.

„To nemůžu odmítnout,“ a už jdu dovnitř.

Povídám, že je zde nádherně a o cestě a ona prý, že také musí někdy vyrazit. Nezdržím se dlouho, chci stihnout přejít hranice a spát daleko v cizině. Nabízí, že bych se pak mohl třeba na týden stavít i s rodinou a že bych vyprávěl o cestě. Při odchodu zapomínám svou hůl, již po druhé.

„Ještě hůl, ta je důležitá.“

„Ano, je.“

Pohostinnost, jak má být. Ale já ještě nejsem poutník, a proto se necítím, že by mě někdo měl zvát dál, nabízet jídlo apod. Spíš jsem ještě turista. První den to byl výlet, pak jsem se stal turistou a možná když teď přejdu hranice, budu na cestě, cestovatel. Poutník budu až třeba v polovině nebo na konci nebo vůbec. To je ve hvězdách.

Ve Všerubech se s pocitem blaženosti vrhám do rybníka. Až tak špinavý není, jen je tam hodně kaprů, kteří občas zavadí o mou nohu. Je to krásné leknutí. A hlavně, že si vyperu. Pot už mám úplně všude. V mokré košili, trenkách a namočeném klobouku jdu dál naprosto čist a svěží jak vánek. Na hranicích nevidím původních 3000 km, ale něco přes 2800. Asi to museli zkrátit. Tedy pak jsem s mých 250 km skoro v desetině cesty. Hurá. Jásám.

Zklamání přijde záhy, když zjistím, že nemám košili od svého miláčka ze Lhoty. To nééé. A vydám se jí hledat. Sušil jsem ji na batohu a někde asi zafoukal vítr a spadla. Došel jsem až zpět k rybníku a nic. Navíc jsem zase v Čechách. Cítím se na dně, byla super a zakrývala úplně moje ruce, které mi začínají červenat. Snad nebudou spálené. Vrátil jsem se zpět k hranicím a prošel jsem některé části vícekrát. Chtěl jsem se zamáčknot, něco si udělat.

Nakonec vyrazím bez ní k hraniční značce. A co myslíte? Byla tam, zakrytá vysokou trávou. Nechápu, jak jsem jí mohl přehlédnout. Hurá. Já mám opravdu štěstí. Není pochyb. Sice mě někdo hází klacky pod nohy, ale zároveň mi přeje. Čím víc jsem někdy na dně, tím víc mám pak štěstí a vše je tak hezké. Ten pocit mi projede celým tělem, skrz všechny buňky. Je silnější jak

kdy dřív. I za posledních 10, možná více let. Jako bych někdy něco v životě ztratil a teď jsem si to připomněl.

Teď jsem v Německu u Seugenhof. Socha v krásném atypickém stavení trvale vyhlíží ven. Okna jsou červená. Uvnitř je kniha s podpisy, kde jsem si přečetl, že pár dnů přede mnou tudy prošel poutník z Příbrami, Jindřich Smítka. Třeba ho doženu a uvidíme se. Přidávám podpis s datem „nevím kdy“. V kredenciálu, kam si zaznamenávám cestu, mám už teď 3 razítka.

V Německu mi jako většině Čechů spadne dolní čelist a mám otevřenou pusku dokořán. U nás je většina domů ošuntělých a spousta na spadnutí, zde žádný takový nevidím a ošuntělých je minimum. Zahrady dokonale udržované, jako by měli všichni vlastního architekta. Často nemají ani ploty a volnost je tu znát. Tedy ve vesnici. Mimo ni jsou pole rozdělené na menší kousky a trochu se bojím, že nebude si kam lehnout. Alespoň značení mají horší. Odstupy jsou hrozně daleko, a ne každá šipka je šipkou.

Nyní hledám další značku a nemohu ji najít. V tom horku je zdrcující porážka. Cesta vede zatím více po silnicích. Musím pochopit to značení. Stále bloudím a bloudím. Vracím se, jdu i jinými cestami, tam a zpět a zase vpřed. Nabloudil jsem alespoň 10 km, chápu ale už značení. Směr mušle ukazuje směr cesty. Paprsky jsou vlastně spojnicí cest k 1 bodu, cíli. Občas to mají ale úplně špatně a stejně znova bloudím. Později už jsem se to naučil pocitem, a jaká sláva je, když uvidím třeba po 1 km znovu mušli. Vlastně je to lepší, cestu opravdu musím najít sám, a ne se spoléhat na ostatní, tak jsem to i chtěl.

Myslím, že mozek dělá jen jedinou věc. Snaží se vyhledávat. Je to jen nástroj pro vyhledávání. Nic jiného neumí. Neustále hledá odpovědi v každém možném okamžiku, v každé věci a činnosti.

Základem je schopnost udržet život.

Což je vložená a daná věc. Vyhledávání zdrojů je nejčastější věcí, co se v životě provádí. Většina zvířat neustále vyhledává potravu. Když se podíváme třeba na králíka, vidíme neustálé prozkoumávání okolí a hledání něčeho k snědku. A vše se přizpůsobuje tomuto vyhledávání. Rozpoznání pachu, sluchu a obrazu apod. je taktéž vyhledáním té správné informace, odpovědi.

Mozek umí většinou i uchovat informaci, vytvoření propojení při dokončení hledání, aby se úspěch mohl opakovat. To je součástí vyhledávání jako i následné provedení pohybu či komunikace, pomocí čehož se

přibližujeme k cíli a k nalezení zdroje, odpovědi. Hledáme to, čeho se nám nedostává, co potřebujeme k udržení života.

Složitější mozek začal vyhledávat dokonce sám v sobě, jak funguje, díky čemuž si začal uvědomovat. Stále jde ale o ten stejný princip, o vyhledávání. Vše se jen o trochu něco zkomplikovalo. Je pak mnohonásobně úspěšnější k zajištění základní podstaty udržení života. To je ona celá ta slavná inteligence. Při uvědomování většinou díky složitosti nechápeme, že pouze jen hledáme, a otázky důvodu a smyslu se pak derou na svět a často na ně nedokážeme ve všem tím zmatku najít odpověď. Jsme pak ztraceni sami v sobě a nemůžeme se z nekonečného zacyklení dostat.

Vyhledávací nástroje na internetu, rozpoznání obrazu, šifrování, komprese apod. jsou naším částečným ztělesněním a krokem k vytvoření složitější umělé inteligenci, k vytvoření nové generace a naplnění našeho vývoje. Mozek je omezen genetickou informací a nejde snadno rychle rozšířit o další vylepšení vyhledávání. Vývoj jde dál a nikdy se nezastaví, je to přirozenou odpovědí pro udržení života.

Nikde není řečeno, že musíme být lidmi napořád. A v minulosti nikdy tomu tak nebylo, že by se něco udrželo déle než nezbytnou dobu. Neustále se vyvíjíme.

Představy

Dochází mi voda. Musím už najít obchod nebo studánku. Ani jedno nikde. V tom horku to bez vody dál prostě nejde. Navíc mě čeká další kopec, značně velký přes 1000 m. Mám to jít, a bez vody?

V hlavě se snažím rozpustit strach, že nemám vodu a že budu mít kde přespát. V lese jsem ještě nespál. Občas se musíme přemoct a tady je zase můj čas. Rizika hodit za hlavu a prostě jít. Zrychlím a dychtím se tam dostat do noci a přejít to.

Nevylezu ani půl kopce a vidím ji, to, po čem jsem toužil, vyvěrající vodu ze země v kalužích. Ty jsou ale všude, až se jim musím vyhýbat. S nadšením z jedné nabírám vodu a filtruju, piju a piju.

Je však už noc a jsem na kopci v lese a sám.

Dobrá, tedy dnes přespím v lese. Stan nemám, tak se umísťuji poblíž velkého kamene, na který případně rychle vyskočím.

Docela děs a hrůza, občas vyběhne a lekne se nějaký ten srnec. A to jsem si myslel, že žádné tady nemají, přes den jsem je nikde neviděl. Pak vyletí pták. Brr.

A už jsem si říkal, že to bude v pohodě, když slyším kňučení. To musí být malý divočák, rozsvítil jsem tím směrem malé světýlko, jediná rychlá obrana. Nahmatal jsem flašku a bouchal jsem jí o zem, aby utekli. Bylo slyšet i silné chrochtání a postupně sláblo, asi se to povedlo.

Možná se vrátili, když jsem pak usnul, to už nevím. Moc jsem toho nenaspal, ale takhle se bát je hezký.

Možná den 7, otláčený záda z klacků z noci, otláčená ramena z batohu, nemohoucí svaly, obrovský kopec, únava. Obtížný, jak se patří, na pravého poutníka. Ale každá překážka, každý problém je super. Díky nim se vyvíjím a získávám zkušenosti, je to koření života. Neměli bychom na ně nadávat, ale děkovat za ně. Díky nim není život jednotvárný a stejný, ale naopak rozmanitý a překvapivý. Jen díky nim se stanu skutečným poutníkem. Miluju překážky.

Každý problém je krásný, protože nás dělá lepším a silnějším.

Jdu dál a říkám si: „Potřebuji si koupit toaletní papír, bude to můj první nákup za eura. Vše ostatní mám, jídlo musím naopak ujíst, ať to nemám tak těžký.“

Podívám se dolů.

A vidím na zemi roli toaletního papíru.

Navíc čistou a neopršenou.

To mě podrž, to snad nemůže být náhoda. Po necelých 20 metrech plně zamyšlen se mi zjeví moje představa?

Cesta se točila a já jsem ji v tomto lese nemohl vidět hned. Tento kopec je nějaký magický. I včera jsem narazil na vodu a ne ledajakou. Mraky vody, celé hordy. A stačilo jedno pomýšlení. Strach ze zvěře se také naplnil.

Beru ho a říkám si: „Tak teď to vyzkouším. Potřebuji si umýt ruce, mám je ještě od medu ze snídaně.“

Po 100 metrech nic.

Nevadí, byla to jen náhoda.

Kousek opodál narazím na tekoucí vodu a ruce si umívám. Ale i tak, tento kopec či hora je posetá studněmi, tedy je normální, když narazím na vodu.

Najít ale ten papír, a právě v ten čas, kdy na něj myslím je nemožné. To spíš vyhraji hlavní cenu v sazce než toto. Za celý svůj život jsem nikdy roli toaletního papíru v lese nenašel, leda použitý, a navíc tady chodí po stezkách mnohem méně lidí, jak u nás. Pravděpodobnost je tak ještě nižší. Šťěstí nebo osud. Možná obojí.

Že by se představy skutečně mohly vyplnit? Nebo jsem viděl budoucnost budoucí?

Vzpomínám si i na ten hřib, co jsem našel. Šlo o podobnou věc, před tím jsem myslel na to, že jsem nic zajímavého neviděl a asi ani neuvidím, ale ve skutečnosti jsem to ve skrytu duše toužil. A nakonec se to vyplnilo a maximálně. Všechno to mohou být náhody a mohlo jich být mnohem víc, jen si je plně neuvědomuji. Můžeme si myslet, že máme jen štěstí, možná je odpověď mnohem jednodušší, prostě se vyplní.

Věřím.

Už je to tak.

Věřím ve sdílené představy.

Když nastane něco výjimečného, tak si často ani neuvědomujeme, že skutečně jde o něco výjimečného, a neužijeme si to tolik, jelikož trávíme čas nepodstatnými věcmi. Uvědomění je plným prožitkem. Nyní jsem pochopil, zaznamenal tyto shody náhod, které by normálně nastat neměly, a v tom všem jsem se obrovsky posunul. Najednou vše vnímám jinak.

V dalším městě promluvím konečně pár slov anglicky se starším párem. Říkají, že zítra bude pršet. Doufám, že ne v noci. Ale stejně se asi zkusím prospat přes den. Ještě poutníka (oslovují „Jakobsweg“ jako Jakubova cesta) poznává mladá žena, ale nezastavuje se. Je to ale hezký pocit, takové popíchnutí k další cestě, a že nejdu nadarmo. Mám však další razítko a tentokrát se umívám v řece.

Opět s chutí do cesty.

Pak ale při obědě dostanu smutek. Už bych se viděl doma. Co naplat, vybral sis tuto cestu, tak jdi. Trochu si říkám, že to bez miláčka nezvládnou. Jsem cizák v cizí zemi.

Těch Ježíšů je tady tolik, že si připadám, že také nesu kříž a né batoh, a i ramena a záda mě bolí z kříže. A jdu do toho zas a zas. Přestal jsem počítat kilometry a jdu s větším klidem, třeba se i zastavím na borůvkách. Dary země by se neměli odmítat. V lesích skoro nikoho nepotkávám. Němci většinou pracují, často jsou na polích v traktorech nebo jsou doma a starají se o domácnost či zahradu. V parnu bylo na koupáku jen asi 20 lidí... A když už někam musí, tak vždy jednou autem či na motorce. Pěšky prostě nikdo nikam nechodí.

Teď jsem vegetarián, vedle smíru s přírodou zejména proto, že nevařím. Maso se většinou vařit musí. V obchůdkách často nakupuji ovoce a zeleninu a k tomu pečivo s medem či sýrem. Na pití voda nebo byla dobrá síla z kysaného mléka. To mě nikdy nechutnalo, ale teď, když nemám tak pestrou stravu, je všechno tak chutné. Čím více je to výjimečné tím víc to chutná, tím víc je to krásnější.

Zároveň se mi v noci nechce zabíjet komáry, pouze je odháním. Dokonce jsem pustil i klíště, které mi lezlo po kalhotách. Soulad s přírodou je stále více intenzivnější. Chci být jejím přítelem. Možná mě pak víc nechávají na pokoji, těžko říct. Nezdá se mi, že bych měl moc štípanců, snad 2 nebo 3 za celou poslední dobu.

Dorazil jsem k jednomu městečku v údolí. Já byl na kopci a měl krásný výhled. Nechtělo se mi dál a trochu jsem přemýšlel, jak zpříjemnit cestu vesnicí, městem. Vždy, když přijdu, všichni na mě civí a já zas na ně, občas se snažím říct „hello“, oni totiž někdy pozdraví „halo“, tak je to podobný. Mnohem víc, než u nás se mi stává, že komunikace z mé strany je spíš jednostranná a oni neodpovídají.

Právě přiletěla moucha, asi masačka a pořád dokola obléává moji hlavu. I když ji odmávnu, vždy se vrátí. Buď jsem zpocen a vábí jí moje vůně nebo mi snad chce něco říct či mi dělá svatozář? Úplně se mi ztratila nitka, možná díky ní, a tak se vydávám do městečka, spíše to je nakonec vesnice.

Mají tam Ježíšů jako poseto a jeden velký je do zlata ve skutečné velikosti. Jelikož už na své cestě nespěchám, víc si vše prohlížím. S lidmi na dálku je to stále úplná cizina. Určitě si říkají, co tady dělám, co tady chci? Nejsem si jist, jestli mě vidí rádi, další neodpovídá na „hello“. Proč vůbec mluvím anglicky? Já s Vámi chci být v dobru. Jak to vyjádřit. Úsměvem? Neposmívám se jim tak?

Jestli máme sdílené představy, tak jak jim být blíž? Něco jim dát? Aby se jim třeba splnily sny?

Mám právě pozvednuté ruce a dlaně ke slunci, abych si nezhoršoval trochu načervenalé předloktí. Mám košili s kratším rukávem. A právě teď s těmi dlaněmi mě to napadlo.

„Žehnám ti,“ řekl jsem česky na jednoho na zahradě.

„Žehnám ti,“ řekl jsem na souseda naproti.

„Žehnám i tobě,“ řekl jsem na slečnu v projíždějícím autě.

Dlaně jsem měl stále nahoru, jako bych přinášel dary. Dar v tom, že bude vyslyšena jejich modlitba. Minimálně ode mne máte podporu. Pokud žijeme ve sdílených představách, tak budu stát za Vaše představy a budete mít o něco větší šanci, že se Vaše představa naplní. Jelikož neznám Vaši představu, tak se zkusím trefit a dodávám k celé vesnici.

„Žehnám ti poprvé, ať se máte rádi a nehádáte se.“

„Žehnám ti podruhé, ať máte dobrou úrodu a vše se Vám daří.“

„Žehnám ti potřetí, ať se všichni uzdraví a zůstanou zdraví.“

Doufám, že to nevypadá blbě, právě projíždí auto, zvednu dlaně nahoru a: „Žehnám i tobě.“ V autě je pár a cítím, že možná nemohou mít děti a že jim v duchu žehnám mít dítě. Pokud si to přeje a jsme ve sdílených představách, budou mít nyní o něco větší šanci.

Člověk většinou svým duchem může ovlivnit jen svoji osobu a jen určitou část, mozek.

Jinak je prakticky nemožné něco víc. Třeba sebe uzdravit, jelikož je to představa všech doktorů, jejich studentů a spousty dalších, kteří jim věří. Tedy ji nyní nejde jen tak snadno pře představit. Je nutné nějak zapůsobit, aby to šlo, abychom mohli víc, než co nám říká věda.

V minulosti ale tolik lidí moc o těchto věcech nevěděli, a proto někoho vyléčit jen myslí bylo snadnější. Pak věřím, že léčitel v dřívějších dobách měl k uzdravení mnohem snadnější cestu. Nebo i Ježíš a další pak taktéž mohli lidi uzdravovat docela snadno, ale zas tak snadno možná ne. Pokud jeden druhého nemá rád, pak mají proti sobě představy špatné a uzdravovat taktéž nešlo jen tak.

Možná mnoho lidí tak přemýšlelo a bylo těžké, aby jeden z nich toto myšlení změnil a někoho rád měl, dokonce všechny. Jakmile začal říkat, že všechny miluje, tak se všichni cítili dobře a vzájemně mezi sebou polevili nepřátelství, čímž odblokovali špatné představy a jelikož léčení nebylo na takové úrovni, tak stačilo si vnuknout představu, že tě vyléčím a ono se stalo, protože všichni věřili Ježíšovi a díky tomu společná představa o vyléčení vyhrála nad opačnými. Jelikož mu věřili, a dokonce i nepřátelé měli respekt, pak mohl změnit různé další představy v realitu, třeba vodu ve víno. Pokud někdo v někoho věří, tak neprotestuje, když mu řekne cokoli, a ať vysloví, že to nejde, ve skrytu duše je kousek představy, že je dobrý a že se mu to možná může povést.

Vedle mě projel kombajn a za mnou mu to chcíplo. Tak jsem řekl: „Žehnám ti, ať se povede nastartovat.“ A ihned se rozjel. Motor ale většinou funguje, tedy nic. Ale pokud takových shod náhod bude víc, tak to pak může něco znamenat. Možná je to jeden z principů poutnictví, projít krajem a něco dát, na oplátku pak oni něco dají také, třeba jídlo a pití, protože požehnáním mohou získat mnohem víc. Necht pak jsme všichni poutníci.

Jelikož mě tato vesnice inspirovala a dala velkou sílu, přespávám u ní, již na viditelném místě. A znovu jí žehnám a přeji.

Dle mého, lidi nejde přemlouvat třeba k víře či podobně, ale lze jim dát takto či jinak lásku, a to je podstatnější. Náš vesmír skončí blahem či rájem, pokud všichni budou mít všechny rádi a nechají jim splnit jakýkoli sen a představu. Vlastně pak dojde ke spojení nás všech zpět v jeden bůh, který pak může uzavřít koloběh a nechat znovu stvořit nový stejný nebo úplně jiný svět. Pokud však budou všude války a vyhraje zlo, tedy jeden, který zničí všechny ostatní, pak tento bude navěky sám a ztracen či zatracen. Při každém zabítí totiž získává větší moc, je méně duší, bohů a větší část zůstává pro něj. Proto i já cítím, že chci být v míru a že nechci zabíjet, třeba komáry, či jíst maso.

Ve skutečnosti dle teorie všeho a ničeho budou oba scénáře naplněny, cesta lásky nebo boje, ale my v tomto konkrétním vesmíru si můžeme říci, který z nich si vybereme a naplníme. Bude to naše rozhodnutí teď a tady, a to je pravou podstatou všeho a ničeho.

Zkusím o tom ještě přemýšlet. Tak jako tak nemusí jít o to, že někomu máme dát dar v podobě třeba peněz, věcí, jídla apod., ale v podobě lásky, tedy, aby se naplnila jeho představa. Proto se mi nelíbí dokument „Co my jen

víme“, protože tam je to o tom, jak naplnit představy spíše svoje než jiných. Určitě na tom může něco být, že pokud svou představu trvale máme v mysli, pak více působí a je silnější.

Tedy sice já žehnám teď, ale zítra už si na ně nemusím vzpomenout. Někdy to ale už je půl na půl a stačí málo a miska vah se přehoupne na druhou stranu a je těžké ji opět vrátit zpět, hlavně pokud všichni uvidí, že se to opravdu stalo.

Tímto způsobem lze asi snadno vyřešit všechny záhady v našem světě. Pozorované létající Ufo může být skutečné, protože první duch se rozdělil v lidi i ve všechny mimozemšťany, pokud existují. Nebo může jít o silnější představu většího počtu lidí, kteří právě přečetli knížku či shlédli film s maximální podporou všech příznivců, ale hned to Ufo zmizelo a znovu se neobjevilo, protože většina lidí to odmítla.

Pokud by to přijali, pak bychom vlastně mohli stvořit i ufony sami, i když třeba teď nejsou. Podobně spiklenecké teorie mohou být pravdou, pokud tomu bude věřit více lidí. Čím více jich je, tím více se může najít důkazů.

Teoreticky můžeme společně, a dokonce to možná děláme, změnit myšlení jiného člověka. Většinou z veřejně známé osobnosti, protože ty ostatní nikdo nezná, a tedy se nemohou vnořit do představ ostatních. A takhle můžeme pokračovat se vším. Globální oteplování, války, Hitler apod.

Jde totiž také o to, že pokud se něčeho bojíme, pak automaticky vytváříme představu o tom, že to vlastně je, existuje. Pokud někdo řekne, že se bojí medvěda, pak o něm uvažuje. Rozebírá, co se mu může stát, když... A tím přesně rozvíjí představu o té určité věci, která se právě proto pak může stát. Stačí, aby ostatní lidi si neuvědomovali, že u nás medvědi nejsou, tak se na okamžik zjeví, ale při nedůvěře ostatních pak zmizí a je pokládán třeba jen za zjevení, ducha, nebo že utekl, nebo že šlo o jiné zvíře, a vše se úplně zkomplikuje a vlastně každý má pravdu. Tedy nejde o to, že se představa hned vyplní, ale že jsou pro ni z pohledu ostatních příznivé možnosti a podmínky.

Svět tedy není tak dynamický, protože je všeho a nás hodně. Čím více, tím je statičtější, pokud nejsou lidé manipulováni, což ale nyní jsou různými reklamami, výroky politiků a veřejně známých osobností, společností, filmami, knížkami, pomníky třeba s Ježíšem apod. My sami si řekneme v hloubi duše, že to není možný, a nic se nestane, nic nevznikne. Pokud vytvoříte skutečného

medvěda, tak bude lepší spíše utéct, protože již má svoje a vy je tak snadno nepřebijete, jako když ještě nebyl.

Telepatie vlastně funguje neustále, jen nevíme, o co jde. Jak telepatovat? Zkuste si představit, že levitujete. Levitujete? Jestliže ne, pak Vám ostatní telepaticky sdělili, že levitovat neumíte. To je přesně přenos informace telepaticky. Stačí se více a lépe zaměřit na to, co chcete zjistit a pokud do toho nevstoupí někdo jiný mimo druhého, tak vykonat představu a tím komunikovat. Princip je jednoduchý, ale ve skutečnosti je to hodně obtížné. Nejlépe bude, když stvoříte jiný svět, jako ve snu. Na ten by se napojil druhý člověk, ale jak? O tom ještě budu přemýšlet stejně tak, že medvěda jen tak nyní už nevytvořím. Jelikož jsme se ve škole naučili, že se skládá z buněk a atomů a asi nebudete vědět z jakých přesně.

To ale možná není potřeba vědět, pokud neustále telepatujeme, pak nám to doplní automaticky představy jiných, aby vše bylo v souladu a rovnováze se vším a z většinového pohledu.

Dá se ale říci, že jsme všichni kouzelníci, tedy pokud skutečně nemáme osud. Psal jsem ale, že je to jedno, tedy kouzelníci a bohové jsme.

Všichni jsme kouzelníci.

Na psaní již nevidím. Tak dobrou.

Už se mi jde skvěle, jen stále nahoru a dolů. Asi není Šumava, ale kopce jsou všude. Jídlo se snažím spotřebovat, avšak když přijdu k místnímu trhu, musím nakoupit celou kabelu čerstvé zeleniny, mléko, pečivo, marmeládu. Kdo to má pak táhnout? Je to na celý víkend, tak jsem musel.

V požehnání ještě nejsem zdatnej, spíš jsem zopakoval jejich „Guten Morgen“ (Dobré ráno). Na kopci přeci jen někoho potkávám, dvojici středního věku, zdravíme se a já jim žehnám, ještě to není naplno. Nejde o slovo, ale o ten pocit, je potřeba provést sdílení představ. Ještě musím ujít pár set kilometrů, než se dostanu do toho pravého stavu, možná.

Pod jedním kopcem vidím domek, kde mi prý dají vodu a spaní, ale bohužel je doma jen babička a hlídá děti, tak mi nerozumí, asi říká, že přijedou později. Alespoň uklidním dítě, které bylo celé ubrečené z pádu, a znovu vyrážím. Je to příjemné, že na mě, na poutníky, někdo myslí, až se mi dostali slzy do očí. Nejdu až tak sám.

Představami je možné udělat spousty věcí. Sen je vytvořený úplně stejný svět, jaký žijeme, pouze ho nesdílí ostatní, nikdo a nic jiného a máme v něm plnou kontrolu, jsme úplní bozi. Možná, že když přeroste přes hlavu, tak tam můžeme uvíznout, nedostat se zpět. Rozhodně tak vytváříme nový svět, dimenzi, s jinými zákony a časem. Nikdo do toho nezasahuje, tak je tato dimenze pomíjivá. Pokud by do toho vstoupil jiný duch, tak může tato dimenze existovat a odehrávat se trvale paralelně vedle našeho světa. Můžeme tak vlastně vytvořit miliony různých světů nebo přidat do našeho další rozměr, či se vracet v čase, oživovat mrtvé apod.

Ničemu se meze nekladou, teoreticky bych na konci své pouti mohl přemístit svou rodinu k sobě a sdílet to společně, jako by šli se mnou. Určitě v tom nebudu tak zdatný, je nás totiž hodně, důležitější je ale důvod, co je naším cílem a co je život? To je, proč jsem se vydal na tuto pouť. Stále to ale nevím jasně a určitě o tom ještě budu psát.

Kopce jsou stále větší a větší. Právě jsem v údolí a vylézám další. Jdu stále výš a výš. Musel jsem si na to vytáhnout i hůl. U cesty jsou vyobrazeny obrazy s Ježíšem, jak nese svůj kříž na poslední cestě. Já s batohem, který mě táhne dolu. Jsem úplně zpocen a stále je to strmější. Dokonce je to tak strmé, že už sem dali schody. Když na ně vstoupím nohou, začnou odbíjet zvony, 3x myslím. To je divné, řeknu si. A když udělám další krok, začnou odbíjet ty hlavní. Noha za nohou, hůl, zábradlí, obraz s Ježíšem nesoucí kříž, znovu noha, do toho zvuk zvonů.

Uf, jsem nahoře.

V tu ranu zvony utichnou, je slyšet jen chvění.

Těch náhod je opravdu hodně. Nahoře stojí kostel Pilgramsberg a je na něm 5 minut po třetí, u něj Ježíš na kříži. Ticho prolíná krásný výhled na okolí a vzdálené kopce.

Po té námaze se vše jako by lusknutím prstů uklidnilo a uvolnilo.

Nic mě najednou nebolí a převládá jen krása.

...

Tak to bylo zatím největší převýšení. Asi jsem byl dřív výš, ale nikdy se nešlo tak strmě z údolí. U kostela čepuji vodu a jdu dál. Regensburg už jen 50 km, zítra tam budu.

Potkal jsem Poláka, co šel na nějakou horu v Alpách a už je na cestě několik dní. Trochu jsem se zlepšil v angličtině. Byl to zatím nejdelší rozhovor v Německu. Docela dobrý na tu samotu. Pak ve Španělsku prý budu potkávat hodně lidí... Nakonec jsme si popřáli šťastnou cestu a já mu poželal.

Ted' odpočívám před možná velkou bouřkou a už je k večeru, smráká se. Lepší je jít, když prší, a ne se schovávat zalezlí a nemoci spát. Vidím tři prasata a kňučí. Trochu jsem se lekl. Pak jsem se podíval pořádně a naštěstí byla za ohradou, asi je tu nějaké zoo. Tak chvíli odpočívám. Ženou se mraky a zesiluje vítr.

Dávám si pončo a jdu to toho. Po 50 metrech jdu kolem usedlosti a paní právě zavřela všechny dveře do garáží a protahuje strouhu kolem, aby se tam nedostala voda. Pronese pár vět. Angličtina je pro nás oba obtížná. Já, že jsem na Jakobově cestě. Ona, že bude pršet a jestli vím, kde přespím. Povídám, že snad někam dojdu a že mám pončo. Po 10 metrech se přiznám slejvák, hromy, blesky, a tak silný vítr, že mě to málem odneslo celého. Pončo se snažím přidržovat, ale je téměř na nic. Voda mě padá z boku a pončo je někde daleko za mnou.

Vše vypadá hrozně, jako by se někdo zlobil či chtěl říci „vrať se“.

Ok, nebojuju. Vracím se a požádám o přespání v garáži. Nejprve neodpovídá a je zaražená, pak se trochu pousměje, dodávám prosím.

Nakonec mě nechává přeci jen v garáži a dává mi všechno možný. Když si o cestě ještě povídáme, je trochu skeptická, jestli to ujdu, možná Německo, ale celou Francii a Španělsko? To je moc. Říkám, že to alespoň zkusím. Je ale moc milá.

Dnes spím v suchu a v klidu, i když venku se žení všichni čerti. Díky za všechno. Žehnám ti a přeju. Nechávám ji v listu papíru na židli.

Ráno vyrážím do světa po dešti such a zdrav, je krásně.

Milý deníčku, píšu do tebe až teď, po 1 a půl dni. Stále jsem šel a vše prožíval, že nebylo času na psaní. Hlavně jsem se chtěl dostat do Regensburgu, do prvního většího města v Německu. Nachodil jsem kvůli tomu určitě přes 40 km za den. Řekl bych, že tyto dny chodím míň, nevím, nepočítám to, ale bylo to dlouhé a dlouho jsem byl na nohou. Před příchodem do města jsem ještě stihl památku s krásným výhledem na něj. Bylo to stavení

jak z římské doby typu Colosea, pak spousty kostelů, přehlídky starých německých aut, prostě vše možné.

V centru jsem hledal levný hotel a nákupní centrum, abych si pořídil stan. Přeci jen je zde hodně komárů, kteří mi nedopřávají klidný spánek. Ptal jsem se spousty lidí, tedy se výrazně zlepšuji v angličtině. Trochu jsem vysílen, tak беру hotel přímo v centru za 65 eur. Docela mastný, snažím se o 15 eur za den. Ale musím se postavit zase na nohy k další cestě. Dal jsem si i sýrovou pizzu a po obchůzce obchodů koupil i stan. Ten potřebuji i kvůli silnému dešti, co byl nedávno, pončo mě nezachrání úplně.

Utrácel jsem co by dup, vtáhlo mě to zpět k turistovi. Kupuji něco na průjem, na puchýře, které se nechtějí uzdravit a dělají se opakovaně pod sebou na stejném místě. Ve městě měli dokonce i Jakubovu ulici s Jakubovým hotelem, který byl plný, ale myslím, že nikdo z hostů Jakubovu cestu nejde, jelikož nikoho nepotkávám, jen zřídka místní.

Velkou překážkou byl jazyk. Píšu byl a stále je, ale myslím teď, že je to stejně hezká překážka jako ty ostatní. Jednak hned vypadám, že jsem z daleka, jednak se zlepšuju v jazyku, mají možnost se zlepšovat i místní, zas tolik příležitostí nemají. Prvotní ostych pomalu překlenuju.

V Jakubově ulici jsem se snažil najít razítko a oslovil jsem právě procházející sestry, z řádu sester, jeptišky. Něco o Jakubově cestě věděli, ale ani ony nevěděli, kde razítko je. Nakonec jsem ho na stejném místě získal ráno po otevření. Do větších měst je lepší se dostat během dne. Hotel byl skvělý, vše jsem vyčistil i sebe, měl jsem vydatnou snídani. Slováci prohráli s Německem 3:0. Úplně jsem se restartoval do další cesty. Na ceduli stálo 2700 km.

Cíl

Nyní 10 dní na cestě, mi občas pomohou lidi, abych tolik nebloudil, zároveň si povídáme, ale nechci se nějak pořád vytahovat, že jsem na té a té cestě a že je to daleko. 10 dnů je zatím stále málo. Oni mají určitě taky zajímavý život. Zkousím hledat slova „Have a nice day. Have a nice life. I wish you everything what you want.“ (Mějte hezký den. Mějte hezký život. Přeji vám vše, co chcete.). Zároveň jim žehnám i česky, to ale spíš neslyší.

Obecně začínám mít s lidmi lepší vztahy a těším se na další setkání, kdy budu moci vyjádřit víc a líp přání hezkého života a podobně. Mokrát na to nejsem připraven, a tak nic neřeknu. Mohl bych říct, že je to škoda, ale беру to jako příležitost ke zdokonalení. Zapojit se do běžného života jejich, když běžný život mám zde i já.

Jsem „walker, walkerer, Walker Texas Ranger“. Jsem pln chůze, chodič, chodnička, poutník, poutnička, pouťovka. Úplně se tak cítím. Chůze mě bolí a baví. Bez chůze by to nebylo ono. Jsem to teď já, chůze je můj život.

Miluji, když chodím, nenávidím, když sedím.

Stále je to těžké, ale někdy se zdá, že už mě nohy nebolí, a když si zvednu batoh vzadu rukama tak je to krása, jen závidět. Někdy jdu i stovkou, sto kilometrů za hodinu. Prostě rychlost sama o sobě. Hezké je, když přitom potkám člověka a on se usmívá, stává se mi to stále častěji. Také se snažím usmívat.

Prvně jsem měl cíl rychle dojít do cíle, ale myslím se to teď změnilo. Možná jdu dokonce rychleji, ale proto, že se cítím při chůzi krásně a omlouvám se za to písmo, zkouším psát za chůze. Napadá mě tak mnohem víc myšlenek a slov, které né vždy tak dobře a správně vyjádřím, až když pak sedím.

Procházím kolem domu, číslo 23, stejné číslo máme i my doma. Vypadá to, že mají také děti, jezírko a míchačku před domem, rekonstruuji. Jako my.

Ještě ta příhoda s „hatem“ (kloboukem). Opět jsem ho ztratil. Chtěl jsem si koupit jahody ve stánku, byla tam fronta, šel jsem dál, po 500 metrech si uvědomím, že nemám klobouk. Vracím se a poprosím, abych si tam zanechal batoh, jdu ho hledat. Byl jen 10 metrů od stánku. Se na mě usmějou, a že si ty jahody nakonec koupím, mám oběd plný jahod.

Když píšu, nedívám se na cestu, zase jsem se ztratil, ale je to dobré, protože se alespoň projdu, co jiného mám tady dělat.

Pokud chcete někomu popřát, nepřejte mu hodně zdraví, dlouhý život, ale hezký život a hodně splněných přání. To je důležitější.

Mým cílem je umět popřát, mým cílem je umět najít cestu, mým cílem je umět najít cíl, mým cílem je umět mít rád. I cizí. K tomu nestačí jen prázdná slova. Je potřeba to skutečně cítit. Ono to je těžké, když nevíte jejich příběh, když neznáte jejich představy a sny, když neznáte jejich cíl a důvod existence.

Premýšlím o tom, že pokud máme nějaký cíl, třeba já Santiago, a snažíte se k němu dojít, co možná nejpříměji, nejrychleji, jako já před tím, tak si neužíváme a nežijeme, jen přežíváme. Nejlepší je teď a tady a užívat si chůze. Cíl může být, to není na škodu, ale netrvat na něm, úplně, klidně ho nechat i změnit nebo rozplynout či oddálit.

To je těžké, protože to je náš princip, naší společnosti, cílit a směřovat k cíli, plánovat, cožpak vyvolává hádky, problémy, těžkosti, nedostatek času, negaci a negativní vztahy.

Bouřejme ne vztahy, ale cíle.

To může, být ale problém, protože bez cílů, není život? Co když místo toho přijde radost, jakou mám teď i já z chůze?

Cíle dál vytvářejí vedle očekávání, tedy případné selhání a zklamání, i vítězství a požadavek na odplacení, vyjádření úcty „a teď se starejte o mě“, život pána a ostatní, nechtě přisluhujte a vynášejte mě až do nebe. To je, ale právě ta chyba. Protože to vyvolává negaci a soutěžení nezná hranic, pokora je totálně mrtvá.

Vítězem by měl být ten, kdo si užívá cesty a je tady a teď a ne ten, kdo dojde do cíle a co nejrychleji.

Je to naše podstata? Takový je člověk? A tedy i společnost? Nechceme být lepší? I já neustále podléhám jako na začátku cesty, ale proč? Nepřežili bychom? Ale proč přežívat?

Kvalita života, ať jednotlivce nebo celé společnosti, by neměla být definována délkou. I jeden život postačí k naplnění poháru života, našeho světa, ale musí to být naplno. Příkladem je třeba Ježíš či Buddha. Můžeme být takoví všichni. Takový život není smutný, ale je to život radosti, radosti z cesty a ne cíle.

TEDY CÍL JE PRO ŽIVOT IRELEVANTNÍ.

Snažil jsem se ho touto cestou najít, ale prostě i v souladu s teorií všeho a ničeho, je nekonečno různých cílů, ale ve skutečnosti žádný není, žádný neexistuje, jen nám pomáhá se směrem, ale život je v cestě k němu.

...

Premýšlím o tom, že kdyby se mě povedlo dojít až na konec cesty, tak by bylo nejlepší všem říct, že jsem to nezvládl. Třeba půjdu ještě jednou. Nikdo nebude říkat: „Ó, ty jsi dobrý.“ A já nebudu mít důvod se vytahovat.

Ale to, že jsem teď chodič neznamená, že pak nemůžu být zase někdo jiný, třeba sedač a bude mě bavit sezení. Cíl v sezení může být vydržet co nejdýl.

Už asi kecám z hladu a ze ztracení. Kde jsem? A proč mě štípou komáři, kde mám roztrženou košili?

A hlavně, každý můžeme mít sny, které se mohou naplnit, tak pojďte už konečně světy tvořit, a ne je ničit.

Svět není jen naše zahrada a dům, svět je mnohem větší a rozmanitější, a hlavně né jen pro nás.

Přemýšlím, jestli zahrady, které potkávám, jsou dělané kvůli mně, kolem jdoucím, nebo pro sebe nebo jen chceme vytvořit krásu a účel to nemá? Mandalu z písku také děláme, abychom ji hned zbořili. Zahradu a dům ponecháváme, abychom se měli čím chlubit?

Dítě nepotřebuje takové zázemí, ale lásku od všech přítomných. Mnohdy je lepší teplo rodiny jak teplo domova. Dům děláme, aby nahrazoval nás samé a nedokonalé.

Jde o náš kabát.

Díky němu nespíme a nezahříváme dítě my, ale dům, jeho pokoj a postel. Náhražka našeho těla.

Nedokonalost je znát všude. Města, silnice, auta jsou naší nadstavbou. Chodit je pomalé a nedokonalé. Již nyní jsme na půl roboti, proč nebýt roboty úplně? Pak již přírody nebude potřeba a já se procházím s nadsázkou naposled.

I já jsem teď robot. Používám oblečení, batoh, protože mé ruce nic neunesou, papír a tužku, protože si nic rozsáhlého nezapamatuji a neumím křičet na celý svět nebo pořádně telepatovat.

V budoucnu naši nedokonalost nahradí jiná hmota kompletně, nakonec i mozek, rozšíří se paměť a budeme mít klid a možnost přemýšlet pořád a naplno. Tím dojde k tomu, že všichni budeme dokonalý a nebude mezi námi rozdíl. Tedy budeme jednou jedno a jeden a na všechno přijdeme. Všechny představy budou sjednocené. Nebude třeba světa ani vesmíru. A ani života.

Měli bychom být možná rádi za rozmanitost a různorodost, být rádi za to, že mě komáři teď chtějí sníst k večeři. Cíl je jasný, ale jde o to, jak k němu dojít. Teď už to bylo hovado. Já například k němu dojdou poštipán, jelikož nikoho nezabíjí. A když píšu, tak je ani neodháním, což je o level výš, protože je napojím svou krvavou láskou a dám jim život, jinak brzy zemřou.

Široko daleko není ani dům ani značka, kde to jsem? Pomalu se stmívá.

Kdo se bojí, nesmí do lesa.

Brzy vylezou všechny moje stvůry a nestvůry, a jelikož jsem docela sám, určitě se zhmotní. Jen stačí, abych tomu věřil na 100 %, a poznám je na svou kůži. Jestli je budu milovat, to ještě nevím. Rozhodně to bude zajímavé. Nový svět uprostřed světa. Sdílené představy jsou ale i naší záchranou, a tak se pravděpodobně nic nestane.

Já ale stejně nevím, která příšera se mi nelíbí.

Právě proběhla kuna, asi. To je krása.

Největší příšera je ale stejně člověk, i Ježíš to poznal, ale neznamená to, že je nemůžeme milovat. Jde o to, že mají nejvíce rozdílných představ. Každá představa je ale špica. A čím víc rozdílná, tím víc.

Vše bude maximálně rozmanité a různé. Můžeme vytvořit nespočet až nekonečno různých světů. Mějte rádi rozmanitost i teď a tady a z nedostatků udělejte přednost, to jste vy. Buďte hrdí na svůj křivý nos, klidně si z něho udělejte legraci. Je to lepší, než když jste v autě a nikdo Vás přes sklo nedokáže rozeznat. Všichni v autě vypadají stejně, podobně a nekomunikují ani verbálně či vizuálně a vlastně pro nás ani nežijou. Prostě pokud budeme všichni dokonalý, tak už žít nebudem.

To že říkám, že je hezké milovat, tak neříkám, že když to budeme dělat všichni, že to bude také dokonalé. Pokud budeme milovat ostatní, tedy jejich duši a představy, které jsou vlastně nedokonalé, protože každý má představy jiné (myslím), tak vlastně milujete vše nedokonalé. A teď se do toho zamotávám.

Teoreticky mohu říci, že milovat vše nedokonalé je dokonalé. Pokud budeme všichni milovat všechno, pak láska dle teorie všeho a ničeho přestane existovat a nekonečno vytvořených představ také, ale je to možná hezčí cíl a konec než pravý opak.

Život nás může víc obklopit radostí. Konec může být pro někoho smutný, ale úplný konec by skončil, až začneme milovat i konec, budeme ho mít rádi a budeme se o něj snažit stejně jako teď před koncem o život.

Souhlasím s tvrzením, že život bez konce neexistuje, v nekonečnu i dle teorie všeho a ničeho se vše vytrácí. Prostě dřív nebo později vás cokoli přestane bavit, budete toho naplněni. Zkusím to vyjádřit jinak.

NEKONEČNO NEEEXISTUJE!

Nekonečno krásy přestává být krásou. Nekonečno hmoty přestává být hmotou. Nekonečný čas přestává být časem. To je teorie všeho a ničeho. Smysl a existence se vytrácí.

Nežijem v černo-černém světě, jak nám říká současná věda, kdy se musíme bát, jak skončíme, jestli podchlazením, roztrhnutím, smrsknutím, roztavením, či nekonečnem.

Žijem ve světě, kdy se bát nemusíme a můžeme si přát cokoli a splní se to. Musíme to ale chtít a né se bát. To je obrovsky obtížné. Určitě.

Měl jsem vždy strach a hrůzu asi víc z toho, že náš vesmír vyhasne a vychladne než z vlastní smrti. I když je to podobné. Myslel jsem, že teplo je život, pohyb, energie a chlad a zima pravý opak. Měl jsem i takové sny a představoval si, jaké to je, když vše vychladne, zmrzne, zastaví se. Nezbyde ani třes ze zimy, poslední obrana před koncem. Pohyb částic se ukončí a poslední energie odletí to temného prostoru a zmizí. Ta představa mě vždy ubíjela. To je teď pryč. Takto se všechno rozplývá jako sníh po dešti.

Tímto trochu rozšiřuji současná náboženství, základ ale byl dán jím. Krása a láska, nechť se projeví naplno a není ničím omezena. Někdo může vlastnit celý stát, ale co vlastnit celý svět. Ve skutečnosti nejde o vlastnictví, ale o sebe naplnění. Pokud někdo vlastní něco velkého, tak mu to v konečném znění nic nepřináší, jen problémy a nedostatek času apod., k naplnění nedojde.

...

Spím u Dunaje. Zatěžkávací zkouška mého stanu. Milion komárů přede dveřmi. Naráží do stanu ze všech stran a chtějí se dostat dovnitř za každou cenu. Proletí? To možná byla ta moje příšera. Teď je tady. Jeden se sem dostal, asi se mnou, tak ho vyhazují. Poštípán, ale v míru usínám. Dnes byl dlouhý den.

Někdy kolem dnu 11. Vypadá to na bitvu s komáry. Je jich tu opravdu, opravdu, opravdu hodně. Asi je to tou Dunají, kterou nemohu jen tak opustit.

Musím si jít pořádně užít a nabažit. Neustále se hýbám, jinak mě sní. Podívám se na mou ruku a je tam 10 komárů. Rozeženu je. Mezi tím přistane na mou druhou ruku dalších 10 a zároveň už cítím i štípnutí. Jde to jen tak, že neustále pohybuji všemi částmi těla. Ano, oni chtějí, abych tancoval, třeba se to naučím. 10 km s tancem a musí to vypadat občas směšně.

Voda v Dunaji se mi zdá nějak rychlá, občas vybublá, pak vznikne vír a celá ta masa se hýbe neuvěřitelně rychle. To by se na raftech jezdilo... Prošel jsem pár zajímavých výhledů na koryto řeky, a právě jsem u rytířské pevnosti, komáři teď nejsou, tak si užívám. Jen potřebuji načepovat vodu. S tou jsou vždy problémy.

Všude jsou bažiny a mokřiny, mám mokré boty a honí mě příšera v podobě 20 komárů, i více. Nemůžu se jich zbavit. Jakmile zastavím, sedne si minimálně 5 komárů i přes můj trvalý pohyb vším. Klidně i na víčko. Zkouším jim utéct. Zprvu se zdá, že jich je tam už jen 5, ale jakmile se ohlédnu znovu, vidím ne 20, rovnou 30 komárů i víc. Asi chtějí, abych zrychlil. Čekali tady na mě, už si smlsnou. To bych se ale moc daleko nedostal. Beru nohy na ramena a jedu, cesta necesta. Zároveň tancuju.

Kolem Dunaje není tolik kopců, tak to jde. Začínají tu pěstovat i chmel.

Jak se maj asi doma?

Tady a teď

Dnes byla opět dlouhá cesta, ale díky komáři. Přišel jsem na to.

Umím si dodat energii a sílu. Šel jsem už jen silou vůle, nebo jak se tomu říká. Díky za vracečky, které mě stály tolik sil. Šel jsem totálně vyčerpán. Ještě před posledním úsekem, když jsem se blížil k jedné z vesnic a kostelu, začal zvonit. A přede mne vylezla z obilí liška. Dívala se, jak bimbá, směrem k tomu podivnému zvuku. Neviděla mě. Přiblížil jsem se skoro na 2 m, teprve pak mě zaslechla a utekla. Byla překrásná. Už jsem si říkal, že tu žádné další zvíře z blízka neuvidím a hle.

Uvědomil jsem si, že mě dostala do přítomného okamžiku a přestala mě bolet ramena, záda a kdo ví, co ještě.

V dalším úseku na mě čekalo překvapení. Spousta stanovišť s Jakubovou cestou. Složená mozaika, odpočívadlo, nápis „cílem je cesta“, kniha přání. Byl tam i můj známý Jindřich Smítka. Na posledním místě, tedy těsně přede mnou, možná 1 až 3 dny, jestli dobře počítám.

Dodal mě i on a vše ostatní zde tolik energie, hlavně že nejsem sám blázen. Nebo možná, že nejsem blázen vůbec a že to má větší smysl než vše ostatní, v té naší takzvané civilizaci. Na destičku jsem napsal, co teď často opakuji „Have a nice life.“ (Měj pěkný život.). To je moje heslo těchto dnů.

Ostatní tam měli také samé zajímavé a lásky plné texty. Do knihy Jindřich napsal, že je vše tak krásný, když je sám se sebou a když je sebou. Bylo to anglicky, tak přesně nevím. Vyrážel jsem dobit energií.

Těsně před koncem úseku jsem ji opět ztratil a vše mě rozbolelo. Dle těch všech zážitků jsem si řekl: „A teď si dodám energii sám.“

Dodat si energii! Ale jak?

Jsem tady.

Jsem tady a teď.

Liška mě dodala energii přítomností.

Jsem tady a teď. To je má cesta. Podíval jsem se na cestu před sebou. To je můj svět. Podíval jsem se všude kolem sebe. Znovu jsem to všechno zopakoval.

Jsem tady a teď... A znovu.

Při „jsem tady a teď“, jsem udeřil holí, jako by se zabořila do země, udělala divný zvuk a můj krok se natáhl a zrychlil. Úplně jsem přestal myslet na bolest. Ponořil jsem se do toho naplno.

Jsem tady a teď. To je má cesta. To je můj svět.

Při rozhledu všude kolem jako by mě dodávalo energii a sílu. Zrající žluté pole s obilím, lesy, kamínky na cestě. Vše sálalo energii. Opět jsem byl chodič jako včera. Na ničem nezáleželo, nic nebolelo. Byl jsem tu já a moje cesta. Nic víc. Vše ostatní kolem bylo moje, bylo mnou a dávalo mi to energii.

Samozřejmě, že pole patří někomu jinému, ale v tu chvíli bylo moje či mnou, mojí součástí, mým světem, mou přítomnou představou. Nechci vidět, až dojdou, jaké budu mít puchýře, ale je to jedno, možná žádné nebudou. Asi

nejdůležitější bylo, že to znásobilo mou představu o chůzi k Santiagu. Byl jsem úplně přesvědčen, odhodlán, a tedy jsem nechal vzniknout novou energii, která před tím neexistovala.

Možná, že takto lze představy posílit, aby se uskutečnily. Pokud jen sníme, po něčem toužíme, tak do toho nedáváme často tolik síly, je potřeba to nechat projet celým tělem, naplnit se tím a odevzdat se tomu. Nejen slovy, ale všemi smysly a pocitem, celou láskou a radostí.

Pokud něco chcete, zkuste si říct: „Jsem teď a tady.“ S plným pocitem. Podívejte se na sebe do zrcadla, uvědomte si, že jakákoli nedokonalost je krásná a bez ní by neexistoval vesmír. Uvědomte si svůj cíl, a kde jste, kde žijete a co jste, co je váš život. Nemusí to být přesné, jde o pocity a naplnění vaší duše přítomností.

V přítomnosti nejsou problémy, je jen radost. Radost ze všeho, a hlavně z života. Toto bude nyní mým cvičením č. 1 a možná i posledním, kdo ví. Takto budeme moci dojít k větší radosti, naplnění a pochopení smyslu života. Ani já tam zatím nejsem, snažím se o to.

Při tom všem je potřeba si uvědomovat, že tato přítomnost je jen jedna a unikátní, neopakovatelná. To, co neuděláme teď, už neuděláme nikdy. Nanejvýš v podobném, ale jiném okamžiku, a to je rozhodující. Teď je jen jednou.

Jsem tady a teď.

Když to uděláme naplno, tak můžeme zjistit, že i bolest (nejen fyzická) může být krásná. Podobně vše negativní jako ostuda, ponížení apod. Okolí vás nabije na nějakou fyzikální veličinu, ale svou rozmanitostí a unikátností, inspirací i dvě bílé stěny nejsou nikdy bílé stejně. Přemýšlíte, jestli máte něco říct, řekněte to, život se naplní rozmanitostí.

Den 12. Včera jsem byl obdarován shodou okolností 2 malými láhvemi vody, dnes jsem se dokázal zeptat o vodu přímo a mám 3 litry. Dokonce se ptala, jestli mi ještě něco nechybí. I ona mi dala chuť do další cesty. Znovu si vychutnávám moc přítomného okamžiku.

V té dané chvíli, když na okamžik zastavíme čas, je všechno vaše. Vy sami, svět kolem vás, slunce, mraky, celá země, i celý vesmír, vše je vaše a nikdo vám to nemůže vzít. Je to vaše představa, možná ovlivněná miliony dalších,

ale jen vaše. Může vám ji vzít budoucnost, to ano, ale v přítomnosti nic. Jde o úplnou svobodu a volnost bez omezení.

Komáři jako zázrakem vymizeli, jaká bude další výzva, překážka, kterou mám překonat?

Tentokrát to bude průjem. Prášky nezabírají. Kupuji tu nejčernější čokoládu, kolu, banány. Vše, co by mohlo pomoci. Smektu ani černé uhlí tu neznají.

Jsem v dalším velkém městě možná uprostřed Německa. Je hezky.

Cvičení č. 2. Možná se bude zdát, že je to pravý opak cvičení č. 1, možná ponoření se do větší hloubky. Stejně jako cvičení 1 i toto většina lidí vlastně tak trochu umí. Stále jde o to se procítit.

Průjem byl jasným znakem vytížení a telepatie s mou blízkou osobou. Díky ti za to miláčku Mili.

Při tomto cvičení je nutné najít pravou louku. Těch už dnes moc není. Každý ji pozná pocitem. Jakmile je sekaná či jinak obdělávaná, je ztracena. Je na ní úplně všechno rovnoměrně rozloženo. Jakmile se poseká, vyroste jen určitý druh, jakmile se zničí, vyroste přirozený života budič, kopřiva. Ta je první rostlinou na opravu flóry a brání se zuby nehty, proto má bodlinky. Pak jí podpoří bodlák a další. Vždy ale vše ve velkých dávkách, aby se to udrželo. Postupně se přidávají další druhy. V ruku v ruce jdou i živočiši. U kopřiv většinou najdeme i komáry apod. Všechno, co maximálně znepříjemní život všemu v okolí. Aby se zničení neopakovalo.

Skutečná přírodní louka, kde jsem teď já, má vše zastoupené rovnoměrně a nejsou tu kopřivy, komáři, hovada, klíšťata. Nic, co by vás chtělo vypudit. Můžete si tedy bez problému lehnout a vegetovat. Pamatujte ale, že vaše přítomnost ihned mění všechny zaběhnuté věci, tedy vlastně ji pomalu ničíte.

Pravá představa louky je jasná, čistá a krásná. Představa zničené louky je právě vše naopak. Vše je smysluplné. Každý z nás by si to tak vždy představil.

Jste na louce a nechte vše běžet, vychutnejte si tu krásu naplno. Nemusíte bouchat, plácát hmyz kolem. Pokud je to pravá louka, není nepřátelská. Dívám se na vosičku a nechávám ji si na mě sednout. Pozoruji, co dělá, hledá, řekl bych, kapičky potu nebo nesprávné cizopasníky. Dle mého nás očisťuje jako zdravotní rybka v moři. Nechte vše plynout a zaposlouchejte se

do překrásné hudby. Cvrčci, ptáci a další vás začnou jako vosičky uzdravovat zvukem.

Zhluboka dýchejte a nechte se uzdravit vůní kytek. Vychutnejte si veškerý dotyk a nasajte paprsky slunce a vánek větru. Zkuste se vším nechat zhypnotizovat, zapomeňte na čas a problémy. Nemusíte ani jíst či pít, určitě to do večera přežijete.

Vychutnejte si život této dokonale vytvořené představy. Uvědomte si jakýkoli pohyb, který uděláte. Ohnutí prstu, mrknutí, nadechnutí. Do všeho se ponořte. Jste teď a tady a vše je vaší součástí. Celá louka je vaším tělem, nejste jen vy. Vy jste vše kolem vás i mravenec, i mraky, i slunce, i motýl i jakýkoli pocit.

...

Ani mě to nejde napořád, a tak se dávám do zažívání košilí. Jedna to asi nepřežije, stejně jako boty se rozpadá. Na konci pouti na mě nezůstane nic, asi to nakonec přeci jen nebudu potřebovat. Dnes spím tady na té louce, tak promiň, jestli tě trochu podusím.

Den X. Probouzím se velice brzy, nerozdělal jsem si stan a začalo pršet. Co nejrychleji se balím a vyrážím. Lije a lije a já jdu pořád lesem, pak loukami. Nikde žádné město, žádný přístřešek. Včera jsem tě vyzíval a dnes to tady mám, další překážku. Pončo docela drží, asi se trochu rosí zevnitř. Kalhoty už mám celé umáčené, boty jak by smet. Po 17 km konečně vesnice. V kostele to rozdejchávám. Zapaluji i svíčku, abych se trochu ohřál. Nakonec jdu do toho znova.

Když takhle lije, přichází často pocity smutku. I na mě právě teď. Občas se to zmírnilo, a to nastoupili hejna komárů. Vše dohromady mě trochu ničí. Nikde ani živáčka, se kterým bych mohl prohodit pár slov, pouze se scházejí na cestách zajíci a srnky s koloušky. Asi aby nebyli mokří.

Sedám na lavičku a myslím na domov, na miláčka, a tak všechno. Zamyšlen u mě zastavuje auto, a jestli mě něco není. „Ne, není. Všechno OK.“ Ale spíš je všechno KO. Nakonec mě to zvedne a z myšlenky na Mirku, holku moji, jdu dál. Dnes jsi mě zase zachránila.

Vlastně jdu kvůli tobě. Přemýšlím, jestli ti nezavolám, možná mě telepaticky voláš.

Od té chvíle se mraky rozutekly a začalo svítit. Zopakoval jsem si obě cvičení a jakoby první polovina dne ani neexistovala.

Zamiloval jsem si i nečekané hledání cesty, kdy jsem si říkal: „Tady je to prošlapané, jdu ve tvých stopách, Jindřichu Smítko. Jo tady jsi šel. Taky to zkusím.“

Značně se přibližuji k dalšímu většímu městu a je mi zase skvěle. I průjem je ten tam.

Ještě to nebylo úplný dno, no skoro. Čím víc budu dole, tím víc budu chtít věci, na kterých mi opravdu záleží a tím víc se mi budou líbit.

Pokud si něco chcete užít na maximum, nejprve jděte úplně obráceným směrem, jen tak se to může projevít opravdu naplno, nejen jako běžnost či nutnost apod. To dělám vlastně i já teď. Vedle jakéhokoli mínusu je opačné max plus a naopak, aby se rovnováha vesmíru vyrovnala a platila teorie všeho a ničeho.

Samozřejmě, že plus teoreticky nemusí být u vás, ale někde určitě bude, a to vás může vždycky těšit. Většinou je ale tam, kde bylo předchozí mínus, tedy u vás. Cokoli si pořádně užijte, ať jste nahoře nebo dole.

Myslím, že život uprostřed je jen na půl, i když spousta lidí říká, že je to správné. Myslím, že není. Správné je milovat obě dvě strany a pořádně to roztočit. Může to být hodně těžké. To vždy, ale to je právě život.

Krize

Prosím, zrušte všechna pojištění, právě ony vás shazují z cesty a zrazují. Dostávají vás do stejné hladiny bez možnosti úniku, ničí rozmanitost života. Samozřejmě, že se dnes všechno motá kolem peněz. Ty jsou prostředkem k tomu, aby se jedni oddělili od druhých, zlaté zrna od plevy.

Peníze již dávno nemají hodnotu práce. Truhlář, který se snaží o dokonalé dílo a dá do toho všechno, je nakonec odměněn tak, že jeho postavení ve společnosti klesne, protože jiným za tu dobu vydělají peníze mnohem víc jiných peněz.

Ok, i to je dobře, protože směřujeme k tomu, že truhláře nebude potřeba, vyrobí to továrny, roboti apod. Nakonec to vyrobí i lépe než manuální práci, což dnes se snaží všichni vyzvednout. Správný přístup a jít s dobou je, se zaměřit a vyučit programovat a dělat roboty, kteří udělají onu tesařinu. Takto je to ve všech odvětvích a každým rokem víc a víc až manuálně nikdo nic dělat nebude.

Ale potřebujeme to? Mít od všeho všechno a všechno udělat hned? Čím víc se od sebe vzdalujeme, tím víc ano, každý tu věc potřebuje mít, vlastnit. Máme oddělené životy, oddělené domy, oddělené všechno, potřebujeme tedy všechno vyrobit pro všechny. To je základem kapitalismu, ve kterém se nyní nacházíme. Zatím prý nic lepšího není. Tedy lepšího, pokud chceme oddělit zrna od plev. Pak ano, nic lepšího není.

Je to prvá podstata člověka? Soutěžit? Jen tak mohl přežít. Eva chtěla něco víc, než jen přihlížet? Myslím, že máme stále 2 směry. Boj a soutěž nebo lásku a mír. Obojí asi nepůjde nikdy dohromady. Nyní stále více směřujeme k tomu prvnímu. Čím víc lidí existuje, tím na každého z nás připadne méně. Nechť boj zvítězí. Lásku ztratíme. Ježíš a další pak budou zapomenuti a zbyteční.

Proč Ježíše vždy a všude vyobrazují na kříži? Abychom viděli v prvním pohledu utrpení? Kdybych se na něj podíval a nevěděl více, pak bych si mohl myslet, že věříme v utrpení a boj a že všichni, kdo nebojují, dopadnou takto. Že je to vlastně výhružka a musíme dělat vše podle někoho jiného. Bylo by naopak krásné zachytit skutečnou podstatu Ježíše, a to jeho lásku. Lásku ke všemu a všem. Nechť první, co uvidíme, je právě láska. Utrpení již bylo dost, pojďme nebojovat.

Den končím velice obtížně. Jdu dlouhým lesem, neustále odháním komáry, občas štípnu. Bolí mě ramena od batohu, mého kříže, který si nesu do Santiaga. Bolí mě nohy od puchýřů, které se neustále vracejí a vytvářejí na sobě vrstvy. Vložka v botách se mi neustále posouvá a hned je tam další puchýř. Bolí mě svaly na nohou, protože se každým dnem snažím ujít více, co jiného mám dělat, když se někde zastavím, ihned na mě zaútočí hejno komárů. V batohu s jídlem se mi rozbila sklenice a všechno musím vyčistit. Jsem zpocený, unavený a sám. Nikdo se mnou nechce nic mít, ani si promluvit.

Tak takto jsem si to nepředstavoval. Druhá velká krize je tu. Asi s cestou končím. Minimálně zítra zavolám miláčkovi, že ji chci. Volat jsem původně nechtěl, ale prostě jsem to nezvládl.

Přemýšlení o boji mě možná zavedlo na zcestí, do ztracení, ze kterého se nemohu vymanit.

Den další. Docházím do posledního města u Dunaje Donauwörth, myslím. Dávám si možná poslední razítko v turistických informacích a ptám se, jestli

včera nebo dnes nedostal razítko někdo jiný, pan Smítka? To by mě vyzvalo k dalšímu dni.

Ne. Pouze před půl hodinou tady byl Skot. Jdu tedy volat opět jako první den z telefonní budky, nemám mobil. Bere to eura jako smet, snažím se, aby mi Mili zavolala zpátky, ale nedaří se. Alespoň jsme prohodili pár slov, ale neřekl jsem, že ji moc chci.

Jdu do turistického centra po druhé a zjišťuji předvolbu do Německa. Mobil mi nechtějí půjčit, i když by jim to nic nestálo, Mili by volala zpět. Volám z telefonní budky po druhé a spojení se přeruší, mince to už nevrátí. Takhle tam můžu naházet klidně 10 eur a neřeknu ani slovo. Děs a hrůza. Říká mi to, že nemám volat? Ptám se v obchodě s mobilním operátorem provozující telefonní budku, jak zjistit číslo a odpověď je, že volat do budky nejde.

„Ne.“

„A je jiná možnost, jak by se mi mohl někdo dovolat?“

„Ne.“

„Nemůžete mi třeba půjčit mobil?“

„Ne.“

Možná mé špatné angličtině nerozuměl nebo se se mnou nechtěl bavit, na všechno řekl ne.

Odcházím a říkám si, že má cesta opravdu nemá smysl.

Myslel jsem, že v lidech může vyvolat pocity radosti z pomoci druhému, že jim dám možnost pomoc.

...

Na ulici byla žena, která prosila o drobné, lidé si ji většinou nevšíмали, tak jsem těch pár drobných místo do budky hodil nakonec jí.

Přemýšlím, jak někoho oslovit s prosbou o zavolání z jeho mobilu, že by ho to nic nestálo, a dokonce bych mu i zaplatil. Vracím se zpět a po třetí k turistickému centru, že to napřed zkusím tam za 10 eur. Právě tam vešel turista na kole. Tak čekám a přemýšlím, že by mohl být víc vstřícnější. Jakmile vychází, ptám se tedy jeho.

Odpověď je: „... YES!“ Před tím všichni řekli ne a teď ihned ano. To je divný.

„Dám peníze za to, že mi žena zavolá.“

„Ne, vůbec ne!“

To je divný, všichni by určitě řekli ano. Možná se osud otočil, když jsem daroval peníze té žebračce. Poprvé za dlouhou dobu přátelská duše. Vlastně ne tak dlouho, naposledy to bylo s tou vodou, ale teď potom strádání a trápení je to nadmíru příjemné.

Dnešní den nakonec nebude k zahoeení. Navíc začalo krásně svítit slunce. Volám tedy od něho. Snažím se zrychlit, aby mohl odjet. Moc jsme toho nestihli. Ale zeptal jsem se na to, jestli by za mnou přijela. Odpověď byla spíše negativní. Měl jsem na mysli, že možná bych se s ní vrátil a tak podobně, že moje cesta moc nevypadá...

Negativní odpověď zahnala moje představy o romanticky strávené dni s ní a se spousty polibků, hlazení, milování. Tohle vše jsem měl v neukojených představách. A tohle vše se mi honilo hlavou poslední dobou, když jsem začal přemýšlet o boji a o společnosti. Možná potřebuji opak, lásku. Jen tak překonat černo černou tmou.

Ta negace, odpověď, mi ale vlastně dala sílu vyrazit dál. Kdyby řekla ano, tak jsem tu zůstal, počkal na ni a ukončil celou cestu.

„Toto jsi přece zvolil, na nějakou dobu život sám se sebou, tak jdi a až budeš v cíli, pak to všechno naplň. Odloučením se dostaneš zpět do zamilovanosti a větší touhy. Vydrž to.“

Poté, co jsem to položil, jsme si s cizincem začali povídat. Prý chodí do Santiaga, sice z kratší vzdálenosti, ale každý rok. Úžasný. A je Španěl. První Španěl, co jsem potkal, a to jich asi potkám honě, pokud to nevzdám.

„Tak já jdu.“

Prošel jsem celý centrum sem tam, a jelikož se zde spojovaly 2 Jakubovi cesty, tak se měnili značky a já jsem nevěděl, kudy mám jít. Konec konců, začátek začátku.

V jednu chvíli jsem šel dokonce obráceným směrem, po jiné cestě zpět do Prahy. Nic naplat, jdu se zeptat do turistického centra po x-tý. Stále jsem

přeci turista a ne poutník. Nečekaně se na mě usmála a navedla správným směrem. Cítím, že se něco jako by změnilo a měnilo dál.

Po cestě jsem narazil na řeku, z které odbočoval krásný potůček. Voda byla docela čistá a já jsem se při plném slunku krásně umyl a vypral oblečení. Dokonalost sama, tak jsem se i opaloval a vše bylo super. Očištěn, spokojen se vydávám dál.

V další vesnici mě osloví žena, která zastřihává trávník.

„Jakobsweg?“

„Yes.“

Dnes už druhá spjatá duše. Fantazie. Že prý také šla Jakubovu cestu. Nádhera. Na etapy, každý rok 3 až 4 týdny, ale nakonec to ušla. Manžel mi přináší vodu. A povídáme si. Prý je krásně ve Švýcarsku, ale draho. Spala tam na farmě a bylo to úžasný. Chtěl jsem razit dál, protože bylo poledne, a tak jsem se rozloučil a šel. Pak mě napadlo, půjčit si mobil, ale už jsem se nechtěl vracet, nechal jsem to osudu.

O 3 vesnice dál přicházím konečně k ceduli, ukazující mapu cesty. Stojí u ní muž a žena hezky ustrojení a něco povídají.

Musím promluvit, abych se dostal k mapě, tak říkám: „Hello, I go Jakobsweg way.“ (Ahoj, jdu Jakobovu cestu.)

„Ou,“ docela je to překvapilo.

Nakonec se dali se mnou do řeči. Zajímali se o cestu, odkud jdu, jako všichni a jaký to je. Všechno jsem jim vypověděl a na závěr dodali, že jsou tady na svatbě a že mě chtějí pozvat. Co se mě dnes nestane. Opět taková náhoda a do třetice spřátelené duše.

„To nemůžu odmítnout.“

Jdu tedy s nimi se zatajeným dechem, jaký to bude a co se bude dít. Ani nejsem ustrojen na svatbu. Došli jsme doprostřed zámku, kde byl větší prostor, a všichni hosti se bavili, popíjeli a jedli. Dostal jsem kousek dortu, džus, kávu. Úplná balada, všichni krásně nastrojeni, jen pohledět a občas si mě vzali pohledem. S několika jsem si podal ruku a povídali jsme si dál. Snažil jsem se jim vysvětlit důvod, a že vlastně hledám cíl, že mám krizi středního věku a co dělat dál.

Doma mám všechno, dům, auto, ženu, děti, dobrou práci a všechno co chci, ale je to opravdu život? Co je život. Není to jen to, že by to tak mělo vypadat, že to jen vyžaduje naše společnost? Čí je to přání, moje nebo někoho jiného? Nejsou všechna moje přání převzata? Co je můj cíl? A co je náš cíl? Alespoň něco z tohoto jsem se snažil povědět.

Muž se jmenovat Konstantin a jeho žena Klaudia. Říkal, že stál u mapy, protože přemýšlel, že by se tam taky vydal. Hned jsem přitakal, že určitě, je to super a jdi taky. Je to těžký, ale krásný. Hlavně když člověk potká na své cestě takové přátelské lidi, jako jste vy.

„I have power from you,“ (Mám z vás sílu.) dodávám. Opravdu mi dodali sílu alespoň na několik dalších dnů. Pak sám od sebe řekl, aniž bych se zmínil o tom, že nemám mobil, jestli si nechci zavolat domů, že mi půjčí mobil. Tak už dost, zrovna dnes jsem chtěl zavolat a zrovna potkám je, a že mi půjčí mobil? To může napsat jen sám život.

Volám domů, všechny pozdravuji, všechno vyklopím, a hlavně by skytla možnost, že má milá přijede na naše výročí svatby a budeme mít celý den jen pro sebe. Naskakují mě hned další a další představy a fantazie, jak by to mohlo probíhat. Teď jdu jen díky ní a drží mě celého nad vodou.

Asi mě někdo má dnes rád. Loučím se i s mými hostiteli, a ještě foto na památku a jdu dál. Po delší době se opět ztrácím. A jako z nebe padá další žena s dítětem a že prý Jakubova cesta je tudy a můžu jít i tam tudy a kde že budu spát, já že mám stan a že jdou zrovna z pláže.

„Is there swimming?“ (Tam je plavání?), vyletím jako blesk.

„Yes.“

Už se dnes ničemu nedivím. Jako vždy popřeji hezký život a jdu si zaplavat. Pláž kamínková, voda čistá, průzračná, a hlavně úplně teplá. Nikde ani komár. Vše dokonalé jako z pohádky. Hned se rozbíhám a bezhlavě tam skáču. Nádhera. Dnes tu přespím.

...

Jelikož by toho bylo moc, další den opět prší. To mě ale teď jen tak nerozhodí. Nadšen přemýšlím, jestli má milá přijede, jelikož jsme se už dlouho neviděli, budeme jako zamilovaní. Všechny pocity se tu násobí. Prosím, ať to dopadne.

Jsem v Augsburgu a značně se přibližuji k čtvrtině a konci Německa. Ještě pár dnů a budu ve Švýcarsku, prý je tam hezky. Nevím, jestli je to zase tím deštěm, volal jsem jí a příliš to nevidí. Myslel jsem, trochu doufal, že se jí po mě bude stýskat tak moc, že hned naskočí a přijede. Jsem do ní blázen a žádná reakce.

Nevím, co jí mohlo tak naladit, že jsem pro ni jen vzduch, prý se nemůže rozhodnout. Spíš mě ale nechce zklamat. Vyrážím dál, ale vůbec to nemám vyřešený. Na své cestě vše cítím 10x silněji, plněji, procítěněji. Při chůzi teď postupně podléhám zmaru a odloučení. Stále víc do toho zabředávám.

„Ona mne nechce!“ napřed potichu, pak křičím na celé město. Cítím prázdno. Jako by mě někdo nakop, převrátil žaludek naruby. Zároveň si říkám a uklidňuji, že v tom něco je, že k tomu má důvod, že jsem nenormální či se prostě snaží vydržet do konce, kdy to bude mnohem krásnější apod.

Co když ale do konce nevydřím. Co když si zamiluji přírodu tak, že tady zůstanu. Co když si spojím neopětovanou lásku, zamilování s negativním pocitem, který nebudu chtít opakovat, a celibát mě zůstane už navždy, přiblížím se k lásce ke všemu úplně, k Ježíšovi, což mě bude naplňovat natolik a možná i víc než rozkoš se zamilováním a milování s druhou plně spjatou vysněnou duší.

„Tak se už rozhodni!“ křičím znovu na celé kolo.

„Huáá!“ chci se roztrhnout, zničit. Přidám do kroku a žaludek už nemám převrácen, už tam není vůbec. Veškerý včerejší den je ten tam. Nic nezbylo. Zamilovanost přebila vše ostatní i odhodlání dokončit svou cestu. Teď sice jdu, ale ne kvůli cestě, ale kvůli zničení sama sebe. Do všeho déšť přidává na síle, ale je mi to úplně jedno, dokonce chci, aby přšlo ještě víc, abych měl v botách tolik vody, že se v ní utopím.

Jdu kolem hrázi a jsem tak na dně, že uvažuji o tom, jak to na dně vypadá, tam dole pod vodou. Má cenu a smysl se takhle na světě trápit? Není lepší nebýt? Na vodě zahlédnu labuť, jak ladně otočí hlavu a podívá se svýma smutnýma očima mým směrem. Ano. Jdu dál. Zrychluji a nechci pít ani jíst. Chci ujít jen tak 100 km a ani se neotočit, pak umřít. Je mi jedno jakým směrem. Předháním dokonce pomalu běžící, spíš klusající slečnu, které se silný déšť vůbec nezamlouvá, já chci ale víc. Chci ať mě puchýře a ramena bolí co nejvíc. Občas se musím překonat, abych neomdlel bolestí, ale to mi je jedno.

...

Nevím, kolik jsem ušel. Postupně se časem vše zklidnilo, přestal jsem myslet na ni a konečně jsem se s láskou rozhlédl kolem sebe. Je vlastně hezky. Uklidnil se i déšť. Jen drobně poprchávalo a já zjistil, že stále jdu správným směrem po značce s mušlí, tedy do Santiaga. Už jsem se chtěl někde uchýlit. V další vesnici jsem uviděl telefonní budku a toužil jsem jí zavolat. Třeba se už rozhodla. Chtěl jsem se jí zeptat na důvod nebo vysvětlit své pocity či říct, že se k ní vracím. Do teď mě neskolila žádná překážka, jen tato. Je první, co nezvládám. Přijdu k budce a sluchátko je rozbité.

Jiný telefon prý zde není, ani ubytovat mě nemůžou, mají všude plno, možná ať to ještě zkusím kousek blíž ke kostelu. Obcházejím domy a dívám se na zvonky, jestli neuvidím alespoň malou naději, že by tam někoho mohli ubytovat. Po tom promočení bych to potřeboval.

Starší paní odnaproti na mě něco volá. Odpovídám anglicky, příliš si nerozumíme. Říkám, že hledám ubytování a ona mi ukazuje směr a něco dalšího dodává, že prý sejde dolů. Tak čekám. Prohodíme pár vět, i když ne všemu jsem rozuměl, ukazuje, že mám jít dovnitř.

„Oh, really? Can I?“ (Opravdu? Můžu?) docela se mi ulevuje.

Ukazuje mi pokoj, sprchu, záchod. Ptám se, kolik jí mám dát peněz, ale nic nechce, že je to dobrý. Přináší pizzu a nabízí kávu. Já jen, že by stačila voda, dostávám minerálku. Umyju se, vyčistím věci a mám připravenou večeři z vajíček. Pak přijde manžel, postarší pán, který moc neumí anglicky, ale je také prima. Nakonec přijdou 3 podnájemníci, Ital, Egyptan, Maročan. Úplná mezinárodní sešlost.

Já se ale zaměřuji na telefon. Volám tedy své lásce, ale nezvedá to. Přemýšlím, jestli nemá jiné číslo, zdá se mi to divný. Zkousím jiné a zvedne to úplně někdo cizí. Zkousím zase jiné a nic. Je to tak, zapomněl jsem její číslo.

Celé roky si jej pamatuji a teď tohle, snad to nic neznamená. Jak se ale teď někomu dovolám? Jsem osamocen, ztracen v Evropě. Teď už to bude jen na mě, tak jak jsem to chtěl od začátku. Ještě jsem si pamatoval své číslo, tak volám na něj...

Hurááá.

Zvedla to.

„Ahoj. Jak se máš a jak to s tebou vypadá?“ vyptávám se, „ted' můžeme volat déle.“

Vyjádril jsem konečně své pocity, a že jsem do ní zamilovaný.

„Tak já přijedu,“ odpovídá.

Srdce mě samou radostí poskočí. Zasmušilý a zatemněný svět se v mých očích najednou rozzáří. Představy se přeci jen plní!!! Nádhera.

...

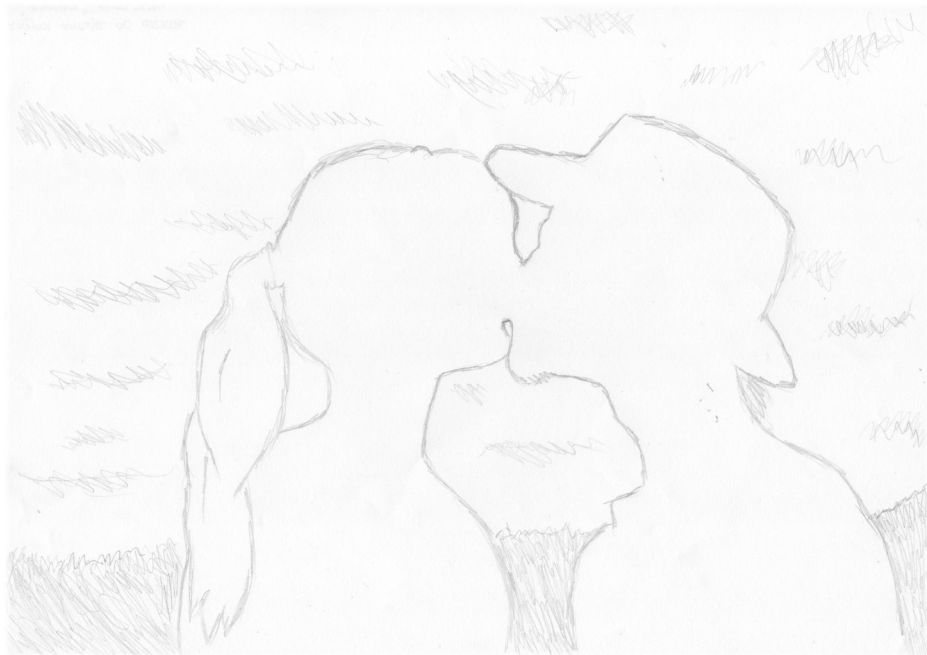
Hostitelé mi poradí krásné město Landsberg, dají mi mapu a prožívají moji situaci se mnou. Radí, jak se tam dostanu apod. Já chci pěšky a najdu si tedy cestu, Mirce poradím cestu z Čech, a kde se sejdeme. Nechť se fantazie stanou skutečností.

Díváme se pak na fotbal Německo-Itálie. Podnájemníci fandí Itálii, starší pár Německu. Je to drama až do konce. Penalty ani nemůžou skončit, stále vyrovnáno. Právě nastoupil velmi dobrý střelec za Německo, a pokud dá, tak je hotovo. Podnájemníci odcházejí a já na ně: „No, sit down!“ (Ne, sedněte si!) Otočí se a Němec nedává. Vypukne oslava a jdou si sednout a fandit. Pak se ale dívám do mapy a Němci vyhrajou.

Ráno si dám s nimi nádhernou snídani. Zjišťuji, že mají 2 dcery a syna jako my. Vidím v nich nás, podobnost. Fandí mě, a když říkám, že doma mám všechno... Tak vlastně z toho vyplyne a oni sami to řeknou, že jdu do Santiaga poděkovat.

Poděkovat za to všechno a utvrdil jsem si to i sám pro sebe, že to bude jeden z hlavních důvodů mé cesty. Ted' je to jasný, přispívá tomu i pocit toho, že má nádherná žena přijede za mnou a že jsem se do ní znovu zamiloval.

Dnes vyrážím s vnitřní jistotou a jakoby rozehnávám mraky nad sebou. Nakonec přece jen smutek spojen s mraky a deštěm odchází ten tam a rozplyvá se, svit a jasnost slunce vchází i do mě. Tentokrát nejdu po značkách, vláčím se cyklostezkami, kterých je tady jak poseto. U každé silnice minimálně jedna.

Rande

Jsem v Landsbergu a čekám na lásku mého života. Už to nemůžu vydržet, dlouho jsem nebyl na žádném rande. Naposled volám od Poláka, se kterým si dobře rozumím po našem a je tady.

Objímáme se, líbáme a vášně je znát.

Ani ona se nemohla dočkat. Krásné vodopády řeky Lech, kde proudí voda neuvěřitelně rychle, našemu objetí ještě dodává sílu. Berem si hotel a milujeme se jako nikdy dříve. Energie proudí vším a všude. Po nejhorším dni cesty nastává nejkrásnější.

Čím víc na dně, tím je pak vše krásnější.

Vše obtížné, ale i krásné.

Chtěla by mě vzít s sebou domů.

„Jsme tady a teď, nepřemýšlej o tom, nech to na zítra,“ odpovídám. A doplňuji, že vše je super a možností je hodně. Já bych viděl i tu, že bych dojel

pro děti, ty bys tu mezitím počkala a měla den pro sebe, pak by děti na kole či střídáním prošli Švýcarsko, že prý je nádherné, budem všichni spolu a společně vzdáme díky. Díky za všechno a za svět, ve kterém žijeme. Moc se jí to nezamlouvalo.

Den D. S novým dnem přichází i nové myšlenky, nápady. Možná i po minulé noci se vše ukazuje v jiném světle. Já rád pojedu s ní. Ona se však nabízí, že půjde se mnou. Dokonalost sama.

Už nevím, jak poděkovat. Vyzkoušíš si mou cestu, nádhera. Zkusíme dojít na konec Německa do Lindau. Vyrážíme s pocitem naplnění a elánu.

Cestu si povídáme o všem možném. Říkám si, že brzy slova dojdou a mi zapomeneme na turistiku. Že bude poutníkem se mnou. K tomu je ale asi potřeba trochu vyčerpání a náhod. Jelikož ale nejsme na Jakubově cestě, jsme mimo, tak neustále potkáváme mraky aut. Cesta zatím není tak zdravá, pravá. Na konci dne se však už na ni napojíme a užijem si klidu a nádherných pohledů na krajinu. Například jakoby louka s dokonale zelenou trávou a cestou vedla do nebe.

Povím jí spousty věcí o mé cestě, o sdílených představách a o náhodách, mých vyplněných představách. Líbí se jí to, cítí to podobně. Prostě má druhá a drahá polovička. Co dodat. Pak si hledáme místo na přespání. Mám stan pro dva, možná kvůli právě tomuto okamžiku. Byl lehčí než stan pro jednoho, tak jsem ho vzal. „Za tou vesnicí se uvidí, kde přespíme,“ říká.

Měla představu, že bychom přespali u někoho. A tak povídám o náhodách. Ono stačí se někde ztratit a zeptat se na cestu a při tom se dát do řeči a najednou padne otázka, kde budu spát a že můžu přespát u nich. „Takhle se ty věci dějou,“ mezitím dojdeme do té vesnice, kde není vidět další značka, asi jsme se zapovídali. Ano, i společně jsme se ztratili. Určitě je unavená a bude těžké jít zpátky.

V tom momentu zpátky zatočí auto. Skoro žádné jsme na této cestě neviděli a najednou je tu. Mirka vyskočí a mává. Na poslední chvíli zastavuje. Mladý muž se vyptává, co potřebujem. My na to, že jsme na Jakubově cestě a že jsme se ztratili. Zve nás do auta, a že nás zaveze zpět.

Nastupujem.

I když jsem na cestě nechtěl jezdit, je to příjemné. Ptá se, kde budeme spát. Projede mě mráz po zádech. Je to skoro jak „dējà vu“. Přesně o tom

jsme se bavili, a proto jsme se teď ztratili. Odpovídáme, že zatím nevíme, ale máme stan.

„Když budete chtít, můžete spát u nás.“

Mirka je trochu nesvá, ale já s myšlenkou, že se žádná nabídka neodmítá, přikyvuji, a že by to bylo skvělé, ale že chceme použít stan.

„Tak si můžete rozdělat stan na naší zahradě.“

„Super.“

Za pár minut jsme u jeho domu, máme místo pro stan s krásným výhledem. Otvírá pro nás jakoby altán pro hosty s toaletou a že se u něj můžeme i osprchovat.

Nabídka se neodmítá, a tak se pak jdeme dokonce i osprchovat, nechť máme dokonalý komfort. Muž se jmenuje Christián a setkáváme se i s ženou Barborou, která nám dá vegetariánskou večeři a pití. Je také vegetariánka jako já nyní na cestě. Mají 2 děti, ale už spí. Christián je horolezec, a že prý minule u něj také přespával poutník, a nakonec mu poslal pohlednici ze Santiaga a že nám splní jakékoli přání. Líbí se mu a chce být, co nejlepší hostitel, že u nás v Německu se musíme mít jako doma. Vyhledá nám a vytiskne mapu cesty do Lindau. Další úžasný a přátelští lidé, to je jak v pohádce.

Myslím, že nejlepší by stejně bylo, jít opravdu bez peněz a bez batohu, jen s trochou vody, jídla a holí. Lidé se prostě mají rádi. Myslím, že je opravdu čas na změnu a na boj mezi lidmi co nejvíce zapomenout. Boj je všude.

List se snaží vyhrát mezi ostatními a dere se ke slunci maximální rychlostí. Tím zahluší trávu pod ním, která tím umírá. List sní housenka, housenku pták, vše se snaží vyhrát. Přirozený boj o život je základem života? Je smyslem bojovat? Bojují mezi sebou státy, bojují firmy, uvnitř firmy či armády bojují mezi sebou lidi. Kompletně sport je boj. Bojem jsou všechny reklamy a téměř v každém vztahu nebo rozhovoru je boj. Stačí říct: „Dej si to či ono,“ a boj vyhrává. Bojujeme, když něco hledáme, když nenaplnujeme některý ze svých cílů. Cíl je irelevantní, jak již bylo napsáno, neexistuje, a tak můžeme zvolit jakýkoli a je to v pořádku.

Každý z nás má spousty cílů, o některých ani nepřemýšlíme, například základní cíl „žít“ se snažíme naplnit, když jíme, avšak cílem může být i „nežít“.

Veškerá naše zloba a vztek, vzniká z jen a jen z nenaplnění našich cílů. Pokud si ale uvědomíme, že žádný cíl skutečně neexistuje (všechny jsou irelevantní), není pak žádná potřeba negativních pocitů. Pokud cíl nejde naplnit, stačí ho změnit nebo pokud po něm toužíme plným srdcem a láskou a netlačíme na pilu, nesnažíme se ho naplnit za každou cenu, pak naše procítěná představa se stává silnější a přesvědčivější a postupně se v boji sdílených představ prosadí a uskuteční.

Většinou to vidíme na větších životních představách. Já jsem chtěl 3 děti a mám je, žena modrý domek se zahradou a má ho, máme vše, ale ne díky tomu, že jsme se o to každý den snažili, ale pouze díky ponechání ji v duši.

Boj výrazně posilují peníze, dnešní práce a jakákoli povinnost člověka, zákony atd. Místo aby to vycházelo z nás, mít někoho rád, tak nám to někdo přikazuje. To vše vytváří boj. Zkuste si zajít do obchodu, na úřad, do pojišťovny, k pokladně, všude jde v ruku v ruce oficiálnost, vykání a vážnost. Přátelství se běžně vytrácí. Proč? Peníze, majetek, moc a zdroje jsou silou pro vzájemný boj. I když dnes máme tolik jídla a pití, hrajeme si na dospělé. Ti chtějí moc a víc, prostě vyhrát, a tak bojují.

Na boj se ale můžeme podívat i jinak. Pokud se máme rádi a fandíme nám i jim třeba ve sportu, tedy všem, tak i dle teorie všeho a ničeho nefandíme nikomu, tady boj nepodporujeme a pak třeba sama louka nebojuje, pokud všichni mají rádi všechny, je to jeden celek „louka“ a je rovnoměrně a láskyplně naplněna různými druhy, vše v harmonii. Ne ale, aby přišel člověk a posekal ji, pak některé druhy budou převažovat a láska se vytrácí, vzniká boj, závist, výsměch, neúcta, všechny negativní pocity.

Nehrajme si na dospělé s jejich bojem, pojdte se vrátit do pohádek a pojdte se stát kouzelníky, stačí nemít strach a vše otočit naruby, místo abychom penězi kupovali, pojdte jen darovat. Místo vykání si pojdte tykat. Místo oficiálnosti a vážnosti pojdte být přátelští a vše odlehčit. Usmadme si život. Změňme boj na lásku. Místo závesti přejme. Místo pomlouvání vyzvedejme. Stačí mít rád i jiný představy a myšlenky. Jak snadné a zároveň obtížné.

Sport není špatný, jde o náhražku válek a pojdte fandit všem, každý gól je krásný i do naší branky. Pokud by nebyl, tak něco krásného se neprojevilo a nestalo. Není to škoda? Tímto způsobem vlastně zmiznou zlodějové, většina vražd, války a téměř vše, co nás trápí. Je krásný náš dnešní svět, protože

ukazuje nám boj a ukazuje nám – (mínus). Ke každému – existuje i +, které nyní může vzniknout v plné kráse.

Ráno vyrážíme se sluncem, za novým osudem, novým dnem. Jako vždy jsme viděli spoustu krásných věcí. Přímo nad našimi hlavami proletěl nízko čáp. Najedli jsme se jahod, hrášku, třešní.

V jedné z vesnic se mi chtělo na záchod, dokonce na velkou. Říkám, že hned vedle je další město a mezi nimi je malé místo pro zeleň, tam to bude nejlepší. Když tam ale dorazíme, je tam park s dětskými hřišti. Nevadí, chvíli jsme pojedli, opláchli nohy a kousek parkem narazili na otevřené toalety. Nechtě náhody neexistují.

V dalším městečku již ale Mirka nemohla, málem z vysílení a sluníčka omdlela. Odpočívali jsme až do večera a spali kousek od náměstí. Byla jí celou dobu zima, jako by měla zimnici. Večer ještě aspoň hodinu houkali požárníci. Možná jí chtěli uhasit úžeh a úpal či co. Byla to její představa, že si mě odveze zpět a vyplnilo se jí to. Možnosti odpluli jako voda a jednoznačně jsem se rozhodl, že pojedem domů.

Opět jsem se změnil v turistu, možná jsem však získal víc sebedůvěry a byl jsem naplněn láskou. Již po cestě se jí udělalo líp a vše se zklidnilo, projasnilo. Ještě máme stále rande, tak si ho užíváme naplno. Sama navrhla, že bych se pak mohl vrátit a jít dál. Jsem v 7 nebi a těším se, až půjdu dál.

...

Dovolená z dovolené mi pomalu končí, spousta lidí mi až tak nerozumí, ty světy jsou natolik rozdílné, že asi nejdou úplně propojit. Částečně se ale každý v některých bodech, co vyprávím, vidí. Možná jsem takovým spojením.

Někdo vidí spíš vědu, druhý náboženství a boha, třetí krásu, a já možná toto všechno určitým způsobem propojuju. Výsledkem pak může být sjednocení nebo ale i rozpad a rozkol, pokud převládne boj.

V jednom momentu se zdálo, že došlo k určité formě telepatie. Šli jsme s bráchou potichu k mapě, měl jsem nutkání zvednout papír, který někdo cizí odhodil na trávu. Přesto jsem to ale nezvedl, protože jsem si říkal, že nejde, abych byl uklízeč. Chci, aby se všem představy vyplnily, ale ne za cenu, že vše udělám za ostatní, že budu jejich otrokem. Občas úklid udělám, jelikož i mě určitě nějaký ten odpadek upadne a nevšímnu si jej.

Dojdem k mapě a brácha povídá, že si myslel, že ho zvednu. Tedy jsme o tom museli přemýšlet oba. Na jednu stranu by se mohlo zdát, že jde o normální situaci a relativně by šlo toto předpovědět, protože se známe docela dobře, a tedy trochu ví, jak uvažují. Ale vybavuji si více podobných momentů, kde jsme podobně neuvažovali. Tedy je zde určitá možnost, že ke mně mohl vyslat telepaticky myšlenku a já ji mohl přijmout a dál s ní pracovat. Tato událost ve mně vzbuzuje víc dalších věcí a myšlenek.

Jak společné představy mohou ovlivňovat vlastní představy? Kde vlastně jsem já? Kde je a co všechno je moje duše? Co vlastně jsou moje představy a co cizí? Je možné, že vlastně nepřemýšlím a vše jsou myšlenky někoho jiného, když mou mysl může napadnout a nakazit kdokoli? Šlo o boj představ? Chtěl jsem, aby se všechny představy vyplnily, a tak na zpáteční cestě přeci jen papír uklízím. Obě představy se nakonec naplnily, jde jen o čas, sílu představy a její smysl. Všechny představy se mohou vyplnit asi jen, když vše zparallelizujeme.

Mohla to být myšlenka bráchy, kterou on vyslal mě, ale jelikož cítím, že často nepřemýšlím o úklidu po cizích, tak je taky možné, že jsem myšlenku poslal já jemu. Je vůbec podstatné, koho je ta myšlenka? Pokud jsme děti boží, tak nikoliv, ale pak vyskakuje otázka, jak moc a máme vůbec oddělené duše? Není ve skutečnosti jen jedna duše, která myslí za všechny? Nebo několik určitých typů duší? Cítím i dle teorie všeho a ničeho, že existují všechny duše a zároveň žádná. Tedy duše jsou všude a různě mezi sebou proplouvají, interagují, reagují a ovlivňují se.

Možná není důležité, koho ta představa je, ale jak s ní naložíme. Pokud se snažím na své pouti se propojit s ostatními, tak bych je ale mohl ovlivnit víc, než si myslím. Někdy jsou tak vstřícní či si tak rozumíme, až bych řekl, že si povídám vlastně sám se sebou. Opravdu nejsou jejich myšlenky moje, a to co povídají moje řeč? Vlastně to, co bych chtěl slyšet? Pokud bych cítil, pak cítil strach či jiné negativní pocity, tak by se klidně mohlo stát, že mi nakonec řeknou ne. Samozřejmě to může být i naopak, že vše, co si myslím já, měli na mysli oni. Je skutečně potřeba to rozlišovat?

Člověk dost často neví, co má dělat. Je tedy možný, že při silném přesvědčení či jasné myšlence nebo smysluplném cíli skutečně ztracený člověk v určitém momentu podlehne přívalu takových silných představ, že si je vezme za své. Možná podobně funguje hypnóza. Nemusí jít o 100 % hypnózu, protože se navzájem nechají v tom, aby se kdokoli, kdykoli mohl

projevit a vložit do komunikace své zkušenosti a svou minulost, což je základem pro naše rozhodnutí. Pokud je člověk mezi ostatními, tak se pak může velice rychle ztratit záplavou myšlenek a není svůj.

Telepatie funguje nejlépe, když jste poblíž, jelikož vidíte, cítíte, slyšíte vše podobně a dostáváte se na podobnou vlnu. Na dálku je potřeba se soustředit na některou propojenou věc, například měsíc. Pokud kolem vás naopak moc lidí není, tak se duch a vlastní představy projevují maximálně.

Částečně se teď těším na cestu, ale bylo by hezký i zůstat se svou rodinou a svým miláčkem. Jsem už na cestě zpět. Přes internet jsem našel spolujízdu na původní místo a nechávám na osud, jestli vše vyjde, jak má. Řidič mě nejprve ani nechtěl vzít, pak ale otočil, a tak se vše naplňuje. Balím a jsem zpět.

Cesta domů na pouť byla obtížná. Sice mě řidič dovezl přesně na místo, odkud vyrážím a kde jsem přerušil cestu, ale ihned začal déšť a dokonce kroupy. Že by se na mě někdo zlobil?

Boj

Noc byla nadmíru chladná, že ani spacák nestačil. Další den zima a zamračeno pokračovalo. Musím si návrat zasloužit. Nohy a boty mám neustále v mokru a chladu. Konečně začínaj Alpy, nádherný pohled. Kopce se neúměrně zvedají. I přes to asi dnes udělám rekord, kolem 50 km. Musím dohnat ztrátu z dovolené. Největším problémem je můj kříž (batoh), kvůli kterému musím každou chvilku udělat přestávku. Mám tam příliš jídla a vody. Po delší době vždycky nemůžu skoro dýchat.

Jednou mě chtěla paní svést, ale já že chodím pěšky.

U jednoho pole cesta vedla skrz ohradu. Ou. Ty krávy si tam leží a na něco čekají. Vypadají jak lvi. Tmavší krk a delší srst na něm. Vlezu dovnitř a vstane 1 kráva. Co teď? Lev asi zaútočí. A skutečně po pár krocích směřuje ke mně. Zrychlují, ale to jen situaci zhoršuje. Zvedají se všichni lvi, místo bučení řvou jako lvi a vybíhají za mnou.

„Ahoj, já nic nemám.“ Volám na ně. Buď jsem už daleko nebo mě rozuměli a dávají se postupně do trávy. Stejně raději prchám z ohrady.

...

Náhoda.

Existuje náhoda?

Pokud hodíme kostkou, tak se vždy kutálí podle zákonů a podle postavení ruky, kostky, směru a síle hodu. Dle všech těchto částí, veličin lze vypočítat, jak dopadne. Jen náš mozek to neumí změřit a spočítat. Tedy náhoda je jen nedokonalost našeho mozku. V počítači se generuje náhoda časem. Mikro sekundy také už neumíme spočítat. Jakákoli další náhoda je pouze výsledkem nějaké neznalosti. Došel jsem k tomuto závěru.

Náhoda neexistuje.

I pravděpodobnost v kvantové teorii je možná jen neznalost fungování vesmíru či více obsáhlejšího prostoru nebo paralelních vesmírů apod. Pokud bychom chtěli říct, že právě pravděpodobnost v kvantové teorii nám dává možnost, že se ve světě bez sdílených představ můžeme rozhodnout, tak to není pravda, rozhoduje se opět vesmír a jeho pravděpodobnost a ne my.

Má cesta se několikrát rozděluje a spojuje. Nevědomky jsem vybral cestu přes hřebeny. Je to obtížnější, ale krása mě obklopuje ze všech stran. Jen kdyby ještě svítilo slunce. Musím sejít někam níž, aby mi v noci nebyla taková zima, třeba tam bude o stupeň dva víc.

Slunce a teplo je životem, dobrem. Naopak chlad a zima je zastavením a zlem. Rozpustil jsem to, když jsem uvěřil sdíleným představám. Pokud se toho nebudem bát, tak to tak nemusí skončit. Stačí pak nechat konec koncem, ten se nějak uděje a žít přítomností, cestou k cíli. Ne cílem samým. I strnitá a chladná cesta je cestou k cíli. Životem je prožívání všech nástrah, i koření v podobě zimy je krásné. Tedy nevadí, když nesejdu níž, zažiju díky tomu pohledy z hor, které mě zahřejou.

Zítra mě konečně čeká Lindau a konec Německa. Už se na to těším. Uvědomuji si ale ten pocit v přítomnosti, a že těšení z cíle může být negací, protože si neužívám toho, kde právě jsem, teď a tady. Pokud si ale uvědomuji, že jsem teď a tady na místě těsně před koncem, tak je vše pozitivní a v pořádku. Hranice propasti ke strachu a temnotě je u touhy velmi tenká a snadno se překročí. Temnota nastává, když se naplníme strachem až po okraj. Stanem se někým jiným, propuknou záporné cíle, jsme tyrani, ďáblové, záporáci.

S bolestí břicha a ramenou se vydávám dál od Weitnau. Procházím údolím krav. Každá louka s jakýmkoli sklonem je obdělávaná kravami. Zvonky zvoní s každým jejich soustem. Chybí jim už jen býk, ale i tak je tady ráj číslo 2. Louky jsou odděleny brankami, kterými projde jen člověk.

Cítím klid a pohodu, žádný hon za maximálním výkonem, vydojením a produkcí mléka. Takové moderní továrny ale existují. Jejich pýchou je, že dokáží zužitkovat vše. Vedle mléka, hnůj, plyny na výrobu elektřiny, hlavně ale samotnou krávu, když už nestíhá dodávat dostatek mléka. Půjde prý do vysočiny. Ne si užít důchod na kopcích, ale do salámu jménem vysočina. Smích v lidských bytostech tohoto vtipu je pro mě úžasný. Úžasně odporný. Od narození do smrti stát na jednom místě je šílený. Nechtě šílené krávy zvítězí a boj se může projevit naplno. Ne, nejde o zvířata, ale o materiál jako železo, dřevo apod. Bez ohledu na život, lze vytěžit vše.

Žijeme v neustálé lži a mlze. Ten název salámu nemá nic společného s vysočinou. Vyroben z krav, které žádnou vysočinu nikdy neviděly, dokonce neviděli ani pole s trávou. A které nás nakojily tak, že už dál nemají, co nabídnout, jen sami sebe. Taková kráva se stává materiálem k výrobě produktů, je jen živou hmotou.

Je těžké určit, co vlastně chce. Je i možné, že chce být studánkou, vše dobré ze sebe vydat. Pokud ani neví, jaký je život v přírodě, tak ani na to nemyslí a netouží po tom. Tedy může být vlastně i spokojená ve své roli, rozdat se nadevše. Mlhou je ale to, že se jí nezeptáme, neuctíme ji, máme ji automaticky za materiál.

Vegetariánem už zůstanu. Nic už mě jen tak nezmění.

To, co děláme jiným, stává se i nám. V ruku v ruce, stavíme mezi sebou zdi, povinnosti, které nás dávají do vězení a jsme otroky všeho, zároveň vlastně ničeho, protože je to jen a jen náš výmysl. Z pohledu všech, společnosti, jsme jejím produktem, stará se o nás, uzdravuje nás, školí nás, investuje do nás a my ji musíme všechno vrátit, splatit, chovat se dle jejích přání a pravidel. Jsme také jen materiálem, jen si to podobně jako krávy neuvědomujeme.

Stavíme se za mlhu našeho výmyslu. Existuje celá řada společností například kmeny v povodí Amazonky či na odlehlých ostrovech, v Africe, v Tibetu apod. Ty se snaží o minimum pravidel a důležitější je jednotlivce a

jeho pocity a radost. Jediný důraz je na lásku konstatním, a ne o boj mezi námi.

Ano, každá dobrá lidská myšlenka se dřív nebo později zneužije. Ať jsou to křížové výpravy, demokracie či komunismus, stále nejsme na takové úrovni, abychom pochopili širší souvislosti a nenechali své instinkty z dob minulých minulosti. To, že přemýšlíme víc jak kráva, nám dává moc, ale mnohem víc podstatnější je to, že se můžeme rozhodnout a odhodit věnované/vrozené cíle, boje o přežití za hlavu. A nechat projevit lásku.

Samozřejmě, že tráva také žije, ale není zdaleka tak chytrá jak kráva. Sklizeň jí může udělat silnější, vyraší pak mnohem víc, ve větší míře. Podobně jako když stříháme vlasy či nehty. Boj není tak naplněn. Jde o nižší formu, kde jsme blíže k tomu, že žije pro radost z rozdání se. Je to vidět i z toho, že rostliny vytváří plody, tedy se sami nabízí. Naopak je velká pravděpodobnost, že jsou rádi, když je sněžením rozmnožíme a pak ještě pohojíme.

Pokud zůstanou alespoň kořínky, nejde o úplný boj, ale o jakousi hru na boj, sport, doplňování se. Utrhnutí kytky je mlhou jen částečně. Při projevení lásky a úcty, se pak mlha může rozplynout úplně, boj zanikne. Kytka dokonce může žít dál. Ale i v případě smrti, nemusí být vše negativní či ošklivý.

Pokud někdo umírá pro blaho druhých, jeho láska žije dál. Život je láska k životu. Boj vzniká při jeho nenaplňování. Bojem se snažíme dosáhnout naší lásky omezené pouze na nás bez ohledu na ostatní. Jde o slepou uličku, jen jí nevidíme hned a neuvědomujeme si jí. V každém boji je vlastně láska také. Pouze jde o to, že pravda je relativní.

Při předání lásky druhým například v podobě radosti z pohledu na kytku dochází k jejímu naplnění, důvodu existence. Pocit, představa z dávání, tedy lásky, je uskutečněna a při tom často dochází k dodání nového života, nové lásky k životu, nového semínka a kytky. Láska se předává i mezi druhy, pouze nevzniká nová kytka, ale například touha mezi 2 lidmi a případně i nový člověk, jeho láska k životu a jeho smysl je tak částečně daná láskou původní kytky. Kytka je zdrojem koření života podobně jako problémy či boj, pokud v nich vidíme lásku.

A zvonky zvoní a vše se rozplývá nad tou krásou. V létě mají krávy pastvu, turisti cestu, v zimě na stejné louce funguje sjezdovka. Vše plně v souladu. Pokud se lidi nehádají o vlastnictví a uvědomí si, že vlastníkem je, jen příroda, tak přestává boj a vítězí láska. Obdivuji místní lidi a žehnám jim. Člověk často

dělá nesmysly, protože nevěří, že se mu smysl vyplní a vyplatí. Právě to „vyplatí“ člověka nejvíc žere. Proč by něco dělal zadarmo, bez svého užitku. To nemá cenu. Stačí ale pohled změnit a vše má cenu a užitek, pokud není potřeba bezmyšlenkovitě hromadit věci a snažit se dosáhnout všeho, mít co nejvíce moci, majetku, peněz. To vše ale člověka zatíží natolik, že si to vlastně ani neužije.

Druhý způsob je právě ten, že se snaží to dělat smysluplně a naplňovat krásu nejen pro sebe. Tím si začne užívat, i kdyby neměl nic. Navíc ve většině případů se nakonec peníze a vše ostatní objeví z ničeho nic samo. Strach nám to ale z části nedovolí.

Možná jsem zahlídl rýsa, takovou větší kočku, těžko říct. Jahod je tu spousta a začínají i maliny. Mraků ubývá, a tak se budu těšit na pořádné pařáky. Motorek ubývá a je více vidět koní, poníků, dokonce potkávám i průvod oslíků s dětmi v sedle.

Omlouvám se. Na jedné pastvině ke mně přišla kráva, měla provaz kolem krku a zašmodrchala si druhý konec k noze. Nemohla zvednout hlavu. Přišel jsem k ní, ale nedosáhl jsem. Nenapadlo mě vlézt do ohrady a bahna a provaz sundat. Neměl jsem dostatek odvahy jít mezi špičaté rohy. Nechtěl se dostaví odpovídající trest. Uvědomuji si, že jsem i zde doma a nedokázal jsem se postarat o svého mazlíčka. Promiň. Ať přijde mnoho podobných situací, abych mohl splatit svůj dluh. Mrzí mě to.

Možná omluva pomohla. Po chladných a mokrých nocích si užívám fantastický den. Příjemné slunko a spousta zajímavých lidí. Nejprve překrásná řeka s mnoha vodopády, pak krásný malý kostelík zasazený do skály, kde konečně není ani jeden Ježíš na kříži. Všechna vyobrazení jsou láskyplná, často sv. Marie.

Ztracení

Následuje kostel ve Weiler-Simmerbergu, kde požehnávám novorozeni, kterého pokřtívají. Je přítomna celá rodina a blízcí, asi 15 lidí. Setrvávám až do konce obřadu, už jsem se poučil od té krávy. Všude je můj domov, a tedy rád uvítám nového člověka do našeho domova. Ke konci pozdravím přítomné a žehnám i jim.

Do Lindau s takovou asi dnes nedorazím. Kousek od kostela zastavuje mou cestu focení novomanželů. Už druhá svatba. I jim žehnám a jako správný domácí čekám do konce focení. Nakonec mě fotograf osloví, bohužel německy, ale alespoň využiji příležitosti a popřeji hezký život. Přítomnost poutníka jim doufám přinese štěstí. Cítím, že se znovu dostávám na správnou cestu. Doufám. Musel jsem si totiž zde vybrat cestu na rozcestí.

Při focení projdou mým směrem pomalu 2 lidé s batohy. Později je dohoním a nedá mi to, musím se zeptat, kam jdou. Co když to jsou také poutníci. A skutečně, jdou také do Santiaga. Konečně. Sláva. Mý první 2 poutníci, které potkávám. Jeden je při těle a jde opravdu pomalu, druhý

před ním hledá cestu, krásně se doplňují. Jdou z Mnichova, a jestli jsem to dobře pochopil, budou končit v srpnu, protože některé pasáže vynechají. Možná se tedy s nimi ještě uvidím. Nyní budou končit v Lindau, asi ne dnes, ale tento úsek. Popřeju jim a s nadšením a rychlostí se ubírám vpřed, už jsem potkal poutníky. „Jo!“ To zdaleka nekončí.

Sice se snažím rychle dostat do Lindau, ale nyní mě zastaví cestu stádo krav. Pasáček zapíská, otevře oplocení a všechny krávy se jako na povel vrací do kravína. Žádná nezůstává pozadu a já jdu za nimi šnečím tempem.

„Vaše krávy jsou velmi inteligentní,“ dodávám pasáčkovi, „všechny jdou hned domů.“

V další vesnici se právě a pouze v tuto dobu prodává místní sýr. Kdybych před tím nečekal na konec obřadu apod., prodej bych neviděl. Fronta asi 12 lidí vede až před krámkem, a tak se ptám posledních.

„Prodává se zde sýr?“

„Ano.“

Dáváme se do řeči o sýrech, je jich tu kolem 30 a nakonec se ptají, odkud jsem, tak jim vše vyklopím. Pomohou mi s výběrem, kupuju si i jogurt a pomazánku. Vše od krav, které jsem potkal. Úplná balada. A oni, že by mě svezli do Lindau. Já musím jít pěšky, jinak to není žádná cesta. Poděkuji a zase jdu. Jmenovali se Margaret a Daniel a byli z Lindau.

Pomalejší poutníky znovu nepotkávám, rozdělil bych se s nimi o sýry. Teď jsem na překrásném místě, kde prohazuji pár vět k místním na procházce, že je zde krásný výhled na Alpy na jedné straně a na jezero Bodensee na druhé. Tedy na Lindau už skoro vidím. Dám několik trsů trávy pocestným kravám a pouštím se do sýrů. Tu nádheru musím krájet nožkem, trhání by jí uškodilo na kráse. Napřed běžným neochucený sýr. Hm, úplná lahoda. Pak zkouším s vínem, opravdu je tam cítit. S výhledem, burácejícími zvony, krásně posekanou trávou, s kravičkami za zády a sýrem z takové louky a takových krav se úplně rozplývám. Do toho Lindau fakt nedojdu. Jo, jsem bezpochyby doma.

Cesta mě vede do kopců a Lindau je jiným směrem. Že bych si vybral jinou Jakubovu cestu? Bylo tam to rozcestí a já asi zvolil tuto, bez Lindau. Zatím je ale nádherná a možná lepší. Doufám, že mě dál nezavede někam jinam, do neznáma.

Místo abych sestoupil k jezeru, šplhám na stále strmější kopce. Alespoň je na jezero stále výhled. Už zapadá slunce, musím někde najít místo na spaní, ale ne tak vysoko. Někdy už budu muset přeci sestupovat. Je téměř noc a já jsem na nějakém vrcholu, kam vede i lanovka. Lindau je již dávno za mnou. Výhled na rozsvícená města a obrovské jezero uprostřed je nádherný. Kde budu spát? Tady mě bude zima. Pode mnou na mě kouká stádo jelenů. Je zde nějaké Zoo.

V lese si svítím malou žárovíčkou, ale jdu konečně pomalu dolů. Ne moc dlouho, už jsem unaven, a tak si rozdělávám stan hned vedle cyklostezky. Konečně si můžu odpočinout. Občas projede kolo se světlem vpředu, ale to nevádí. Po půl noci mě budí nějaký hlas. Proberu se. Člověk mě uslyší, popřeje dobrou noc a jede dál. Podivné.

Ráno se snažím dostat zpět na původní-hlavní cestu, ale nedaří se mi to. Směřuje mě to víc na jih. Je ale jisté, že jsem už v Rakousku. Počet kostelů bez ukřížování je již na čísle 3. Asi mě někdo vyslyšel nebo je to tím Rakouskem. Jsem v prvním velkém městě. Muž spící před kostelem ve spacáku se se mnou dá do řeči a ukáže na sochu držící v ruce klíč a dodává: „To je od ráje.“ Podívám se na ní a zkouším si představit ráj. Možná ještě přijde a bude již v pořadí třetí.

Kupuji skromný oběd. Žena přede mnou si docela vybírá a až tak skromný ho nemá. Venku jí pak potkám, jak žebrá peníze, podívá se na mě. Jestli jsem doma, tak to může být má sestra. Dávám jí napřed pár centů, co mi zbylo z nákupu. Ona je neodbytná, tak přidávám 2 eura. Nakonec jí dám dalších 5 eur. Stále něco mele, ale vůbec jí nerozumím, a tak si jdu po svém. I tak jde nějakou dobu stále mým směrem. Připadá mi jako komáři u Dunaje. Ti mě také samou láskou chtěli sníst.

V Bodensee se vykoupu, vyperu a jdu dál opět v plné parádě. Jen to značení je opravdu divné. V Rakousku je více turistů a méně upravených cest. Není zde takový pořádek, na který si Němci potrpí. U zavlažování spatřím spousty volavek. Jdu podél řeky, až dorazím na starý most, odkud už nejsou označené cesty mušlí. Poslední byla do Widnau. Často vede cesta jen tím směrem a na další křižovatce jinam. Jdu tedy úplně naslepo, směr Widnau. Po několika km si říkám, jestli se budu tudy vracet, tak to bude tvrdý. Po téměř neprůchodné cestě se nakonec značka opět objevuje a já si oddychnu.

Sice to není dle mé malé mapky úplně ta správná cesta, ale je nějaká. Aby tomu nebylo konec, ve švýcarském Widnau už opravdu není značené nic. O já, slepá ulička. A začalo to již před několika dny na tom rozcestí. Kam až se tím svým rozhodnutím dostanu?

Procházím středem, a ještě zkouším něco najít. Nějakou směrovku. Dle mapky bylo další větší město stále blízko Bodensee a musel bych se vrátit asi 30 km. Co teď? Zkusím se dostat do dalších měst, dál od Bodensee, abych se nemusel úplně vracet. Jdu tedy po cyklostezkách. Opilý muž s kolem mi ukazuje úplně jinou cestu, ale nějak nechápe, že chci do Francie a ne jinam. Stále mi ukazuje úplně jiná, ale prý krásná místa. No nic, zkusím to po svém. Trochu jsem to tušil. Stále víc se přibližuji ke kopcům a dlouhá rovina od jezera brzy skončí.

Teď to asi přijde. Pořádný výstup přes 1000 m. Cesta je tak strmá, až nechápu, jak po těchto asfaltkách může někdo jezdit. Více turistů je zde také a všichni směřují dolů, jen já proti nim. Vedle silničky je úzkokolejka s pomocnou vnitřní kolejí. Občas si říkám, tak po hodině výslapu, teď už budu nahoře, ale jen je to ještě víc strmější. Jdu ale do toho, šlo o mé rozhodnutí, se právě vydat tudy. Jsem tady a teď a nic mě nezastaví.

Konečně nahoře. Stále jde ale o údolí, kde jsou domky různě posazené v krajině. Ne hezky u sebe, spíše naopak. Oproti Německu s pravoúhlými zatáčkami jsou cestičky relativně rovné, občas vedou mezi poli, kde se pasou krávy nebo ovce, občas uvnitř. Je zde méně psů, spíš pasáčeků a pak honě koček. Údolí je úplně poseté cestičkami, jen si vybrat. Uprostřed silnice, cyklostezka a koleje. Po okrajích se tyčí vysoké hory, dle kterých se nádherně orientuje. Nahoře mají nějaké stožáry nebo antény. Voda je všude dostupná. Studně jsou vyvedené na povrch do trubek, ze kterých teče neustále voda a vznikají tak všude napajedla.

Jde se mi nádherně. Úseky, které jsem před tím zdolával horko těžko, nyní projdu s takovou svěžestí a rychlostí, že takhle bych byl v Santiagu 2krát rychleji. Dívám se na západ slunce. Postupně se střídají všechny barvy za sebou, i hory se mění do červena, pak ztmavnou a zčervená se obloha za nimi. Nakonec zčervená několik mráček kousek ode mne. A vše to pozoruje měsíc v úplňku z druhé strany. Pomalu se rozsvítí světla na domkách a slunce ne a ne usnout. Stále je vidět hnědo-červeno-žlutá zář v dáli. Tedy je hezké místo, zbudovat můj dům. Uvidíme, jestli mě tady bude někdo budit a jaký bude výhled ráno.

Vzbudil jsem se a nevěděl, kolik je hodin. Jedna strana stanu byla dost nasvícena, tak jsem si řekl, že už bude svítat. Vše jsem sbalil a s udivením otevřel stan. Byla ještě noc a světlo pocházelo z měsíce. Co teď? Když už jsem vzhůru, tak půjdu, je to asi můj osud. Když mě nevzbudí člověk, tak to udělá měsíc.

S malou baterkou vyrazím přes pole k lesu. Tam cestu zatemní stín stromů a vlastně jdu slepý stále rovně, ani rozsvícená baterka nepomáhá. Najednou musím projít i les. Další stezka odvahy začíná. Tu a tam se něco šustne, otočím baterku a nic nebo spíš není vidět. Jdu dál a doufám, že nenarazím na žádný strom.

Za lesem se opět cesta úplně vytrácí. Jdu rovně a po chvíli stojím u stožáru s cedulemi, ale nikde není Appenzell, přes který jsem se rozhodl projít a který vidím v dáli úplně jiným směrem. Každá cesta někam vede, pravidlo poutníka. A pokud tam není cesta, tak si ji udělám. Taktéž pravidlo poutníka.

Dvojnásobně ztracen jdu necestou přes trávu za svitem domů, až dorazím k ohradě. K mému dalšímu překvapení je tam vstup, tedy se dostávám přes něj a hle, stojím na cestě. Jdu tedy dál skrz několik dalších průchodů a polí, občas cesta zase zmizne a zase se objeví. Až dorazím konečně ke značení. Možná jsem šel celou cestu správně, jen tam chyběla značka.

Ve městě je klid, zřídka projede auto, rozsvícená světla mě směřují k centru, odkud vane příjemná vůně právě dodělaného pečiva. To jen chlapík s rozvozem naplnil koše v obchodu. Ten je ale zavřený. Procházím tichým středem až ke kostelu, kde konečně uvidím čas. Je 4:30 a obchody otvírají až v šest. Nečekám. Namířím si to do dalšího města.

A těším se na svítání, které si vychutnám. Zdá se, že u východu obloha bledne, postupně až do zelené, později žluté. Jsou vidět všelijaké barvy a hvězdy mizí. I měsíc se někam vytratil. Hory zůstávají tmavé, ale celá obloha bledne. U východu se začervená několik obláčků, a i žlutá se pomalu zvýrazňuje a naplňuje, částečně přechází do oranžova. Vše je připravené na východ slunce. To si ale dává na čas.

Je mi zima a mám mokré boty a nohy, už bych uvítal sluneční svit. Čekám na jednom místě na rozednění a jsem značně netrpělivý. Stále nic. Na západě ještě modrá přejde do fialové a pak se otočím k horám. Je to tu. Samotný vrchol je nádherně osvícen. Super. Já toužím také po nějakých paprscích. Pomalu se osvětlují další části vrcholů směrem dolů, další hory a kopce. Už se

to blíží. Je vidět, jak se světlo posouvá stále níž a už jsou osvětleny i některé domy vrhající nádherně dlouhý stín. Najednou jsou dlouhé stíny všude, jen já žádný nemám. Otočím se směrem ke slunci a čekám na první paprsek. Je to snad na věky.

Pak je najednou uvidím. Jen málo, kolem deseti, jsou překrásné. Náhle jsou jich stovky. Za pár sekund se už spojují do větších celků a je vidět ostrý svítící bod, asi už kousek slunce. Všichni říkají, vždyť můžeš oslepnout, já se ale dívám dál. Chci to vidět, i kdybych měl zaplatit svým zrakem. Sleduji, jak se z poza kopce vynořují postupně další části, jako když vyrůstá měsíc. Vidím tmavou část koule a okolo ní pronikavé světlo. Už je vidět skoro půlka a stále držím upřený pohled a cítím, jak světlo naráží na mou pleť a nepatrně ji ohřívá. Konečně mám svůj stín. Jakmile je slunce celé pozdravím ho a jdu si svou cestou s pocitem naplnění.

Nechť toto je cvičení 3. Ranní probuzení. Buď již světlo.

Následně se zastavuji ve vesničce Jakobsbad. Nevím, jestli je to „bad“ ve smyslu „špatný“ nebo co to znamená, ale cítím s ní spojitost, a tak nahlédnu do kostela. Právě probíhá asi mše, tak si sednu a naslouchám. Zvuk varhan proniká až do mé duše. Působivý Jakobsbad, máš můj obdiv. V knize stojí, že tudy nedávno prošlo několik poutníků do Santiaga z Brna a Vídně. Že by zde bylo skryté poutní místo?

Kdybych nezabloudil, neztratil cestu, tak bych se sem nikdy nedostal. Jsem úplně smířen s tím, že nejdu podle naplánované cesty a děkuji za to. Je zde opravdové poutní místo, opravdový ráj, jen nevím, který klíč mi ho otevřel.

Upřímně se dotknu svěcené vody. Možná, že se přeci jen poutníkem stanu. V té vodě by mohly být uchovány představy všech lidí z jejich modliteb. Možná se tak k nim víc přiblížím a budu moct lépe požehnat jejich představám. Opět další velký kopec, dám do toho všechno. Nahoře vyčerpaně odpočívám a 2 cyklisti se ptají, jestli jdu Jakubovu cestu. Oni jen objíždí kolem, ne tak daleko.

Vypadalo to, že ve Švýcarsku nejsou žádné plody, co bych si mohl utrhnout a najednou je tu jahod plno, přidávají se i maliny. Nad hlavou mi pískají volně poletující káňata, asi. A ve Wattwil si prohlížím veřejně dostupnou zříceninu, věž Iberg. Konečně vidím mušli, dávám si razítko.

Největší ztráta v lidské historii je zažehnána. Nebo alespoň moje ztráta.

Čas

I když nikdo vlastně nemůže vědět, jak daleko jsme tady, pokud jsme ve sdílených představách. Svět mohl začít klidně před 10 sekundami a nikdo by to nepoznal. Stačí, aby nám někdo dal naše vzpomínky do hlavy, a my nepoznáme nic, vše bude jasné jako teď, že jsme před minutou byli tam a tam a viděli jsme to a to, či jsem napsal text v této knížce, jen se ta představa zhmotnila.

Darwinova teorie říká, že jsme se vyvinuli z opice. Ano, to je v pořádku, a skutečně se to i stalo, protože je to v našich představách. Nemůžeme, ale s jistotou říci, jestli se to událo před tím, než jsme skutečně existovali nebo potom.

Čas je irelevantní.

Čas je také naše představa.

Je to také naše představ, abychom mohli žít naše životy. O minulosti, ale stejně moc nevíme. Klidně je možné, že jsme před opicí byli ptáci. Pokud se nám to bude zdát srozumitelné a budeme tomu věřit, pak najednou někdo vykope zkamenělinu dle jeho a našich představ, která bude opice a ptáky propojovat.

Dokonce se mohou naše myšlenky, vzpomínky radikálně pozměnit na tolik, že takovou zkamenělinu dokonce vykopal sám Darwin a ten řekl, že jsme z ptáků. Náš vesmír, jaký známe teď, se zhroutí a vznikne jiný, kde uběhne v sekundě třeba znovu miliardy let a kde skutečně Darwin řekne, že jsme z ptáků, posunou se kompletně naše geny a vše ostatní, co s tím souvisí. Nikdo nebude mít ani myšlenku, že by to mohlo být jinak, nikdo nic nepozná.

Možná, že se toto děje každý okamžik, prostě jen cestujeme v nekonečně paralelních vesmírech a nevíme o tom. V jednom vesmíru strávíme vždy jen okamžik, tedy si stačí říct, jsem tady a teď, v tomto vesmíru. I já sám si myslím, že se nic tak dramatického neděje. Jde ale o to, že je nás tady tolik a je tu tolik zvířat a rostlin, že jsme více statický, tedy se nic zásadního nemění, spíše doplňuje, když vědec přijde na něco nového. Pokud je to v souladu se vším, pak se nic nepře-reorganizuje.

A v souladu je to právě kvůli naší statičnosti a omezenosti daná okolím, školou a podobně. Obecně povolujeme jen pár výjimek, par nevysvětlitelných záhad. Duchy, čarodějnictví a vlastně i náboženství apod.

Přestavování vesmíru ale asi běžně funguje a možná dokonce každou mikro či nano sekundu a ještě méně. Původní a přestavěný vesmír jsou ale téměř stejné, tedy se vlastně nic neděje.

Čas vlastně možná vůbec neexistuje.

Jde jen o přestavění nebo přeskok do jiného okna – vesmíru, kterých je nekonečno a nemusí se téměř v ničem odlišovat. Dokonce v těch oknech neexistuje ani fyzika a další zákony. Všechny tyto části/představy jen určují směr běhu, výběr dalšího okna.

Vesmír je tak mnohem obsáhlejší a rozsáhlejší, než jak si ho normálně uvědomujeme. Mohlo by se zdát, že se do něho tolik vejít nemůže. Ale je to jen naší omezeností naším současným mozkiem a lidstvím. Vše zahrnující všoucnost je až neuvěřitelně obrovská, že to ani nelze popsat.

A v poslední fázi se dokonce můžeme my sami oddělit a jít jiným směrem než ostatní. Třeba se rozpustit ve světle nebo jen ustoupit jinam. Jelikož jsme ale až příliš svázáni s naším vesmírem, jen tak se nám to nepodaří. Je pro to potřeba například celý život meditovat nebo zemřít apod. a oprostít se od věcí, které z nás dělají to, co jsme, tedy od člověka. Oprostít se od své omezenosti, svých chyb a nedostatků.

Stále jde ale o to, co vlastně jsme právě my a jestli naše myšlenky jsou opravdu naše. Jinak řečeno, ten toaletní papír, co jsem našel, bylo kvůli mé představě nebo ho tam někdo ztratil a poslal tu myšlenku mě. To že těsně po představě najdu, co jsem si představil, by v dnešní vědě byla pravděpodobnost téměř nemožná. To, že někdy jeden najdu, má asi nějakou možnost, ale vůbec ne ihned po tom, co si jej představím. S tímto bych za svoji cestu byl pomocí sazky a všech náhod již multimilionář, minimálně. V sazce je to mnohem obtížnější, protože každý chce vyhrát a minimálně pořadající nechcou, aby někdo vyhrál, tak do toho zatahují vědu a pravděpodobnosti, v kterou každý věří, a tedy se vyhrát moc nedaří.

O toaletním papíře v lese nikdo moc neuvažuje a vlastně všichni dají za pravdu, že ho tam mohl někdo ztratit a že je to náhoda, v tu lidi věří, tedy takové představy vlastně schvalují a mohou se dít běžně. Jakmile to ale někdo vysloví, napíše tak si hned každý pomyslí, to by byla takt velká náhoda, kdyby se to stalo znova nebo kdyby se jiná náhoda stala stejnému člověku, a představy hned odsoudí k nezdaru.

Tím statičnost vyhrává a věda má rozhodující sílu. Všichni se ty poznatky vědy vlastně učíme ve škole a rodiče nám ji v dětství vnucují. Odchýlit se je téměř nemožné. Jen málo co, může hnout naší myslí, zhroutit ji a naučené věci odbourat.

Snazší je vytvořit nového méně závislého ducha. Měla by stačit smyčka, myslím. To je definicí „jednoduchého“ ducha. Ten se pak vytváří počítačem, v jakékoli hmotě, ve slunci nebo jen energií. Vznik a zrození je snadné, udržení obtížné. Proto máme DNA a vrozené představy. Jinak se vše rychle rozpadne jak domek z karet.

Jakmile někdo dokáže všechno a není omezen, tak ihned přestává mít smysl, důvod života. Vše končí. V jednom okamžiku stvoří a prožije vše a zároveň nic. V omezenosti je touha po něčem, touha po životě.

Následující cesta je taktéž zdoluhavá, ale již bez bloudění. Stačilo se jen pozorně dívat na rozcestí. Míjím další a další jezera. Všechna voda z hor stéká v dokonale čistých potůčkách a řekách do obrovských jezer. Zdá se, že ani kalužiny nejsou špinavé. Čím větší sklon kopců a hor je, tím víc se tvoří vodopády a jsou delší. Je zde značně snadné udělat vlastní jezírko, které je trvale čisté, stačí z jedné strany nechat přítok čisté vody a z druhé odvádět špínu. Voda je tak čistá, až bych z ní přímo pil. Všude jsou ale stále napajedla přímo ze studní.

Zkousím se ptát na mléko, všude jsou totiž farmy a krávy se pasou a pasou. Zatím nemám štěstí, ale nevadí.

Spaní je pořád problémem, když daleko široko jsou jen domy a jedno město přechází v druhé a já nechci spát pod okny druhých, tak je to nadmíru složité. Pochoduji tedy až do noci a pak se snažím kousek od cesty najít vhodné místo. Kostelnice mi chtěla pomoc, ale úplně to nevyšlo, doporučila mě ubytování za 30 franků, místo přespání u kostela, kde není toaleta, kterou podle ní i já potřebuji. Já ale na 7 hodin ulehnu a pak jsem znovu na cestě, toaletu používám během cesty a očistu v jezeru či řekách. Nevím, jestli to dobře chápala, ale jelikož vlastně nic nenabídla, tak ještě pozdě večer jdu dál. Nakonec se rozbaluji u cyklostezky.

Neznámý muž s kolem zastaví u mě a povídá: „Co tady děláte?“

Chvilí přemýšlím, co odpovědět, ale pak mi to nedá a jdu na pravdu: „Chci tady spát.“

Muž se pohlédne na místo a řekne: „Ok, přeji hezkou noc.“

Asi jsou Švýcaři prostě v pohodě, nevím. Jsou v takovém klidu a míru. Možná proto, že nemají tolik ukřižovaných Ježíšů, jak to bylo v Německu a u nás. Místo toho je Ježíš vyobrazen s ostatními a je více pan Marií apod. Tedy zde není tolik utrpení, což asi časem přešlo i do jejich srdcí a asi necítí potřebu bojovat, ale přát.

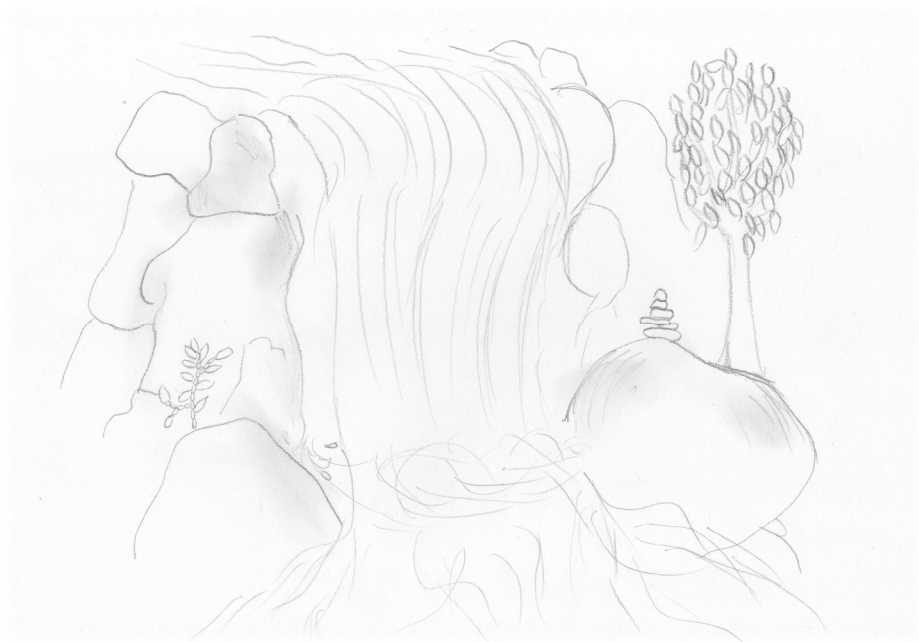
Znovu se ptám na mléko, tentokrát neumí anglicky a dorozumíváme se přes počítač, že se omlouvá, že ho nemá ani v lednici a že mají a dojí mléko vždy večer. Velmi milá mamina s nemluvnětem. Zase jsem zpocený, stačí větší kopec a je to tu, alespoň že mají jezera. U dalšího se znova koupu. Na místě asi privátním, kde se nalodují jachty na vodu. Jedna se právě vrátila, uhýbám

a muž nic neříká. Ukážu posunkem, že mu pomůžu loď vytlačit nahoru a už mu pomáhám.

Je to krásný pocit někomu pomoci, proto se nabídka nemá odmítat, pokud k tomu není podstatný důvod. Neodmítá se ani nabídka z přírody, ta chce také pomoc. Jahody, maliny, a dokonce již i ostružiny, jablka a švestky se mě nabízí v plné kráse. Odmítnu jen ty zelené, nedozrálé, to si myslím, je podstatný důvod. Pokud nabídku odmítnu, tak už se příště nemusí opakovat, třeba to přede mnou otrhá někdo jiný nebo půda právě proto nebyla úrodná.

U jednoho kostela mě oslovuje pár, jestli nejdu Jakobovu cestu. Já na to, že ano, vše si povíme, mezitím nás žena natáčí na kameru. Asi je to velice zajímavé, kdo Jakobovu cestu chodí. Zdržím se tam docela dlouho, jmenují se Valéry a Irina a jsou z Ruska, jdou jiné cesty s vyhlídkami.

Pak narazím na továrnu s proslulou švýcarskou čokoládou „Lindt“. Musím ji mít. Špičkový obchod plný hnědé nádhery. Než se rozhlídnu, už dostávám ochutnávky, je skvělá. Beru si 6 různých čokolád. 99 % kakaa je na mě příliš, ale ostatní jsou fantazie. Vychutnávám si je s výhledem na Jezero a hory a popíjím vodu s meduňkou, co rostla nedaleko cesty. Pak ještě projdu nádhernou zahradou plnou mušlí s venkovní pohovkou pro poutníky.

Voda

V dalším větším městě si nejprve anglicky povídám s ženou, která si také vzala razítko s Jakubovou cestou. Nakonec si říkáme, odkud jsme.

Ona: „I'm from Czech republic.“ (Jsem z Čech.)

Já: „I'm from Czech republic.“ (Já jsem z Čech.)

Několikrát to zopakujem a jako by nevěřícky hned přejdem do češtiny a řekne: „Jo?“

Já na ni: „Ano.“

Kontakt v češtině byl proveden a už se odhalujeme, ona že jde z Čech na konec Švýcarska. Než ale všechno dopovíme, rychle se loučíme, protože jde s německým či švýcarským přítelem pryč. Je to tak divné mluvit česky, skoro to už neumím a neumím ani dobře anglicky, asi zůstanu bez jazyka.

Ve stejném městě potkám další ženu, řekl bych ve středním věku o něco víc než mě kolem 40. Ale velice hezky si povídáme. Jmenuje se Franka a nešla

tuto cestu, ani žádný její známý. A že mě dá 10 franků, jelikož nic jiného u sebe nemá. Napřed jsem byl trochu vyhýbavej, ale nabídka se neodmítá, a tak si je беру. A že je jí hezky, že mě může alespoň takto pomoci.

Jdeme dál spolu k dalšímu kostelu. Vyprávím jí i o dětech, že jsme jak Simpsni, ale ona, že se na TV nedívá, dál o cestě, co jsem všechno zažil a pak se dostanu k historce o výstupu na kopec a podobnosti s Ježíšem, že můj batoh je jako kříž. Myslím, že pochopila, že ho nesu do Santiaga a pak jsem jejím slovům příliš nerozuměl, ale chápal jsem jí. Chtěla, abych se jím nestal, že stačí jen jeden a že abych přemýšlel o tom, jestli nestačí poděkovat jen v následujícím kostelu a jestli bych se neměl přeci jen vrátit domů. Že utrpení již bylo dost.

Úplně jsem cítil souznění, viděla mě do duše a co víc, bylo jí 63 let, neměla děti ani manžela ani žádnou lásku, zamilovanost, ale měla mír v srdci a lásku ke všemu a všem, a to celý svůj život.

Nemůžu si pomoci, ale myslím, že jsem potkal skutečného boha.

Možná a jako by byla mým výmyslem, mým vtělením.

To se nedá jinak popsat. A vlastně mi říkal, že stačí jen jeden Ježíš, jen jedno utrpení a že se mám vrátit domů. Jak se zjevil, tak zmizel.

Potkal jsem boha.

Zamyšlen a otřesen tou událostí jdu dál.

Ještě se nemůžu vrátit, ještě jsem neviděl všechno, ještě mám v srdci cestu.

To ona taky říkala, že se mám držet srdce. Například, i když jsme se bavili o jídle, že nevím, kolik toho mám sníst, aby moje svaly měli dostatek síly na cestu, abych se nějak nepřetáhl, že mám teď nakoupený plný batoh jídla a můj kříž je nyní moc těžký.

Přemýšlel jsem o tom a já vlastně úplný hlad nemám. Já vlastně nemám hlad vůbec a jím jenom proto, že to říkají ostatní, že musím jíst, tak jím a cpu se, jinak přeci nebudu mít sílu!?

Tedy i kříž v podobě jídla, co každý vnucuje, nesu do Santiaga. Tohle všechno jsem jí neřekl, ale myslím, že možná i to vycítila.

„Jez dle svého srdce,“ řekla.

A už po druhé říkám, že nesmím toho kupovat a přenášet tolik. Až svůj kříž donesu do cíle, možná se něco změní i u nás. U nás i v Německu, kde je spousta křížů, je spousta bojů a málo kdo má klid a mír, to také nesu v kříži, musím nést vlastní dům, peníze apod.

Po cestě kolem řeky vidím kluky, co chodí vodou a jakoby něco hledají. To je dobrý nápad. Taky půjdu řekou. Když jsem od nich už jen kousek povídám: „Všichni ve Švýcarsku chodí vodou?“

„Jo chůze v řece,“ a usmáli se.

V Německu měli v parcích na spoustě místech vodu po kolena a chodili v tom dokola. Tady jdu taky po kolena řekou a něco na tom je. Možná se nohy nějak zlepšují a léčí. Ušel jsem aspoň 2 km.

Nakonec před silným a burácejícím splavem povídám: „Jsem tady a teď,“ a jdu na to, a na tom nejhorším místě. Vylezu ho.

Voda mě shazuje, ale já jí překonávám znovu a znovu, až se mi to podaří. Jsem nahoře. Super pocit.

Je tak čistá, že bych jí celou vypil. Ochutnávám ji a s lahodnou chutí se do ní až po uši zamilovávám. Jsi moje láska, moje spasitelka a nositelka řádu blaha, nevinnosti a panenství. Ani studny u nás nejsou tak dokonalé a chutné, jako jsi ty, horská vodo. Nic tě nemůže překonat.

Vlastně pomoci tady a teď překonávám hodně překážek. Před tím jsem téměř vždy lezl do vody pomalu, teď s tady a teď prostě skočím. Jsem maximálně odhodlán.

Život je teď, a ne zítra či za chvíli. Každou horu také překonávám s tady a teď. Už si vždy myslím těsně před vrcholem, to jsem dobrej, a když tam vylezu, vždy je tam další hora hned vedle 2x větší. To není možný. Ale když cesta poručí, tak taky zdolám, říkám jim a na některé opravdu vylezu a zas je tam 2x větší. Ta první hora byl asi jen kopec. Ok.

Na jedné z nich si konečně dávám místní mléko a sýr a otvírám tak krásné nové ráno, co mě asi potká dnes?

Další poutník se jménem Oli. Jde také jen na konec Švýcarska. Pak se cesta stočí k přístavu a končí. Poslední značka je na molu kousek od vstupu k lodím.

Dál jen pomocí lodi? Trochu se mi to zdá jako podvod, protože nejdu po svých, ale příjemný podvod, si na okamžik odpočinout a zdolat pár kiláků. Na lodi alespoň pár kroků ujdou.

A znovu kopce. Jdu do to ho ono ho na pl no. S maximálním zpocením a naplno se pak i koupu v jezeře s maximálním od-zpocením.

Sice tu nemají komáry a často i dokonce mladí lidé mají klid a mír v duši, ale alespoň něco tu mají, hovada. Dvě jsem nechtěl zabil, a tak jsem se jim omlouval. Nevím, jak jim to sdělit jinak. Jsou hrozně rychlí, sednou klidně i na prst a štípnu. Je to k nevíře. Asi jsem zabil i mravence, co mě štípl, tak promiň.

Voda je dokonalá, musím tam jít znovu. Celej mokrej jdu dál.

Nasávám jejich atmosféru. Mají míň křížů a jsou přátelštější. Ještě nejsem ani na přechodu a už zastavuji. Myslím, že pro ně není až tak podstatný čas, že musí stihnout schůzku, jinak přijdou o práci. Řekl bych, že je pro ně důležitější lidskost, přátelství a mír, proto si zachovávají neutrálnost. Myslím, že si navzájem i víc přejou, třeba úspěch apod., ale těžko říct. I mladí lidé v partě, kdy jinde často dělají nepořádek, mě taky přátelsky pozdraví. Ale možná to vyvolávám já, možná by chtěli jít také nějakou cestu nebo vylézt horu.

U svačiny krmím vrabčáky, řekl bych, že jedna vrabčice má mladé a s drobkem vždy odletí do hnízda, pak se vrátí. Přibližuje se stále blíž. Natáhnu ruku s drobkem a řeknu: „Tak si dej.“ A skutečně, bez váhání si bere jídlo z mé ruky.

Voda je fakt krásná, později uvidím nádhernou scenérii, vedle cesty je skála asi 20 metrů dlouhá a 3 metry vysoká. Někde je porostlá mechem a ze skály vyvěrá voda, která buď stéká po mechu nebo po kamenech, různě se spojuje a rozděluje a po kapkách nebo v čůrkách padá dolů. Fantastická sprcha, dokonce když přejdu jinam, uzavřu nebo pustím víc kohoutek. Musím jí i hltat, jak je úžasná. A ano, přiznávám se, jsem do tebe blázen.

Miluju vodu.

Pozdě večer potkám dalšího milého člověka Jozefa s ženou Madlen, má farmu, ale již ne krávy, jen pro zábavu koně. Přespím u něj na poli a dostávám plný stůl jídla a pití. Sice jsem si chtěl odlehčit ze svých zásob, ale nabídka se neodmítá. Nakonec mi zabalí něco sebou, a tak je můj batoh těžší než předtím.

Povídáme si o všem možném. I o dětech, mají 2 dcery 19 a 17 let. Prý loží po horách apod., nejsou doma. Povídáme si o demokracii a kapitalismu, že je vlastně obtížný, o dospívání. Myslím, že mladí lidé při dospívání jsou často proti současnému uspořádání světa a života a že jsou na tom možná trochu podobně jako já na své cestě.

Tedy vydělat peníze, utratit je, vydělat peníze utratit je, vydělat peníze utratit je, pořád dokola až z toho člověk zblbne. Při vydělávání peněz se člověk vždy dostává do války, je to moc drahé nebo to mám koupit...

Vlastně jdou proti ideálu, a tak se proti tomuto životu staví a snaží se to nějak změnit a dělají nepořádek a vyrvávají, neklid, vše jinak. V jednu chvíli si ale většina řekne často, když jsou zamilovaní, láska k druhému je přednější a já překousnu současný svět a život, a tak dospějí a jdou ve stejných kolejích.

Povídám o rozdílu mezi turistou a poutníkem o možná hezkých pocitech někomu pomoci, myslím, že to chápe podobně a že se právě teď cítí pěkně...

Je to právě věc, která není nikde napsána v žádném zákoně a má mnohem větší dopad na člověka, než vydělávání peněz a utrácení. Ano, jsou i příspěvkové organizace na dobré věci, ale je to tak vzdálené, že ten pocit není tak silný jak přímý kontakt. Vzpomínám opět na tu dívku, která v noci zazvonila u našeho domu, že už jí nic nejede atd. Jak hezký a zajímavý byl ten pocit z pomoci a teď ho dávám i ostatním, být přátelský a nebojovat alespoň na chvíli.

Překonejme se, překonejme evoluci, kdy silnější vyhrává, pojďte se mít více rádi.

Stále vzpomínám na pravý opak, co mě vyprávěl třeba řidič, který mě vzal zpět na mou cestu. Že nezastavuje kde komu, zejména mladým holkám, prý je kámoš vzal a jelikož je nechtěl zavést přesně na místo, kam chtěli jet, tak ho zažalovaly za sexuální obtěžování, možná znásilnění a že dodnes nikdo neřekl a nerozhodl ani pro ani proti. Že se mu rozpadlo manželství, vyhodili ho z práce a tak. Nebo třeba na jihu Itálie jsou případy, že si člověk lehne na silnici a dělá zraněného, když někdo zastaví, tak přiběhnou ostatní a oberou ho. Že nejlepší je vlastně nepomáhat, to je dnešní svět, to je dnešní život, tak je vše nastaveno a pokud nic neuděláme, tak to bude ještě horší. Nakonec nás stejně neomezená umělá inteligence převálcuje.

Vše je obtížné, ale my nemusíme jen přihlížet. Můžeme být i dějem. Řidič i říkal, podobně jako brácha a spousta dalších lidí: „Já si nemohu dovolit jít takovouto cestu, musím chodit do práce, nikdo to za mě neudělá, nemám na nic čas, nemám vůbec čas, snažím se dělat vše současně. Když řídím, vše obvolám, a ještě si vyčistím zuby, vše najednou.“ Vlastně by to chtělo dva životy či více. Proč? Já odpovídám: „Pokud člověk chce, tak jde všechno.“

Já to měl v práci i doma podobně, taky jsem si říkal, tak dlouho to beze mě nepůjde a jde to. Pokud jsme tak šíleně svázáni, tak je někdy lepší udělat změnu, restartovat. Pokud toho obviněného manželka nepodpoří, tak evidentně nemají být spolu a je lepší to změnit a nebýt v utrpení. Myslím, že za tu možnost pomoci druhým ten risk stojí. A často se to přihodí právě lidem, kteří o tom takhle mluví, kteří se právě bojí nebo mají svázaný život a možná podvědomě mají představu o něčem jiném. Představy se jim prostě vyplní.

Vše přesně sedí na sdílené představě. Jako i Murphyho zákony „Co se může pokazit, pokazí se“. Já říkám a bylo to i na našem svatebním oznámení „Co se má stát, ať se stane“. Tedy nejen pokazit, ale i vyplnit přání.

V noci vydatně pršelo a značná část vody se mi dostala do stanu. Přes den musím všechno sušit na svém oblíbeném věšáku, batohu. Naštěstí moc neprší, a nakonec se vyjasní. Projdu kolem zajímavého místa se 3 kostely, všude spousta turistů, ale i poutníků – potkávám jich stále víc. Mnohem víc se mi stejně líbí voda v nedaleké řece.

Dnes mi to jde skvěle, už není tolik kopců, jdu podél dalšího menšího jezera a pak ještě menšího kde všude kolem poskakují miniaturní žabky. Snažím se je nerozšlápnout, ale nevím, skáčou mi přímo pod nohy. Na konci jezera je u Lungernu krásný 15m vodopád. Projdu ho nahý a dokonale se osprchuju.

V dále se už tyčí 4 tisícovky a já procházím pod úchvatnou skálou, obrovskými kameny, jen a jen hupsnout. Sbírám maliny a jahody a přemýšlím o tom, jestli když utrhnu jednu, dodá mě tolik síly, že ujdou třeba 5 kroků. Jestli se to vyplatí shýbnout se a udělat 2 kroky stanou. To není důležitý, když ty bobule vidím, tak musím jít na to, ať to stojí, co to stojí. To prostě nejde je tam nechat.

A tak místo abych rychle vylezl k dalšímu městu, spíš krůček po krůčku se loudám, vzadu. Narazil jsem na malého ptáčka, tak asi jako 2 prsty velkého, ani se nehýbal. Vytahuji chleba a zkouším mu dát jako vrabcovi drobek, vůbec

se o to nezajímá, ani když mu to dám přímo pod zobák. Pak začne honit mravence. Jo, jde po hmyzu, to mě taky mohlo napadnout. Poskakuje sem tam, občas zobne po mravenci, píská na všechny strany a nemůže odletět, ještě to neumí. Co s ním mám dělat? Když ho vezmu, tak co mu budu dávat. Necháávám ho svému osudu.

Spousta lidí mi pomáhá s cestou, kudy a kam, už to není jak na začátku. Nebo jen tak odhadnou Jakubovu cestu. Jsem asi slavněj, i když moc nejsem. Prostě mě tady znají, jsem fakt asi doma. V Jakubově samoobsluze na cestě si беру novou mušli a něco k pití a jídlu. Do kasičky dávám 10 franků. Jo a nůž se mi vytratil, asi když jsem ho vyhodil se slupkou od melounu. No budiž, co se dá dělat.

Počasí se tu mění každou chvíli. Pár stovek metrů za mnou hustě prší a jde to na mě. Než se to ale ke mně dostane, jako by záhadou se mrak nějak zastaví či vyprší. A já neucítím ani jednu kapku na své pleti, i když silnice za mnou je celá mokrá.

Dá se říct, že jsem uprostřed Švýcarska, Bern (hlavní město) je jen kousek, ale nejdu přes něj.

A co si nesu v batohu, ve svém kříži, do tak velkých kopců? Jen samé hezké věci. Všechny mé strachy a možnosti problémů. Přiznávám to tady a teď, naplno.

Bojím se.

To strach vyvolává boj. Hůl, bojím se vlků? Budu s nimi bojovat? Přenosný dům, že by mě nikde přes noc nenechali přespat? Lidi jsou přátelští, když jim dá člověk příležitost. Jo mám strach z lidí, peníze jak by smet. Vlastně je ani nepotřebuji, když mě sami nabízí hostiny nebo i příroda nabízí hostiny sama. A klidně bych jim pomohl s prací, když jim nestačí požehnání. A když potřebuji na loď, tak mi před tím Franka dá. Vlastně nepotřebuji nic, co mám v batohu. Svůj strach si ale do Santiaga už odnesu. Jen tak se ho možná zbavím. Možná tam ale jsou i strachy ostatních v mém domově, v mé rodné zemi. Já jsem jen takový, jakého mě stvořila, stvořili lidi, které jsem v životě potkal, tedy našinci. V batohu nesu nás všechny a tento kříž donesu do cíle stůj co stůj.

Těch vodopádů je tady fakt hodně, na protější straně vidím hned čtyři a obrovské, daleko větší než nějaké patnáctky. Nádhera, jak se valí voda s velkou vervou dolů. Čtyř-tisícovky v plné své kráse a dole nepatrné malinké

tečky, domy lidí, kteří se pod nimi pokorně krčí. Často rozráží mraky a říkají jim, tady jsme my, a mraky pak z toho brečí, právě teď i na mě. Ale je to hezká sprška.

Je přede mnou socha nahé překrásné ženy, co se dívá do zrcátka. Za ní stojí smrtka a povídá, už tě doháním. Krása je v její přirozenosti, nemusí se tolik fňukat. Úplně se mi dívají do duše na krásu různorodosti a jedinečnosti. Raději buď svá a přátelská, ženy se od přírody více přátelí, ale pak i více hádají a bojují. Prostě jen více komunikují. Základem komunikace, aby bylo co říct, je debata o jiných, co, kdo, kdy, jak, proč udělal. Spíše jde právě o pomlouvání a boj než o vychvalování, protože to je totiž možná zajímavější.

Pěkné dřevěné městečko. Všechny domy jsou tu ze dřeva. Asi lépe odolávají náporu větru či se jinak vyplatí. Je to krásná podívaná.

Příliš už nepíšu o náhodách. Ten, kdo tomu nevěří ani neuvěří tomu, co napíšu a ten kdo věří, nepotřebuje další důkaz. Alespoň napíšu o 2 vědomých náhodách.

Sbírám si maliny a široko daleko ani lístek od jahod, tak si říkám, zkusím to, alespoň jen jednu jahodu prosím a dál už o tom nepřemýšlím, netlačím na pilu, sbírám maliny, jelikož už moc nejsou, vyrážím dál, po 15 metrech vidím zelené jahody. „Já jsem chtěl nějakou červenou.“ Hledám, hledám a po dalších 5 metrech se jedna začervená. Zajímavé je, že 10 km před a 10 km po, možná i více žádné jahody nebyly.

Podobně s lavičkou, teď už nemůžu, bolí mě ramena, potřebuji si odpočinout, nejlépe nějakou lavičku a skutečně, po 30 m na ni usedám. Jsou to jen drobnosti, které ale značně zpříjemňují mou cestu. Člověk musí být při té představě čistý a nesmí podléhat předsudkům, či být ve sporu s vědou, říkat si, to se nemůže stát apod. Ok, lavičky jsou častější, ale opět záchod, který vidím tak 1x za 50 km se mi opět zhmotnil, když jsem na něj pomyslel.

Ne vždy se to podaří, určitě, jsou tady představy ostatních i zvířat a rostlin, takže nemusí jít vše a nemusíme zabřednout. Jde o čistotu duše v přítomném okamžiku. Samozřejmě, ta věc tam mohla být předtím a já jsem se jen napojil telepaticky na ostatní představy, nebo jsem i viděl představy z budoucnosti, čas je totiž také představa, jak již jsem psal. Ale že by se mi chtělo na velkou jen kousek od záchodu? Možné je všechno. Možná se pocit nutnosti spustil právě v jeho dosahu, kdy jsem vycítil, že tam je.

Základní představu „existovat“ má v sobě i kámen, voda, vzduch, atomy, molekuly i energie. Nejde je jen tak zničit, jelikož jsou chráněny miliardy lidmi, představa zničení by musela jít mimo jejich telepatii a chrání je i věda, to, co jsme se naučili ve škole apod., neboli je chráníme my sami. Rostliny již mají představy složitější a můžeme je již nějak ovlivňovat. Jako když pyšná princezna nakonec usnula u své květiny, která tak neuvadla. Zvířata a lidi lze ještě více ovlivňovat, ale jak jsme více propojeni, často ovlivňují i oni nás, tedy něco jim vsugerovat je složitější, ale možné i snadné.

První poutník

Dnes je vydatně mraků, ale jen občas něco zkápane. Malý obláčky jsou ale tak nízko, že bych je mohl krájet, jen natáhnout ruku a mám je. Krmím potápky a jejich mladé, všichni vesele poskakují a sbírají všechny kousky, co dostanou. Mámy se s nimi dělí o všechno. A teď bude krásná rovinka kolem jezera, to bude paráda. Proč mě vede mušle nahoru? Já chci kolem jezera. A stále a stále výš. To zase bude. Kvůli čemu tam jdu, už jsem všechno viděl. Hory, výhledy, jezera, stromy, všechno. Nebojuj, smír...

Konečně už cesta nejde vzhůru, hurá a teď pěkně dolů. Přede mnou se otevírá propadlo a objevuje se most, tak kvůli tomuto jsem sem šel, mosty jsem ale už také viděl. Po 3 metrech na mostě si ale uvědomím, že něco není v pořádku. Nějak se to divně kýve. To je lanový most?! Když jdu svým rychlým krokem, celý se rozkmitá. A ta výška. Tak to opět za to stálo.

Auta mají své zábrany proti padajícím kamení, ale mi klidně jdeme za nimi. Svou zábranu si umíme stvořit svou myslí. Nepadej. Jsou zde značky i pro pěší „pozor, padající kamení“. Na nich kdosi dopsal „doufej, to bude

dobré, věř celým svým srdcem“. Tak jo, já jdu. Asi jsem měl štěstí, nic na mě nespadlo.

Na autobusové zastávce potkávám nejprve muže, co si povídá sám pro sebe, ale optá se i mě na výlet. Pak přisedne i žena s 2 dětmi. Příliš jsme si toho neřekli, ale úsměv a vzájemné porozumění vzalo za své, párkrát mě předjeli autobusem, já je zas na zastávkách a vždy jsme si mávali.

Pak nastal čas nahot. Nejprv socha ženy méně oděné, pak živá převlíkající se z plavek a do 3tice všeho dobrého 3 nahatice v kašně stály a stojí napořád. Člověk vidí, co chce vidět.

V dalším městě se ty nahatice zahalily do závojų s šejkem před nimi a nebylo naopak vidět nic, jen oči, kde jsem spatřil víc než jen nahotu. Okamžik se stal na věky příběhem. S poslední z nich, jsme střetli pohledy a já věděl vše, kdo je, jaká je a po čem touží, kam směřuje, její unikátnost a dokonalost, nešlo o vizáž, ale hloubka spojení byla neuvěřitelná.

Prošel jsem kolem dalších a dalších padajících skal, nádherných obrovských a širokých stromů, skáplo na mě o něco víc kapek, viděl jsem labuť s třemi šedými mládčaty a dvěma bílými, a nakonec jsem se opět ztratil.

Opět sám v noci ztracen v dešti. Co víc si přát. Snad jen k ránu hezký den a najít cestu, a tak se i stalo. A jako bonus v dalším kostele razítko a 3 dny přede mnou jde Kateřina z Prahy. Najdu i 3 červené lískové oříšky pro popelku. Tento čas je ve znamení lásky a pohádek.

Zdravím všechny zvířata, dokonce i bizony na jedné z farem a přede mnou se naskytá pohled na polovinu města a to doslova. Město je uřízlé. Horní část je zakryta totálně nepropustnou bílou mlhou a dole je vidět pár domků bez jakékoli známky mlhy.

Dvouhrbý velbloud s lamami a jinými tvory vypadá podivně v této krajině plné krav. Různorodost promlouvá.

Jeden a půl hodiny do velkého města. Jdu na to. V ostrém výstupu ale na mě čeká nemilé překvapení. Je tu tolik malin, že je určitě dnes nedokážu posbírat. Alespoň se snažím z každé rostliny jednu sebrat, ať nabídka se neodmítá, avšak nevím stejně, jak se do toho města dostanu. Vylezu kousek výš a jsou tam další, některé úplně přezrálé, jako by je tady nikdo nesbíral. Asi jsou všechny pro mě. Vždyť jsem všude doma a toto je moje zahrada.

Dnes je to ve znamení dřevěných mostů. Jdu zkratkou po cyklostezce a procházím čtyřmi, pak poslední nejdelší masivní z roku 1867, již pouze pro pěší.

Hned za ním vytoužené občerstvení v podobě neotevřené grepové limonády čekající jen na mě. Před tím jsem měl možnost i bundy, ale byla na mě moc těžká, tak jí přenechávám dalším.

Dnes ráno se mnou vstávala malá různě barevná chlupatá housenka. Její barvy se pak přenesly do jasné duhy nad jezerem.

Při zdolávání cest se často musím vyhýbat slimákům a hlemýžďům za trvalého náletu hovědí, které si klidně sednou i na víčko a vůbec jim nevadí, že mrkám. Mají mě tak tak rádi, že by mě samou láskou snědli. Asi jim nestačí má omluva za zabitého bratříčka. Omluvy prostě neberou, chtějí se pomstít. Přemýšlím, jestli jim nedám cucnout, aby přestali.

Fribourg, docela velké město. Hned na začátku při-zastavuje auto, z něj volá muž: „Santiago?“

„Yes,“ odpovím.

Pak se za mnou otočí mladý pár. Povídám, že jsem z Prahy a požehnám jim s přáním hezkého života. Spojují se zde cesty dříve rozdělené a já jsem myslím již ušel 1000 km a jsem v 1/3 celé cesty. Sladká dnešní tečka.

Cítím se osamělý, ale alespoň zvuk lidí, co vydávají, nás spojuje. Jsem od nich daleko, ale vlastně blízko. Začíná to tady být víc exotický. Počet černochoů dohání bělochy, podivně vypadající účesy, snad všechny druhy a stromy už nejsou jako dřív jehličnany s šiškou jako ořech nebo listnatý celý posetý chmýřím, jako jeho závoj.

Alpy jsem už nechal za sebou, je zde víc rovinek a jde se o poznání líp. Možná se ještě k nim vrátím, nevím. Každý den se mi zjevují další a další nové věci, rostliny, zvířata, asi aby bylo o čem psát.

Dnes úplně oranžový slimák, většinou bývají hnědí či tygrovaní, tohle byl unikát s jasnou až zářící barvou.

Opět jsem ve znamení ztrát a nálezů. Již v noci jsem ztratil cestu, ráno našel a hned opět ztratil. Už mám praxi v najití cesty. Prostě jdu za sluncem a dřív nebo později narazím na nějakou značku, po které jdu až k mušli. 2x hned

za sebou mě to táhlo k nějakému zámku v údolí s řekou, nakonec jsem si poslechl mši a našel cestu zpět. Přitom jsem narazil na stádo běžců a cyklistů.

Už to tady vypadá jak ve Francii a jezdí se tu samá Tour de France. Vlastně i lidi mluví všemi různými jazyky, kterým nerozumím, německy, italsky, ale asi už převážně francouzsky. Změnil se i pozdrav na „Bonjour“, což mě připadalo hezké, tak ho také používám.

V jedné farmě jsem si koupil zadarmo mléko a sýr, paní nechtěla peníze.

Mám už zase jen eura a jen 50 bankovky, a jelikož jsem téměř na konci Švýcarska a vlastně nevím kolik mám jíst, abych měl sílu na cestu tak prostě půjdu a zkusím nejíst. Hlad úplně nemám. Nevím, co je hlad, ani žízeň. Piju jen proto, že mám sucho v krku, ale né v žaludku a abych se ochladil, když je vedro. Často se mi zdá, že jen z lesních plodů mám velký příjem vody. I když nepiju, tak na malou chodím pořád. Přidávám si přiděl jahod a malin. Udržuji skóre jednu bobuli na 10 m a daří se to. Dokonce někdo asi chce, abych jídlo moc nekupoval, nacházím stále větší plody a je v nich méně červíků.

V Romontu si chci odpočinout a při sedání zahlédnu červený batoh s mušlí. Řekl bych, že žena možná ta Kateřina z Prahy. Moc si neodpočinu a vyřáším s nadšením za ní. Jako vždy se na chvíli ztratím.

Jdu stále rychleji.

Nebyl to jen přízrak?

Nezahlédl jsem jí jen v mé mysli?

Musím projít všechny kostely, kdyby tam byla.

Fakt nikde není.

Už to téměř vzdávám, ale udržuji si tempo...

A je tu. Nádhera.

Konečně zase nějaký poutník a určitě od nás z domova. Je ale rychlá. Jen tak ji nedoženu. Říkám si, otoč se. Koukni dozadu. Až asi z 10 m na křižovatce se otočí. Krajiny už mám víc než dost, je stále podobná. Ale lidi jsou více různí.

Povídáme si anglicky. Jde z Německa, kousek od Rakouska, ale jde 3 dny z Bernu a do Santiaga! Olalá, první poutník, co jde **celou** cestu i já jsem její první. Musíme oslavovat.

Jmenuje se Sandra 23 let, studentka a dává mi svou adresu, pošlu jí pohled. Úžasný. Má hodně puchýřů, ale nemá stan. Obdivuhodný. Prý vždy hledá levné přespání, ale také přespává zdarma, že lidi jsou přátelští, má i večeři i snídani a vše. Sice nemá strach z lidí, nemá stan, ale batoh má těžší než já, tedy si nese do Santiaga více strachů než já.

Říkám jí, že někdy spím v lese a občas jsou tam i prasata. Trochu se toho víc zalekla. Asi se víc bojí zvířat než lidí. Mluvili jsme o více věcech, o tom, jak jsem ztrácel. Ukázala mi knížku o cestě, opět další strach ze ztracení, co si sebou nese. Mluvili jsme o jídle, o umývání, o praní, o všem možném, ale asi ne důležitém. Rozhodně teď má ve škole prázdniny a myslím, že má něco v rodině, že se chce více osamostatnit, a tak vyrazila. Né úplně dobře jsem ji asi pochopil. Nakonec jsme se rozloučili a držím ji palce.

O město dál hned potkávám již druhého poutníka, co jde až do Santiaga. Je tu mnou dobře známý a první poutník, kterého jsem znal jménem.

Ano.

Jindřich Smítka z Příbrami.

Nakonec jsem ho dohonil a zjistil, že už po druhé. Že můj vzkaz v jedné z knih, kde jsem ho již neviděl připsaného, přečetl. Bylo tam, aby vydržel a on vydržel. No, co k tomu dodat. Neskutečný a vzájemně jsme si víc podobní, než jsem si myslel. Také spí na volno, má něco jako stan, ale menší, jde do Santiaga má narostlé vousy jako nyní už trochu i já, jde bez mapy, ale nedaří se mu zabloudit. 28 let je docela blízko mým 36, dostává peníze, večeře, možnosti přespání jako já, píše, ale přímo na internet, no je toho hodně podobného, jako bychom si z oka vypadli.

I když je to smutné, ale i s ním jsem se rozloučil. Každý, nechť má svůj příběh a své zkušenosti. Jdeme za svým cílem a snem. Pro snad hezčí budoucí budoucnost.

Jídlo

V předposledním velkém městě jsem naházel poslední svoje franky napřed jedné pak druhé žebračce. Mohl jsem si za ně koupit celý chléb a tím mít dostatek jídla až do Francie, ale třeba mi přinese štěstí.

Nyní tedy pojedu už jen zdarma, jen na jahody a maliny. Svět mi ale nyní připadá jasnější a nádhernější i já jsem mohl někomu pomoci. Necht' přátelství zvítězí nebo i jako náš bývalý prezident „Pravda a láska, zvítězí nad lží a nenávistí“.

S Jindřichem jsme se bavili o ztrátách cest. Já pravil, že kdo se neztratil alespoň v Appenzellu a nezastavil se v Jakobsbad, taký není úplně pravý poutník. On na to, že právě naopak, kdo se neztratil a jde po správné cestě je správný poutník. Dodal jsem, že jde o úhel pohledu a obojí je správně. Ještě

bych dodal, že skutečně správná cesta je cesta, po které se vydáme. Ať už vede kamkoliv. Zůstal prý také na dovolené v jedné farmě 3 dny, i to je cesta.

I když síly možná docházejí, rozehrávám fotbalík s malým klukem. Moc si nepokecáme, on plně francouzsky, já anglicky. Trochu se ho snažím napodobit, ale jen kývá rameny. Vyhrál 3:1, ještě se společně napijem a zdálky na mě zavolá a zamává, já taky.

Pak se to rozjede. Tisíce a tisíce ostružin, obrovských, černých. Když už mi moc nejdou, tak přijdou na řadu kukuřice a celý obsypaný keř úplně zralých blum, těch se taky přejím.

Mezi tím požeňm po třetí jako vždy né jedné svatbě, ale troj-svatbě. Jen tak si jdu, slyším hrát dechovku, tak se zastavím na křižovatce a v ulici jde proti mně průvod, nejprve hudebníci. Těsně přede mnou zahýbají napravo do vedlejší ulice. Hned po nich následují 3 nevěsty vedené jejich otci a další. „Žehnám vám, mějte hezký život.“

Ještě aby to bylo podobné jako minule, kolem mě projde mamča s kočárkem a v něm úplně čerstvě narozené mimčo, ó tak taky žehnám. Tentokrát mě nikdo nepozval, nevadí, určitě se měli všichni dobře. Já taky, měl jsem hostinu z přírody.

Dojdu znovu k jezeru, to poslední ve Švýcarsku je největší a přisedám si ke stolu s 2 lavicemi, kde sedí postarší paní s novinami. Rozbaluju poslední kousek chleba a sýru, a to mě čeká 30, možná než najdu obchod ve Francii 40 km. Rozhovor začne tentokrát paní jménem Ghislaine (džislen). Povídám, že je to hezké jméno, ale ona že s tím má všude nějaké problémy. Chtěli si k nám přisednout turisti z kempu a něco si na stole uvařit, ale úplně je tady nechtěla mít, že prý gril a vaření je támhle. Až odešli, dodala k tomu, že jsou lidi hrozní. Ale se mnou si povídala, byla v obličeji trochu vážná a přísná. Já jsem jí se svými kilometry zaujal.

Chtěl jsem rozpustit její boj, a tak říkám: „Lidé jsou dobrý a mám je rád. Na mé cestě potkávám samé přátelské lidi. Jsou rádi za to, že mě mohou pomoci. Tady je to obtížné, je zde u jezera spousta turistů, že?“

„Ano a spousta domů je jen pro turisty a cizince.“

Povídal jsem i o tom, jak přeju svatbám, trochu se divila, proč ji mají dnes, v pondělí. Potřeboval jsem vyrazit a někam daleko dojít, abych se zítra konečně dostal do Francie a mohl si koupit jídlo. Tak jsem jí po příjemném

delším povídání popřál hezký život. Myslím, že malinká jiskřička naděje potom pro větší sblížení s ostatními v ní utkvěla, tedy jsem byl rád.

Jdu do večera, do noci, už nevidím na značky a na jednom nádraží je zmateně hledám. V tom na mě někdo, jestli si nedám pivo. Na chvílku zaváhám, protože už nemám franky a určitě nastane chvíle, kdy bych měl něco i já vzít, koupit.

Žádná nabídka se neodmítá.

Myslím, že je to hezké, když vznikne příběh. Ať už je jakýkoli. Odmítání je zavíráním dveří, stavění zdí. Jako bychom něco k někomu měli. Vyjadřujeme nelibost a odpor, bojujeme. Láska se vytrácí.

Nabídka se neodmítá, tak jdu s ním k jejich stolu, kde seděly dvě mladé ženy. No, zajímavé to bylo, už stejně moc daleko dnes nedojdu. Užívám si příjemného večera s pivem a rozhovorem s Clonie (kloui).

Říkám, že svou cestou restartuji život a jako by věděla, o čem mluvím. Doplnuje, že před tím mě ta práce a všední život zabíjel... Tak trochu jí přikyvuji. A pak povídá o sobě, že trochu podobně jako teď já procestovala Francii, Španělsko, Portugalsko, Jižní Ameriku a naučila se několik jazyků a vlastně to zvládala bez peněz, jen zas tolik nenachodila jako teď já. Nakonec skončila tady ve Švýcarsku, kde je sice draho a lidé nejsou tak přátelští jako ve Francii, ale zde se jí to líbí víc.

Ti dva si povídali o jídle. Clony řkala, že většinou se zde všichni baví o jídle. Dokonce, i když jí jedno jídlo, baví se o jiném. Já na to, že u nás se všichni baví o ostatních. Cítil jsem úsměv.

Zrovna skončili oni všichni hudební festival a byli na něm celý týden. Hlasivky dostaly zabrat. Já, že teď koupím pivo jim a Clony na mě, že jsem na své cestě dostal jen 10 franků, že toho moc nemám a že to platí ona. Nakonec si vybírám nějaké silnější pivo „Chimay“, které mě úplně dostává, jako bych vypil hned několik a mý přátelé, že jsou prý unavení po tom festáku a tak, že půjdou do hajan. Dopíjím sám a popřeje mi i číšník šťastnou cestu.

Povídal jsem jim o tom, že jsem všude doma a že si klidně lehnu tady k tomu prvnímu stromu a Clony, že jsem na nádraží a že by se to poldům nemuselo líbit a já, že jsem doma i na policejní stanici. No, neudělal jsem to hned tady, před tou hospodou, ale o kousek dál. I s malinko roztočenou hlavou stál stan relativně rovně. Vždy se mi líbí, že je sbalený on a v noci jsem

naopak sbalený já, kompletně v něm. Je zelený, takže docela splývá s přírodou.

Další den jsem se nějak ráno vymotal a už opravdu jen na baterky a jen na ostružiny doputoval nakonec docela rychle do Ženevy (Genève), poslední město ve Švýcarsku. Dokonce jsem na informačním centru dostal i mapu mé trasy, tak jsem se snad po prvé ve velkoměstě neztratil. Jo, měli tam obrovskou fontánu přes 30 metrů a další zajímavosti, ale mě zajímalo jen, kdy už budu ve Francii. Byla vidět i na mapě a já se super velkým cílem tam byl co by dup. Možná rychleji jak s plným žaludkem.

Relativně rychle jsem našel i obchod, sice vše drahé, pouze bio, ale už jen za eura. Pak jsem si ale uvědomil, že nejsem nijak zvlášť unaven a ani nemám hlad.

Asi to byl jen strach, ale musel jsem vykoupit jako správný Čech snad celý supermarket. Ani se mně z něho nechtělo, jak jsem měl najednou těžký batoh. A nedaleko jsem se, nevím proč, přecpal k prasknutí, že jsem musel alespoň další hodinu jen ležet a chodit na velkou.

Bylo mě až zle.

Jestli bych na této cestě někde někdy měl umřít, tak jedině teď, tady. Přecpáním!

Měl jsem jít dál bez jídla.

Další cestu s blbým pocitem a těžkým přeplněným batohem zdolávám jen velmi obtížně.

Znovu ulehám. Nikam nedojdu. Chci zvracet, všechno vrátit a nic nekupovat. Jít jen na baterky a hlady.

Au.

Točí se mi hlava.

V tom projdou dva poutníci.

Řekneme jen pár vět a odputují do dalšího kostela. Dodaj mi jiné myšlenky a já se zvedám a chci je dohonit. Znovu najít svou přetrženou nitku, narovnat své pošramocené já.

Jdou přede mnou docela pomalu, ale jistě. Za to já tady teď padám a znovu lehám.

Je to dobré tempo. Jakékoli tempo je lepší než jen ležet.

Dostávám z nich sílu vstát, vzbudit v sobě toho poničeného poutníka.

Chci trochu víc rozvést naši debatu. Jsou to přeci mí 3. a 4. poutníci, co možná půjdou celou cestu. Přeci jen je doháním u dalšího napajedla, jmenují se Aylin a Dennis a jdou ze severu Švýcarska do Santiaga, jen trochu pomalu, 20 km za den, tak se obávají, že to do konce prázdnin nestihnou a až do Santiaga nedojdou.

Docela si rozumíme, jsme na podobné úrovni angličtiny a jsou navíc milý a rádi diskutují, asi také moc poutníků nepotkali. Povídám snad všem, že občas jdu i v noci nebo že přespávám v lese a slyšel jsem i divočáky a že vystrašení je hezké. Většinou na to „Vau“, asi by nechtěli potkat divočáky. Poutník by ale měl poznat všechno a né se jen trmácet. Alespoň se o to snažím. Tak i tato má přetržená nitka je nádhera a se mnou spjatá. Muselo se to stát a přesně takto.

Jakoby nic, vše špatné najednou odešlo. Zbyla síla a touha pokračovat.

I je opouštím a další den potkávám zase jiný pár, ale ty se potkali teprve včera, Sabina a Oto (Otto). Oto ze Saska má z prostřed Německa nachozeno skoro jako já, už přes 1000 km. Právě odpočívají, Oto si balí cigaretu. Já jsem právě rozejítej, tak valím a že se možná ještě uvidíme, třeba se ztratím, to dělám často. A vydám se špatným směrem.

„Né, tudy!“ volají na mě a s úsměvem, že už jsem se ztratil.

Tak jako tak, stále nevím, kolik jídla mám jíst. Připadá mi to, že když toho sním víc, tak to jen tak projede, ani se to nezastaví, nevstřebá. Nevím, kolik mám síly. Prostě jdu.

Francie je podobná nám. Už zde nejsou cesty dokonale upravené, všude šterk a asfalt, kdekoli se člověk podívá, ani tráva kolem nich není udržovaná. Hlína na cestách je příjemnější, ale občas je zde plno různě velkých kamenů a kamínků, což je mnohem horší, musím neustále sledovat, kam šlapu, aby to mé nohy přežily. Často se vyhýbám ještěrkám, občas kalužině nebo rejskovi.

Boty to ale nesou špatně. Podrážku už skoro nemám. Pantofle mají všude prohlubně. Co budu dělat?

Od končících trhovců dostávám jako prezentaci super broskev a meruňu. Chtělo by to ale boty.

I zde jsou krásné skály a vodopády. Voda se valí do jednotlivých prohlubní a pak se přelívá a padá do dalších. Barva skály je různá, někdy nažloutlá až bílá.

Po cestě si říkám.

„Sabina a Oto, to je moje moto.“

„Poutník povídá a povídá, že toho napovídá. Pak praví a praví až se celý napraví.“

„Raz a dva a tři a čtyři a pět a šest a sedm a osm a devět a deset a klobouk a hůl a chleba a sůl a Santiago, dopředu, dozadu, výsun, přísun.“ Není to o nás, poutnících?

MLéko je nejlepší tekutina, je to tráva, jen přefiltrovaná přes krávu. Vlastně ale piju trávu, po které chodím, a ta mi dodává sílu.

A už je to tu.

Krise, jak má být. Jdu do kopce, uprostřed silnice totálně zpocený, sluníčko pálí, mám zavřené oči a nevím. Nevím, co dělám, kdo jsem, proč jsem, kde jsem, nevím nic.

Nohy jdou jenom silou vlastní vůle, ale to proto, že jsou v boji s mou hlavou, která se strachuje o své boty, jinak by šly koňským tempem. Hlava je ale úplně mimo a prázdná. „Proč?“ základní otázka, na kterou vlastně neexistuje odpověď. Jen jediná: „Prostě proto.“ Což vůbec nedostačuje. Nyní jsem ve stavu trmácení se a blouznění. Nic nefunguje.

Co je realita!?

V tom mě dohonil Oto.

Najednou jsem nastartoval a jdu, s ním.

Říkám, že možná půjdu bez bot. On že po těch kamínkách to bude těžké. Pak si musí odpočinout.

Já z něho naopak získal sílu. A jdu boty ne-boty dál. Možná mě chtěl dohonit a já se kvůli tomu ztratil sám v sobě, abychom se ještě potkali. Fandil mě a ještě volal, ať jdu a dám to. Mrzí mě to, že jsem tu sílu z něho asi vysál.

Hned 300 m od něj potkávám Fila z Zürichu ze Švýcarska, říkám mu o rozdílu mezi turistou a poutníkem, když nás před tím zaskočil pes, který

na nás vyběhl a štěkal. Tak mu říkám, že je můj, náš pes a jsme tady doma a když se tak budeme chovat, tak se tak bude chovat možná i ten pes. Cítil jsem z něho, že měl z toho psa strach, tak jsem to zkusil otočit, aby ho strach opustil. Nakonec jsem mu řekl, že všichni jsou moje rodina a že je můj brácha.

Poutník je všude doma a všichni jsou jeho rodina.

Zastavuji se u cedule s ubytováním, masážemi a večeřemi. Píšu a přemýšlím, jestli to mám vzít. Fil projde kolem a něco prohodí, ale nějak mně s výběrem nepomohl. Pak ke mně přišla postarší žena Annie a ptá se, kde budu spát atd. Pozve mě dál do jejího domu, a že budou večeřet a má tam dva další poutníky, manželé z Holandska. Vedeme zajímavý rozhovor, kdy občas já povídám k muži poutníkovi anglicky, on své ženě holandsky, ona hostitelce Annie německy a hostitelka svému muži Philippe francouzsky. Takový troj až čtyř překlad. Anglicky trochu znají obě ženy, ale méně. U stolu sedí ještě dcera hostitelů.

Pak zjišťuji, že ta cedule patřila jim a že dělá masáže a léčí magnetismem. Úplně jsem přesně nerozuměl, jak léčí a co, rozhodně díky sdíleným představám jsem tomu věřil.

„Budu uvažovat o tom, jestli se na zpáteční cestě nestavím uzdravit své nohy a puchýře. Jen uvažuji, nic víc.“ Poutníkům je 67 a 68 let a jdou ze severu Německa, ale jen některé části.

Podávalo se několik chodů. Z prvního jsem si dal jen ždibek, a že jsem vegetarián, byl tam totiž párek, ale pochválil jsem ho. Pak už byl sýr, víno, jogurt apod. a popili jsme 50% rum Blanc. Bylo toho dost. Ještě mi Philippe ukázal svou moto-tříkolku, na které se občas vozí novomanželé. Ubytoval jsem se a nádherně očistil. Zadarmo to nebylo, ale přátelský byli. Napsal jsem jim do památníku o sdílených představách. Nevím, jestli to pochopí.

Uvědomění

Když se zastavím, úplně nedokážu vše plně popsat tímto textem. Vždy něco podstatného uteče. Snaha je. A jelikož jsem opět u řeky, tak při psaní jsem opět poštipán, od komárů. Hovada již nejsou. Každé setkání mě do myšlení vloží novou inspiraci. Děkuji za to.

Miluji i vědu.

Protože udržuje náš svět pospolu a sdílený. Zkuste si představit vše bez gravitace, prostě uletíme a jsme sami. Abychom mohli žít bez gravitace, potřebujeme to pochopit, jinak se ztratíme, v nekonečném vesmíru, sami v sobě. Zákony nám staví hranice a omezují nás, berou nám svobodu, ale můžeme přes tu zeď nakouknout, když chápeme souvislosti. Možná se snažíme vysvětlit, co je nevysvětlitelné.

Mé slova a věty nikdy nezachytí pravou podstatu. Zkousím to.

Co bylo první, člověk nebo opice? Slepice nebo vejce?

Já říkám, že obojí. Záleží na přítomnosti. Minulost a budoucnost je z jednoho pohledu daná a z druhého se teprve tvoří. Tedy můžeme říct obojí. Nejprve bylo vejce, a to se chtělo stát slepicí. Stejně tak nejprve byla slepice a ta si vymyslela vejce. Obojí je správně a existuje to současně. Zároveň existuje vše v jednom bodě, i přítomnost, kde třeba můžeme říct, že vejce bylo první. Ve skutečnosti to ale není podstatné, historie se v tu chvíli změnila na vejce.

My ale opravdu nemusíme bojovat a mít dva oddělené tábory, jeden pro vejce, druhý pro slepici. Sdílené představy pouze sjednocují oba tábory, vědu a boha, a říkají, že obojí je správné a platí.

Zákony jsou určité v pořádku, kdyby totiž nebyly, tak jedna zlá myšlenka může okamžitě zničit náš svět a všechny. Vše se rozpadne. Udržení světa je podstatou a smyslem vědy.

Ale naše mysl se postupně sjednocuje. Bez gravitace jeden poletí, druhý zůstane na zemi, máme úplnou svobodu v myšlení a jsme více různí. S gravitací jsme více podobní, jen málo koho napadne létat či levitovat. Ve chvíli, kdy zákonů bude příliš, budeme se cítit bezpečně, ale budeme si tak podobní a uvěznění ve vězení, že mezi námi nebude žádný rozdíl, nebude si co říct. Všechny představy budou jen jedné mysli, pak už světa nebude potřeba a vše zanikne. I dle teorie všeho a ničeho, existují všechny zákony a zároveň žádný.

Chtěl jsem se podílet jako programátor na vytvoření umělé inteligence a měl jsem jasné představy, jak to udělat, ale pak jsem si řekl proč? Vždyť je to to samé jako náš život, ale bez hranic. Neomezená kapacita a výpočet převálcuje naši omezenost. Vyhraje jeden, který ihned dokončí náš cíl a vše sjednotí a ukončí. Proč dělat něco, co nás nakonec zahubí? Je to jako spáchat sebevraždu.

Láska je druhou variantou, jakou se můžeme vydat. A možná hezčí, ale to je věcí názoru.

Tímto způsobem chci jen otevřít dveře dokořán, nechť vše je možné a nechť nic nezůstane uzavřené.

Variabilita nastane.

Pojďme otevřít dávné tabu a hořkost, kterou můžeme nechat rozplynout.

Plánovat je krásné, uděláme vše, ale ztratíme tím náš život.

Lasička přede mnou.

Je krásné, že se mi boty rozbijou, když budou chtít, to je právě život. Včera jsem prostě uvízl, v síti strachu a bezmoci. Plánování budoucnosti či tvorba minulosti je jen přežíváním. Život je teď a řešení událostí ať jsou jakkoli složité a obtížné, ošklivé či nádherné je definicí života.

Clony, dávám ti za pravdu. Ale je to těžké. V každém okamžiku se rozhodujem a berem do úvahy budoucnost.

Otevírám batoh a přemýšlím, co si dám. Co bude nejlepší. A otevírám batoh proto, abych ho měl lehčí. Téměř všude je plán. Nebo jinak, honba za krásou. Ve své omezenosti nechápeme, že krása je všude.

Dávám si teď oříšky, protože mě to bylo geneticky dáno, takový jsem se narodil. Život je, že naplním svůj potenciál, svou osobnost, sebe sama?

Nyní uhýbám kobyolkám a topím se v ostružinách a zastavuje mě muž na kole. Má nádhernou francouzštinu a jezdí tam a zpět, poutnickou cestou. Pln energie povídá spoustu slov, já ale rozumím jemu, ne jeho slovům. Volám na něj: „Go, go!“ On na mě také.

Životem je, vyjádřit se, sebe sama, svou rozdílnost.

Když mi jdou oříšky, tak si vezmu oříšky. A vyjádřit to teď, ne v budoucnu či minulosti. Nenechat si nic na potom. Potom opravdu nemusí být, to nás ale nesmí ovlivnit, jestli bude či nebude. A nesmí nás ovlivnit ostatní. Když on má tohle auto, tak já taky? Nebuďme stádo stejných lidí. Osobnost je dar z vesmíru či od boha. To je jedno.

Ale pozor, nebuďme otroky svého já, svých genů. Jelikož vše je krásné. Bez uvědomění si tohoto se člověk rychle ztratí. Vše je krásné, tedy vše milujme i to, co je zdánlivě špatné. Například to, že mám zničené boty, ale díky tomu se mohou přihodit takové věci, které by se jinak nestaly. To je nádherná variabilita, a i tato varianta je dokonalost sama.

Navíc.

Vyjádřením se potlačíme ostatní.

A tedy snadno přejdeme do ofenzívy, i když nechceme. Nechat vyjádřit i ostatní a najít k nim cestu je těžké. Mír a porozumění má k boji stejně tenkou hranici, jak život v realitě k plánování a přežívání.

Procházím částí pověstných francouzských vinic. Byly i na konci Švýcarska. V Německu spíš pěstovali chmel. A vstoupil jsem do říše kouzel, mechem porostlý les, na každém stromu mech dosahoval někdy až 4 metrů. A byl porostlý úplně každý strom. Nádhera.

Potkávám další poutnický pár, opět ze Švýcarska. Tentokrát si ale moc nerozumíme. A pomalu, ale jistě mi dochází voda. V posledním městečku v kašně nebyla pitná. Už to není jak v Alpách. Musím ji více šetřit.

Jsem v Yenne, teď si naplním vše vodou.

A houby, kašna není opět pitná. Co mám dělat? Ok, jdu dál, vypiju vodu z řepy a dám si mrkev, v které je také něco vody.

Sluníčko pálí, jdu do kopce a pořád, potím se v jednom kuse, všude sucho, že i ze mě mi vše bere vodu, navíc kameny a já mám rozbité boty.

Skála, kam se podívám. Jen mech na stromech vypadá, že trochu vody zadržuje. Stoupání je stále větší a musím zpomalit, ať moc nespotřebovávám vodu pocením. Zkousím si představit studnu, potok, cokoli, co bych celé vypil. Rozdělují si poslední doušky vody. Po celé hodině konečně narazím na první kapky vody v podobě ostružin. Sbírám je s nadšením, jako bych chytal vodu ze studně. Stále si ale představuji mraky vody.

Jo, jsou zde krásné výhledy na krajinu a na velkou řeku tekoucí od někde do nikam, ale ta je daleko. Po další hodině narážím na kalužinu. Celý poskočím radostí, už tady není takové sucho. Vidím další a další kalužiny, z toho se fakt nenapiju. Vyrážím dál větším tempem. Do další vesnice to je 5 hodin. Dehydratace začíná.

A pak to přijde.

V dále vidím nějaký objekt, chata či co. Na ceduli rozeznávám modrou barvu a. A kohoutek.

Jóóó, je to pitná voda.

Samou nedočkavostí ji pouštím a hltám. Takový uvolnění a odlehčení. Dlouho jsem nic takového nepocítil. Vypiju snad litr najednou a napustím lahve. Jsem pln. Musím odpočívat. Na ceduli je napsáno spousta děkuji, 33 °C, a již starší data, roky, cesty z Budapeště, Drážďan, Plzně apod. Tady si oddychnou a vydechnou všichni. Úplné posvátné místo.

Představa se nakonec naplnila, ale že jí to trvalo. Abych si to užil.

...

Musím vám něco sdělit. Už to mám v sobě dlouho, jen jsem to zatím nevyjádřil naplno a myslím, že je to v nás všech. V souladu se vším předchozím, musím říct tu pravdu. Pravdu pravdoucí, na kterou všichni známe odpověď, ale kterou se neodvažujeme vyslovit.

Ano, je to tak.

Žádný globální a univerzální cíl není, neexistuje.

Mohlo by se zdát, že to nedává smysl, ale opak je pravdou. Vše dává smysl, vše je tak jasné, čiré, čisté jako panenství. Snadné a jednoduché.

To nejjednodušší vysvětlení bývá často tím nejlepším, jen se k němu občas musíme propracovat obtížnou cestou.

Vlastně jsem to částečně již vyjádřil tím, že jakýkoli cíl je irelevantní, ale v plné míře si to uvědomuji až teď a tady.

...

Jdu po pohoří a občas zkouknu výhledem kus Francie. Vidím daleko, hory jsou až v dáli, možná to už jsou Pyreneje. Postupně se šere, a tak mám krásný výhled na západ slunce. Nikde se ale tady na těch kamenech a trnách z ostružin nedá spát. Svádím boj s časem a tmou.

Přeci jen se po několika hodinách cesta umoudří a vede dolů, přestávají lesy, a když vidím první dům, mám jasno, tady někde přespím. A on to je seník, nikdo nikde a zadní díra se dá snadno zdolat. Jdu na to. Seno je sbaleno do velkých stohů a naskládáno na sebe. Vylezu tedy nahoru a uvelebím se na své dnešní posteli o rozměru 2x3 metry. Myslím ideál. Z toho nejde tak snadno spadnout. Náhle, dnes spím v seníku.

Ráno si dávám na čaj a na čas. A nabíjím telefon na příštím odpočívadle se samoobsluhou pro poutníky a pro všechny, co jsem potkal, píšu vzkaz: „What is different between tourists and pilgrims? Tourist is everywhere foreigner, but pilgrim is everywhere at home and everybody is his family. So, this is for my sisters and brothers, what I met: Sandra, Jindra, Aylin, Dennis, Sabina, Oto, and Fil. Ondřej Prag -> Santiago. Have a nice life, and go!“ (Jaký je rozdíl mezi turistou a poutníkem? Turista je všude cizinec, ale poutník je všude doma a všichni jsou jeho rodina. Tak, toto je pro mé sestry a bratry, co jsem potkal... Mějte hezký život a jděte!)

Pak potkávám Toma, 61 let z Anglie, bez rodiny. Jeho důvod k cestě je podobný mému, přemýšlet o životě a o cílech. Jde z Rakouska, a tedy má taky dokončenou tisícovku a víc. Na to, kolik mu je, obdivuhodný výkon. Fotí si mě s malou mapkou, dle které jdu. Je tam kolem 5 měst ve Francii.

Má celou knížku o cestě, tedy přesně ví, kde je a kde bude a co je tam zajímavého. Tempo se mnou vydrží pár kiláků a už zase utíkám. Naučil jsem se pár slovíček a prý je mě dobře rozumět, dostal jsem pochvalu.

Pak nastane čas žen. Nejprve 3 ženy z Rakouska, co každý rok udělají kousek a jdou o normální dovolené. Dále matku s dcerou z Německa z Berlína, kdy otec je více líný na takovou cestu, dcera ráda mléko, měla i ovčí a zkoušíme na další farmě, ale zatím nic. Také jdou jen 10 dnů a konec. Povzbuzuju je k další cestě za rok. Prý je ale bolí nohy.

Z naší společné cesty se nemohla dostat můra, téměř bílá, velká 3 cm, беру jí a dávám stranou. Pak startuji, protože chci si stihnout něco koupit před odpolední siestou, kdy je vše zavřené.

Snažím se zrychlovat a z kopců běžím. Nakonec to stíhám a kupuji pizzu s ovčím sýrem, dokonalý ořechový zákusek, že se nebudu moct hnout.

Poslední ženou tohoto dne je krásná neznámá, dokonalá to žena, super postavu, obličej, vlasy, opálená. Jako by mi z oka, z mysli vypadla. Na sobě míň než mini-plavky, a to vše při 35°C. Jevila se mě nahá, spíš kvůli tomu, že přišla až na silnici bosa.

Musím to rozdejchat.

...

Ve městě má siestu i Jörg, 40 let, rozvedený, má syna 17 let, který dospívá a užívá si nespočet párty. Vypadá jak můj brácha Štěpán. Má za sebou taky tisícovku. Užívá si svět bez města, který se mu moc nelíbí a snaží se stáhnout své střední břicho. Říkám o rozdílu mezi turistou a poutníkem. A že on je můj brácha Old Shatterhand shodně z Německa a já Vinnitou.

Mezi tím jsme ještě uviděli rodinku s dvěma malými dětmi do 3 let, co mají na batohu také mušli. Snažili se uspat dítě v kočárku, tak jsme si nepohovořili.

S Jörgem jdu delší cestu, ví o jezeře a já bych se rád vykoupal a zaplavoval si. Horko je totiž až nesnesitelné. Povídáme si o tom, co je krása, že se mi po tak

dlouhé cestě krajina spojuje a je podobná. On na mě, Ondro, svět je nádherný, podívej... A vzneslo se na 50 motýlů.

V cíli ve vesnici poblíž jezera na něj čekal jeho nejlepší nechodící přítel a společně chtějí procestovat celou Evropu a mají to na celý rok. Po Santiagu půjdou asi do Portugalska. Přítel má však těžký batoh a často popojíždí vlakem apod. Dávají mně pivo a přemluví na společný oddych a přespání kousek od jezera. Můj standardní denní výkon tím dostává ránu, ale přespávám. Oni, že den budou vegetit, já však ráno vyrazím. Přece jen jsem si vody užil a je čas na další příběh.

...

Když se dívám na všechny ty krásné věci, tak se dívám do historie, to jsou představy jiných, to oni to zpřesnili do dnešní podoby.

Když hledám krásu, hledám tu nejhezčí představu, někoho jiného. V dnešním světě se málokdy zhmotní naše představa.

Možná ten hříbek v mechu, co jsem viděl dřív, byl jen moje představa. A možná byl tak krásný, protože to byla moje představa.

Celý život hledáme jiné krásy, představy a často si neuvědomujeme, že ta největší krása je v nás samých.

Možná ale, aby se ta naše projevila, musíme použít ty ostatní, a tak se nám líbí být v jejich přítomnosti.

Říkal jsem Jörgovi, zkus se dívat na tento krásný výhled déle, 1 hodinu, 3 hodiny. Bude to stále krásný?

Prý ano.

Co třeba 1 den, týden či rok, bude to krásný?

Začal přemýšlet. Jasně, těžko říct. A je to pro místní krásný, když se na to dívají celý život? Je to běžný, normální, ani to pak nevidí, nedívají se tím směrem. Krása se vytrácí.

Já tedy říkám, mě stačí jeden plný pohled a konec, krása zůstává.

Jdu dál a můžu si dovolit klidně rychlé tempo. Myslím, že tato cesta není o kráse na ní, ale o nalezení krásy naší.

K tomu je právě potřeba zažívat tyto krásy, aby se ta naše mohla projevit naplno, abychom se našli. Díky za ideu. A inspiraci. Těch 50 motýlů k tobě patří.

Bavil jsem se o kráse, protože dokonalá to žena včera. Nejlepší ale je se podívat jen jednou, jak říkám. A tak jí mám stále hezkou, trvale v paměti. Jinak by proti mé doma prohrála.

A jako vždy musím na velkou. Jsou to takové kravince, když jím jen vegetaci. Všude hnojím, hnojím, až to nakonec pohnojím. Všude z mé krásy vyroste jiná. Jako když skrz krávu projde tráva, kterou pak vypiju, skrz mě projde také a já dám život ostatním, není to hezké? Toaleta je dar života. Vlastně tvořím.

Zkousím namalovat tu nejškaredší věc na světě. Jen ji vymyslet je obtížné. Dobře, např. ježibabu. Namaluji ji, podívám se a případně mi krásná. Zkousím to znovu, přidávám co nejvíc bradavic, jizev, vrásek a výsledek? Stále stejný. Ne, nezvládnou to. Je to příliš těžké. Víc než jít tuto cestu. Možná až nemožné. Možná, když něco malujeme, dáváme tomu podobu naší představy, vyjadřujeme naše já, a to není nikdy ošklivé.

...

Potkávám Wernera, 50 let, 3 děti, zubař, dělá protézy. Nyní již nepracuje, má špatnou paměť a zapomíná. Jeden z důvodů pro cestu, že jeho paměť možná bude lepší. Dávám si společnou snídani a místní Francouz nás při tom fotí. Každý poutník je trochu jiný, občas se mi ale zdá, že část ze mě má každý. Také spal na stohu sena, ale venku. Ukázal mi fotku se stanem na něm.

Jak to, že jeho představy dostali takovou ránu, že zapomíná. Dostává mě do zpět světa vědy. Pokud odstraníme část mozku, odstraníme část představ. Díky za to Wernere. Jde ale o to, jestli představa sklerózy byla dřív či později. Pokud byla dřív, pak se tomu mozek přizpůsobil. Ve skutečnosti je to jedno, protože obojí probíhá souběžně.

Zdá se, že některé věci vznikají nečekaně. To většinou ale není pravda. Často to jde postupně a my si to neuvědomujeme, kdy byl začátek už vůbec ne. Do určité chvíle to není podstatné a důležité. Představa o chorobách a nemocech je tu pořád a jde o silné představy, jelikož je znásobuje strach.

Jakýkoliv strach je výsledkem možnosti neúspěchu plnění cíle či možnosti chybného plánování. Jakmile se nemoc dostane do oběhu, tak samozřejmě už

žije vlastním životem a nakazí i lidi bez strachu. Jakákoliv nenávist, zloba, strach, vše negativní vychází jen a jen z plánování, plánování budoucna, které se snažíme naplnit stůj co stůj, za každou cenu.

Pokud si, ale řekneme, že žádný skutečný globální cíl není, pak svůj cíl můžeme změnit nebo nechat naplnit bez tlaku a negace.

Pokud si uvědomíme, že žijeme právě teď a tady, ne v minulosti nebo budoucnosti, pak negace neexistuje, stejně jako plánování apod. a vlastně jsme naplněni jen krásou. Necháváme svou krásu se projevit. To je život.

Přestává stud, předsudky, cíle... Nesmysly, které nám brání se projevit. Ano máme strach, že vyhoříme, že nenaplníme cíl života, který nám dává společnost. Mít dům, ženu, děti, práci, peníze. Je to skutečně náš cíl? To je potřeba si uvědomit.

Opravdu to není cíl někoho jiného? My jsme byli jen tak vychovaní? Nebo je to představa genů, že boj o život je nám dán? Přírodou a vývojem?

Pravá podstata života je dokonalý chaos, jakmile tomu dáme jistotu, řád (zákony), tak jsme jen roboti a stejní (Všichni odjždíme na dovolenou nebo ne?). Jde o boj mezi životem a řádem? Je docela možné, že život teď při více zákonech usiluje více o život a vzniká spousty organizací a všeho odlišného jako třeba být poutníkem, aby do řádu vnikl chaos.

Například stát s nekonečno zákony a dodatky není schopen existovat a život nakonec vyhraje. Jde ale o jakékoliv zákony i vědecké. Je možné, že život převládne svými nevysvětlitelnými záhadami nakonec i příliš rozvitou vědu. Jde samozřejmě o to, co je příliš. Možná to není ještě dnes, ale s jistotou se k tomu blížíme.

Přemýšlím o tom, zda má člověk postavit dům, zasadit strom a zplodit potomka a pak vykonat pouť a celé to rozbít, protože řád není život?

Krise č. 2 a cvičení č. 4.

Dostat se do stavu mimo.

Z posledních vět se snažím nějakou dostat ven, ale nejde to. Nevím, kde jsem, je mi to jedno. Nevím, kdo jsem, co jsem, proč jsem, odkud jsem přišel, kam směřuji. Nevím nic, jsem totálně mimo, mimoň.

Nad vodou mě drží jen to, že jdu. Svět se rozpadá. Ani nevidím. Nevím, jestli jsem ve stavu bdění nebo snění. Vše uniká.

Jdu rovně, ale motám se. Mimo, mimo, mimo.

...

Dostávám se z toho pomocí sladkého melounu, který mě poví, že jsem se dostal do stavu plánování.

Snažil jsem se vyřešit to, co ještě nenastalo. Co budu dělat, až se vrátím, rozbiju řád?

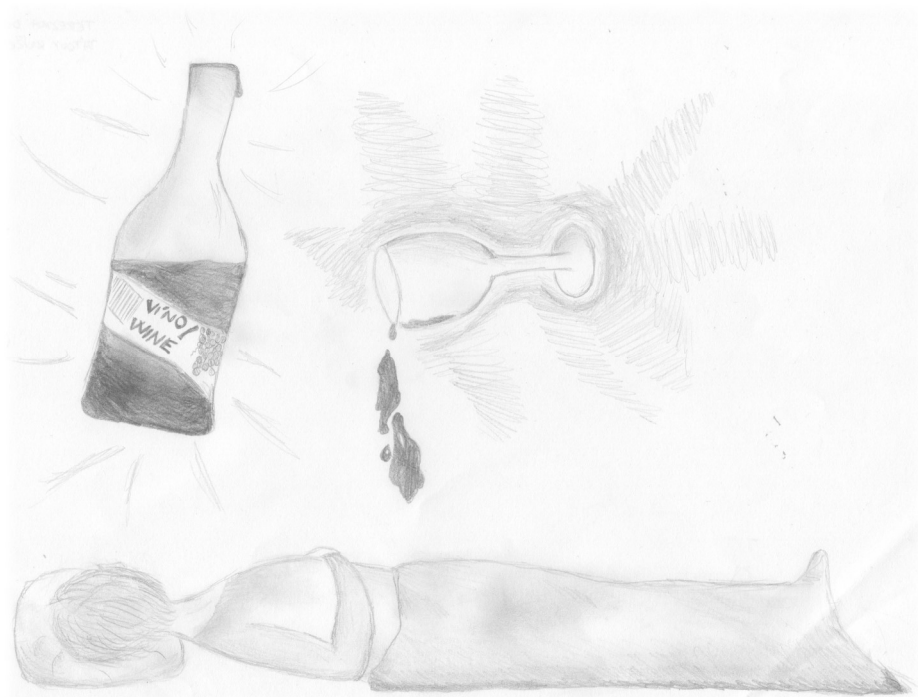
Ne, na to musím přijít, až se vrátím. Ne teď. Teď jdu.

...

Už po druhé mi přelezla přes cestu krásná černo-červená, chlupatá, obrovská housenka.

Slyším troubení, jo to bude má 6 svatba. Nadšení postupně zesláblo se vzdalujícím se houkáním. Škoda, alespoň, kdybych zahlédl nevěstu. Neva.

Dojdu do středu vesnice a proti mně vyjedou houkající auta a nevěsta na mě mává. Rychle jim požehnám a položím ruku na srdce. Z očí mě vytryskly slzy, jak to byl silný okamžik.

Křest poutníka

Doputuji až kobrovskému stanu a u něj plno lidí a klábosí pátý přes devátý. Popíjí pivo a hrají petang, či fotbal. Jeden ke mně přistoupí, a jestli si nedám pivo. To se ví, že jo. Nabídka se neodmítá.

Vlastně každý den dostanu minimálně 1 věc, ovoce, pivo, zeleninu, peníze, pití, prostě vždy něco. Někdy to osud stihne jen tak tak, jako dnes.

Popíjím pivo a snažím se s některými komunikovat. Na párty je přes 1000 lidí a jsou za všech okolních vesnic a měst. Časem se k nim dostávám víc a víc a sem tam si rozumíme i bez znalosti jazyka.

Dostal jsem se do skupiny několika příbuzných lidí, spíše více než několika, možná i přes 20 či 30. Občas mám problém rozeznat, jestli patří k této skupině či ne. Je to spíš jedno. Lidé se různě protahují a mačkají, přechází a baví se, všelijak.

Naučil jsem se francouzsky „Tu e bel“ (Jsi krásná) a „Tu e che bel“ (Jsi velmi krásná). A použil jsem to téměř na každou, co jsem uviděl. Někdy jsem jim i políbil ruku. Dostal jsem se tak do jejich povědomí a brali mě jako rovnocenného, možná i víc než to, více zajímavého, co osvěžil jejich debatu a stal se takovým miláčkem, maskotem dnešního večera.

Nakonec jsme dostali jídlo a sedli si do převelikého stanu k 1 stolu. Už jsem měl přehled, kdo k nám tak trochu patří. Občas jsem je něčím překvapil či rozesmál.

Hlavní vůdce této skupiny Serž byl z 8 bratrů a jeho žena Martina z 10 sester. Měli 2 dcery a 1 syna jako my. Zdáli se mi blízcí. Vlastně všichni tu. A prý mimo snad dvou u stolu všichni hráli fotbal, i ženy. Neuvěřitelné. Sblížili jsme se natolik, že jsem Martině napsal své číslo a adresu a pozval je k nám domů do Prahy, aby například Oslavili své výročí svatby. Byli spolu kolem 30 let. A možná i ukázat český sklípek a udělat malou degustaci. Uvidíme.

Někdy hodně pozdě při silné bouřce jsem se sbalil a vyrazil za dalším dobrodružstvím. Blesky mě vyzvali k další pouti.

Hodně přátelsky a nevěřicky jsme se rozloučili, dali mi i dokonce eura na cestu, jasně nabízeli i různé přespání, ale bylo toho tolik, že jsem si nemohl vybrat. A svědomitě a pevně, s odhodláním pravého poutníka, jsem vyrazil do deště sám stejně tak, jak jsem přišel.

Ano, myslím, že už jsem poutník. Přišel jsem do vesnice a skutečně mě vzali jako člena rodiny. Jako bych sem patřil. Byl tu doma.

Smír v duši, plně uvědoměn.

Užívám si to.

Po několika kilometrech jsem potmě a za silného deště rozdělal stan, naházel vše dovnitř i sebe a ihned usnul.

...

Probudil mě až pocit vlhkosti.

Že by můj stan ten příval vody nevydržel a protekl?

Pocítil jsem i vůni vína.

A skutečně. Je to víno.

Vzpomněl jsem si na flašku nedopitého vína, kterou mě Serž dal do kapsy u batohu. Bylo nejspíš špatně uzavřené a celé se vylilo.

Spal jsem tedy tak trochu na víně.

A byla černo černá tma, venku pršelo a já nemohl nic dělat, nic vysušit. Byla mi zima, ale komu se poštěstí spát na francouzském červeném víně?

Je to úplná čest. Nádhera.

Ano.

Jsem pokřtěn, vínem.

...

Venku burácelo a foukalo o sto šest, že bylo těžké, plně promáčen se ještě zvednout, otevřít stan a odlehčit se.

Nakonec se povedlo, ale opravdu voda a víno bylo všude.

Ráno se stále občasným deštěm bylo těžké vůbec vyrazit. Nemůžu nic sušit a vůně vína jde se mnou.

V první vesnici si stoupnu na tržišti do fronty na ovoce a s mým velkým překvapením, přede mnou, kdo jiný než Martina. Taky nakupuje. Máme na sebe nějaké štěstí. Pověděl jsem, že moje noc byla celá na víně, co mi Serž věnoval. Trochu se omlouvala. Pro mě to ale byla paráda. A zopakoval jsem nabídku, že může přijet kdokoli a kdykoli... Ať jsou jako já zde, u nás také doma.

Další dobrodružství nečeká a nečekalo dlouho, vyběhl proti mně zdivočelý kůň.

Neměl jsem právě ducha poutníka, hledal jsem místo pro chvílku oddychu. Tedy jen kolem mě prolít. Natáhl jsem ruku pro provaz, ale nechtyl ho. Byl úžasný, silný a bujný. A hlavně nebojácný, svobodný s projeveným životem naplno. Vnukl chaos všem okolo, tak jak si to život žádá.

Nebyl opět mnou? Jako ten hřib?

Nebyl mou nedávnou myšlenkou?

Naplánovaný svět kolem se jako lusknutím prstu zastavil. Všichni se upoutáni nečekanou příhodou spojili v jedno a sdíleli otevřenou a nespoutanou duši.

Prostě paráda.

...

Všude poskakují kobyly a občas za nimi i strašilka. Pole jsou dokonale žluté a rovné, slunce svítí a v dáli se smráká. Osvěžující vítr doputuje až ke mně a celé pole i mě ofoukne. Ve vzduchu je cítit déšť, ale já si užívám tohoto jedinečného okamžiku.

...

Jdu po červené, vždy se shodovala s mušlí. Ale jdu tak již hodně dlouho a stále do kopce. Mušle nikde. Slunce by mělo být v tuhle denní dobu jinde. Postupně uvažuji, jestli si nemám odpočinout a jít podle slunka z kopce dolů. Nakonec to udělám. Teď už jsem dočista opět ztracen.

Je to smutné, ale nádherné současně. Znovu dobrodružství, jak má být. Občas jsou mraky a nevím, jestli jdu správně. Myslel jsem, že jsem se ztratil jen kousek, ale už jdu jinudy snad 2 hodiny. Kopec, údolí, kopec, údolí, pořád dokola a stále nevím, jestli jsem úplně mimo.

Narážím na plno malin a borůvek konečně něco jiného než ostružiny. Dávám se do nich a zpomaluji svou cestu, i když slunce postupně zachází. Pak už dle slunce nemůžu jít.

Dostávám se na kulatý kámen, skálu v průměru 2,5 m, krásně plochý, ale přírodně, jako by spadl z nebe. U něj cedule s 3 králi, 3 poutníky, kteří nejspíš tudy prošli. Aha, proto jsem se ztratil. Krása.

Kousek opodál nárážím na krávu s teletem přímo přede mnou. Jdou do kravína, lehnout si na noc, a tak jdu pomalu za nimi, abych je tam „mé zbloudilé duše“ do-navigoval. I ony se občas zastaví a popasou se. Mají spousty nespoutaného času.

Miluju to tady.

Pak se přede mnou rozprostře savana, step, prerie se spousty koňmi, kteří volně pobíhají, jak se jim zlíbí. Jsou úžasní a překrásní.

Po dlouhé cestě za šera doputuji zpět k cestě s mušlí a zjišťuji, že dnes to byl spíše výlet než cesta do Santiaga.

Snažím se své pocity nespoutanosti doručit i tobě, má milá. Ať i ty nejsi jen otrokem v mateřství či manželství a ať všichni se snaží najít sami sebe a zbourat všechny zdi a překážky, jako je zdolávám na své cestě já.

Nechť každá představa, každá pohádka se naplní.

Jdu přes hory a doly, přes louky a lesy, v dešti a suchu, v řece a poušti, savanou a tundrou, v zimě a v úporném horku, ve dne i v noci se všemi možnými i nemožnými překážkami, jdu do Santiaga, ale pro tebe má lásko.

Jsi začarovaná ve věži a já na cestě bojuji s tisíce draky a čaroději, ale jdu si pro tebe, vysvobodit tě. Neb každé zakletí lze zdolat a zrušit. Každý můj krok je krokem k tobě a nic, co zde vidím, není tak nádherné jako ty, má krásko.

...

Potkávám skupinku 11 starších poutníků, co společně zdolávají naši cestu. Po dlouhé době konečně někdo. Už jsem si říkal, že jdu zas sám. Opět z Německa a mají to na 8 let, než tam dojdou.

V cestě mě stály kozy. Některé měly rohy, poněkud dlouhé, až 30 cm a všelijak zakroucené. I krávy jsem před tím viděl s rohy jednou nahoru, jednou dolů, a dokonce jedna měla jeden roh nahoru a druhý dolů. Ženou se přede mnou a nechtějí uhnout na stranu. Protáhly se ven z ohrady pod jedním vyšším drátem a nechtějí zpátky.

Začala doba kamenná. Všechny domy i kostely jsou z kamene. Podobně před tím bylo vše ze dřeva, nyní vyhrává kámen. Kámen je všude. Na cestách všemožně poskládaný a poházený, na skalách, na domech a mostech. Všude, kde se podívám. Nikde není žádná normální omítka, jsou vidět bílé kameny a spáry. Vínu se tu asi s kamenem víc daří taky.

Jsem za půlkou skoro 1500 km, Le Puy-en-Velay. Boty ze všech stran proděravělé, odpadávají z nich kusy, kalhoty a košile se párou, už je nestačím zašívát, batoh jak by smet. Pomalu odchází i stan a karimatka. Ponožky už nejsou ponožkami. Oblékám si je patou vzhůru.

Jediné, co zůstává původní, jsem já.

Ale vlastně ani to není pravda, už jsem někdo jiný uvnitř i navenek. Ani tomu nevěřím, že jsem tak daleko a stále tady, na této cestě. Nic mě nezastaví. Překážky jsou mým domovem a smyslem mé cest. Jdu naplnit pohár života.

Ptám se místních holek, kde bych mohl najít obchod s botami. Ukazují na druhou stranu.

„Ale v centru by taky nějaké mohly být, ne?“

„Jo.“

Složitě diskutují, kde a jak bych se tam mohl dostat a já, že tím směrem jdu a že mě to nemusí vysvětlovat, pak naplním okamžik pocitem, kdy se na jednu podívám a pomalu řeknu: „Tu es très belle.“ (Jsi velmi krásná.)

Nastává nádhera v pocitu jejího překvapení, kdy ani nedokáže vyslovit slovo a neví, co má dělat.

Vlastně tak na půl vydechne, jako by ucítila špetku koření, které jí rozproudilo krev v celém těle.

...

Ve městě je spousta nádherných památek, socha matky s dítětem na jedné vysoké skále, starobylý kostel na druhé. Uprostřed velkolepý kostel a uvnitř panenka Marie v dlouhých bílých šatech.

Nádhera i v tom, že se zde neuctívá kříž.

Dávám eura muži před kostelem a ženě za ním. Dle jejich výdělků snad nejvíc ze všech darovačů. Snad budu mít dál spousty štěstí.

Jedna starší dáma mi pomohla zašít mikinu a košili a koupil jsem si i nové boty, což bylo jakýmsi znamením nového života a dalších výzev.

V kostele jsem vyslechl mši a viděl vítání poutníků na jejich cestě. Startovali odsud. Doufám, že v tom není moc velký byznys, měli to zaplacené.

Mnohem zajímavější, co mě vtáhlo do života Francouzů, byl rockový koncert, a dokonce před kostelem. Pět hochů se vysvléklo do půl těla, každý byl unikátní, jeden měl dredy, druhý všelijak svázaný culík, spíš nahoru, další rozpustilý punk nebo kratší vlasy se starší pracovní čepicí. Na bubny hrál jeden, co mě někoho připomínal z domova.

Nakonec se mi zdáli povědomí všichni. Hráli, ale neskutečně přítomně a s plným odhodláním vydat ze sebe všechno. 60letá babička, která procházela kolem jen tak tak, že chodila, přitakávala a pařila do hudby, jako by se nechumelilo. Všichni se bavili, občas tančili a spousta věcí bylo tak spontánních, že jsem se nemohl vynadávat.

Jejich osobnost byla tak silná, až bychom se chtěli všichni s nimi pomilovat. Byl jsem najednou úplně jinde. V jiném světě. Mimo tu takzvanou přítomnou realitu oficiálnosti a rozpolcenosti, dlouhé tmy, tunelu bez světla na konci. Jako by se sny vyplnily a nebylo potřeba dalších. Všichni vším, se vším.

Z několika okamžiků jsem pochopil, že nejsou třeba slova pro omluvu (nic není špatně, vše je možné). Každý chce, aby každému bylo dobře, a i když se stane něco „špatného“, nikdo si ani v nejhlubším kousku duše nepomyslí, že by to mohlo být chtěné.

Žena, co si sedla přede mnou, se neustále chytala do větviček. Úplná výzva, že jsem ji musel v duchu atmosféry pomoci, aby jí bylo dokonale. A takových drobností bylo všude spousty.

Celé tělo se mi úplně uvolnilo. To, že hráli naplno, bylo vidět i na jejich tělech, když jeden ze všech sil hrál na flétno-trubku, tak celý zčervenel, druhý začal zpívat a také zčervenel. Do toho bubny s takovou silou, že skákalo celé náměstíčko i s budovami kolem.

Síla okamžiku vyhrála. Ó, Salome.

...

Nový začátek

Dnes po dlouhém odpočinku vyrážím dál s pocitem klidu a neskutečného míru. Uvelebím se nedaleko u pole s obilím a nádherně usínám.

Vše má ale svůj protiklad. Později se rozhučí kombajn a o pole svádím bitvu. Nechápu. Vždyť už je určitě po půlnoci a nic nemůžou vidět. Proč?

Pak se oslepující světla namíří ke mně a já zdrhám z klidného místa. Není nic vidět, a tak zalézám i do ostružin a klidím se mu z cesty. Vše mě bodá a píchá. Snažím se mu uhnout, ale kam, kudy pojede? Předek má rozsvícený tak, jako by místo sběračů měl ohně. Není to ďábel?

Uhýbám s celým postaveným stanem co nejvíc ke stromu. Tam snad budu v pohodě. Kombajn ale najednou obrací a já zjišťuji, že jsem mohl zůstat na původním místě. Klátí všechny pole ode mne dál, až nakonec mizí v dáli. Zajímavá to noc.

Z Le Puy-en-Velay jde již tolik poutníků, že se cítím znovu tak trochu osamocen a nedávám se do řeči s každým, jelikož bych se nikam nedostal. U prvního kostela dokonce rozdává vodu farář. Spíš ale kvůli nováčkům, kteří to mají zaplacené. I já dostávám razítko a vodu.

Občas jim dám radu, že každý problém je krásný, protože z nás dělá lepší lidi, či povídám o rozdílu mezi turistou a poutníkem a nakonec: „My brothers a sisters, Let's go to Santiago. Go, go, go!“ (Mý bratři a sestry, pojďme do Santiaga. Jdem, jdem, jdem!) Nebo říkám, že jsem v polovině a včera jsem si koupil už druhé boty. Možná na ně trochu působím. Spíš malinko cítím obdiv, nevím. Je to jedno. Hezčí je jen tak si poklábosit a oni často vidí skutečného poutníka poprvé.

Potkávám všechny možné druhy skupin, často páry nebo i rodiny. Například rodiče s 4letou holčičkou vzadu a vepředu si to vyzpěvují 4 o něco starší kluci s radostí v srdci, že jdou do Santiaga. Většinou jdou ale jen část cesty. Téměř ani nepotkávám jednotlivce či poutníky až do pravého cíle. Normální jsou i batolata a nemluvnata. Prostě vše.

Jeden dokonce nese batoh svůj a své přítelkyně, a tak povídám: „You have a nice man. Nice horse.“ (Máš hezkého muže. Pěkný kůň.) Usmějem se.

Kopce nejsou tak veliké, ale snad na každém je nějaká zajímavá skála a na každém druhém nějaká věžička, zřícenina či vodojem. Samotné skály jsou všelijak vytvarované, těžko popsat.

Pod mostem vidím několik raftů. Všichni vestu a helmu, jako vojáci. Hned potom zjišťuji proč. Řeka se různě láme a všude jsou obrovské vyčnívající kameny a mezery mezi nimi tak akorát pro raft, který se neustále různě otáčí a nadskakuje a vždy při tom slyším výkřiky vodáků. Jednou se jedna žena neudržela a udělala se. Docela drsný.

Od řeky bylo pořádné stoupání a v polovině kostel vsunutý do skály.

Pak potkávám Mary. Pěkná v obličeji, Francouzka bez rodiny, a když zjistíme, že jsme stejný ročník, přeskočí vzájemné sympatie. Docela si rozumíme a já povídám o spoustě věcí na své cestě i o náhodách. Říká: „Nemožné, tomu nevěřím.“ Sdílíme cestu docela dlouho. Má špatné nohy, všude bolesti, tak se jí snažím předat energii a zahnat myšlenky na bolest, ať se dívá a prožívá prostředí.

Učí mě vedle věty „Tu es très belle“ (Jsi velmi krásná) i „Je t'aime“ (Miluji tě). Snažím se to používat i na přírodu, ale prý to je jen na lidi. Začne hustě pršet i s větrem a zimou a oba máme pončo. I tak moknem. Pomáhám jí dojít až do jejího cílového města, kde bude spát. Ptá se, jestli bych si tam mohl postavit stan a dát si sprchu, ale místní je proti. S více lidmi už jde více o peníze a byznys. Na každém kroku je reklama.

A tak se loučíme oběťmi a říkám, že když bude chtít, tak mě může i ona v Praze navštívit. Dokonce mě dá 20 eur a já jí konopnou mastičku na boláky a puchýře. Jdu jako „strongman“ (silný muž) dál do neutichajícího deště a zimy, trochu promoklý tou předávkou apod. Už se smráká a přemýšlím, jak v dešti postavit stan. Nakonec vidím malý přístřešek s cedulí, že je zde možno zdarma přespát na posteli, tak bez nutnosti postavit stan přespávám tam. Náhody prostě nejsou. Konečně řádnou postel, kterou mě chtěla dopřát i má dnešní spolujdoucí.

Další den jdu jako o závod. Předháním snad 200 poutníků. Každých 10 minut několik. Píšu Mirce o spoustě věcí, jak bych ji chtěl apod. A že bych si mohl zkusit založit školu života a ona školu sexu, aby ženy mohli najít svůj orgasmus buď úplně první, nebo aby nebyly závislé jen na mužích a ucítili, co nejvíce pocitů a svůj život.

Procházím rozlehlými stepy, kde je minimum stromů, vítr tu bičuje zemi a všude mi v cestě stojí či polehávají krávy. Některých mladších se dotýkám a hrají si se mnou.

Kameny poslouchám a místo trhání konečků trávy, se jich dotýkám, hladím. Nádherných pocitů jsem pln a nechávám do sebe prostoupit celou tu energii, té nádherné krajiny tady. A nejen jí.

V jednom městě pak potkávám Sandrine. Nejprve se v centru jen míjíme a pozdravíme. Vypadá, jako by sem nepatřila, je z jiného světa. Pak u kostela znovu a u vchodu dovnitř se postavíme náhodou/ne-náhodou vedle sebe. Začne ona a jako by mě viděla do duše.

Je jí také 36 jako Mary a je hezká, dlouhé vlnité vlasy jí občas ve vánku spadnou do tváře. Co mi to sem posíláš, miláčku. Nejspíš to bude tím, jak mluvíme o sexu a ony se prostě zjevují. Jsou samy a vyzývavé, že těžko by někdo odolal. Sedíme vedle sebe a beze slov sdílíme překrásný pocit dopadajícího slunečního svitu...

Ten okamžik dá za celý život.

Myslím, že ano.

Okamžik dá za celý život.

Jako bychom jej spolu prožili celý, druhý, nekonečný.

A aby zůstal krásný, opět se musím rozloučit.

Nakonec mi dá sebou jídlo, možná poslední, co ve svém postarším autě má. Vypadá tak osamoceně i v autě má pouze sedadlo řidiče bez věcí, tedy nikdo s ní není, nejedzí, jen sama a je sama.

Naposled se jí podívám do těch procítěných očí s hlubokým pohledem ženy bez muže a něhy...

Já mám ale tebe, můj poklade.

Vybral jsem si tě, a když mě chceš jen pro sebe, jsem tvůj. I přes tyto překážky, hosené rukavice. Sám si ale říkám, že to nemůže být možný, to není jen náhoda. Až si říkám, co mi to sem posíláš. Je to tvou výzvou nebo věnováním?

V noci je pěkná zima a narážím na pěknou louku. S mým překvapením tam už jeden stan je a vyskočí z něho muž a za ním žena, jako by dělali něco špatného, něco zakázaného.

„Omlouvám se, půjdu dál,“ říkám.

Oni ale, že můžu zůstat, že je to dobré. Postavím stan nedaleko a dám na sebe úplně vše, co mám. To je největší zima, kterou jsem na cestě zažil. Jen snad první noc byla horší, kdy jsem neměl ani spacák.

Ráno jsem vyrazil dřív, ale při snídani mě dohonili a dal jsem se s náhodnými známými do řeči. Mexičani Roth a Loren. Před tím jsem psal o různých národnostech a už je tady mám. I je jsem pozval do Prahy a oni mě do Mexika. Loren je kuchař a Roth překládá, umí asi 5 jazyků. Dobře si rozumíme.

Úplně každý zde opětuje úsměv a pozdrav. Vroucně, nemučeně, opravdicky, je rád, že jsem ho potkal a on mě, ať je situace, jaká je. Když někdo prodává, tak o tom přemýšlím, jestli jeho úsměv a pozdrav není falešný, že chce jen prodat, ale zdá se mi, že i tak je tady důležitější člověk než peníze, a to je krásný.

Často chodíme nahoru a pak dolů, zdá se mi to zbytečné a únavné. Tak trochu se trápím a mám z toho negativní pocit, protože chci být rychle, za svou láskou...

Tak to tedy ne. Žádné trápení. Jsem to já. A jdu do toho. Nic mě nezastaví, ani kdybych se měl točit pořád dokola a nikam nedošel. Vyšlápnu každý, každíčký kopec a dám do toho maximum, celé své já, sám sebe. To je můj kopec a jsem tady doma. Klidně si i zařvu a se silou hodného pouze poutníka zavřu oči a překonám to s vášní a zaujetím. Smysl, nesmysl, to je jedno, není to podstatné. Důležité je, že kráčím k tobě, má lásko, má princezno. Vysvobodím tě.

Vysvobodím tě z každého zakletí, zdolám pro tebe každý kopec a údolí, vyhraju každý souboj, hlava nehlava, s drakem či ne-drakem, stůj co stůj.

A na tom kopci, tyčí se socha poutníka, co zvedá své ruce výš a žehná úplně stejně, jako to dělám já. Stoupnu si před něj a žehnám s ním s výhledem do dálky převeliké a na spoustu měst a obcí. Žehnám všem, nechť splní se Vám každé přání, neb nic krásnějšího není než vyplnit svá přání.

Ave Maria. Vyznávám lásku lidem a všemu.

Miluji všechny, všechno a vše je krásné.

...

Potkávám bobra.

A krávy s velkými rohy, nevím, co jsou zač, ale alespoň nejsou všude jen obyčejné, kterých je tu více jak lidí a všech velikostí od těch nejmenších telat, které jsou na louce s ostatními, jak krásně přirozené.

Všem říkám ahoj.

Večer se nad mou hlavou prohánějí netopýři, tak blízko až si někdy myslím, že se chtějí napít ode mne. Už po druhé spím na senu, a jestli si cucnou v noci, tak to alespoň vyzkouším. Nakonec usínám za zvuku velkých výbuchů a střel. Nedaleko se pořádá ohňostroj.

Nové boty jsou dobrý, až na odřenou kůži nad patou, kvůli které jdu trochu divně, snažím se mít nohu co nejvíce vpředu a kvůli tomu mám puchýře na všech prstech. Pak tedy krčím i prsty na nohou a kvůli tomu mám odřeniny ze shora. Puchýře se udělali i na druhé noze a mám je úplně všude a mnohonásobné. Snad si na to zvyknu.

Když ráno sundávám ponožku, strhne se mi s ní i kůže. Bylo vidět jen maso. Asi se to snažilo srůst. Tak nevím, jak dneska půjdu.

...

Conques je nádherné městečko v údolí s velkým kostelem s několika věžemi uprostřed. Všechny domy z kamene a vlastně i střechy, zídky i silnice. Z kamene jsou i mosty a kostel. Kámen je opravdu všude.

Toužím být se svou milou, ale přemýšlím, jestli touha není podobná strachu. Obojí je pocitem z plánování a budoucna. Touha je ale pozitivní, ale stále plánuju být s někým apod. Tedy může se snadno proměnit ve strach nebo jiný negativní pocit.

Člověk tak není v přítomnosti a vlastně si ji tolik neužívá. Je to však neuvěřitelně nádherný, toužit na maximum. Mění se celé tělo, nabírá sílu, všechno směřuje k touze a cítím, že člověk se dostává do stavu, kdy je všechno možné. Pociťuje lásku a zamilovanost tak moc, že opouští tuto naši realitu a svou identitu. Tvoří něco jiného, jiný svět a jinou realitu, částečně ale stále propojen. Je to nádhra. Cítím podobné hluboké pocity, jako když jsem poprvé políbil dívku. Celé tělo se třese vášní a rozkoší, a to i za chůze.

Otázka, jestli je dobré se stále zlepšovat až se rozpustit ve světle je jednoduchá.

Je zbytečné být sobec, ale je to hezčí cíl, než který má naše společnost teď. O něco hezčí se mi zdá, milovat všechny ostatní a snažit se, aby i jejich představy se naplnily, pak se společně zdokonalíme a rozpustíme ve světle stvořením nekonečna světů a vesmírů.

Ve skutečnosti je to silnější, protože do toho vstoupíme společně a nikdo nebude, nezůstane sám a ve strachu. Láska světa se projeví naplno. Navíc svůj život odloučíme od jednoty, žijeme ho po svém, jen v proudu ostatních a může se z nás stát náčelník, vůdce jako Ježíš apod.

Ten se nerozpustil ihned, ale vedl ostatní. Společná cesta je vlastně nakonec snadnější, ale někdy se bez vůdců a náčelníků neobejde, pokud nám cesta nedělá radost nebo jsme se vydali špatným směrem, do nikam, do slepé uličky.

Nejkrásnější je směřovat pomalu a užít si to, tedy ne nařídít takto a takto či mučit se, pokud mučením není touha či jiný nádherný pocit.

Nejdůležitější ale je, že každý cíl je nádherný. A z definice života, není cíle, který by šel proti němu. To je jen strach, který vyvolává neživoucí cíle, jako zničit svět apod.

Každý cíl je krásný, pokud z něho nemáme strach.

Směrem nahoru předháním Khaleda a Leu. Khaled je z daleké myslím Africké země žijící nyní ve Francii. Bojuje proti globálnímu oteplování a nyní jde v přírodě, což má jistou souvislost. Dokonce pořádá pro lidi s méně penězi akce a snaží se i je zapojit třeba do poutnictví apod. Je docela upovídaný a nestíhám chápat všechno, co povídá.

Ale máme společné zájmy. Na cestě je zbytečně moc boje a moc moci, peněz, byznysu. Chtělo by povznést ducha přátelství. V jeho zemi v Africe je to normální například se podělit o jeden chleba. Povídal jsem, že možná restartuji život a stanu se třeba farmářem. On, že je to dobrý nápad a že existují farmy, které spolupracují a víc zapojují lidi z měst a ty nemusí kupovat hned celou farmu. Cítil jsem, že chápe rozdíl mezi turistou a poutníkem a že by bylo hezké, aby každý byl poutník a přátelství bylo všude.

Zamyšlen, jdu si svou cestou, po červené s občasnou mušlí a zjišťuji od turistů, že tato cesta je jižní a nevede městy, která mám na své malé mapce. I když jsem šel po mušlích, tak jsem se ztratil. Alespoň jsem si ve ztracení pohladil 2 menší koně, když cesta vedla přímo přes jejich paseku. Jdu cestou necestou, kde prohánějí se mraky aut a kamiónů. Musím zkusit vše. Je to skoro dálnice. Uhýbám rychlosti, co to jde, ale je to těžké.

Přespávám na místě pro karavany a už nemůžu. Snažím se co nejrychleji vrátit na správnou cestu, ať jsem už u své lásky. Ale mám takové trápení!

O co víc se snažím, tím víc věcí musím řešit. Problém s botami, které mi ještě tak úplně nepadly nebo já jim, je dost velký. Krvavým puchýřům nad patami odolávám tak, že neuvazuji tolik tkaničky, nechávám je otevřenější, puchýře jsou stále všude. Dokonce zatěžuji kvůli tomu víc lýtka, jak zatínám prsty a ty už také nemůžou. Každé ráno si říkám, že neujdu ani 20 km. Jdu ale na to, i kdybych pro ruku své vyvolené do pekla musel a taky už to skoro jako peklo vypadá. Přesto všechno zvládám stále víc kilometrů, již skoro kolem 50 km za den.

Vydávám se po místních cestách a cestičkách úplně bez mapy a snažím se dojít do většího známého města, kde by už měla vést správná cesta. Táhle

za tím kopcem to vypadá na město. Po hodině tam dojdu a jsem zpět na té stejné velké silnici, z které jsem chtěl uhnout. Cedule značí jen pár kilometrů blíže k cíli, jako bych se ani nepohnul. Vracím se a znovu se vydávám po místních cestách. V jedné z vesnic na mě skáče pes, jako by mi chtěl něco říct...

Zapomínám na svou touhu po mé krásce a vše se hned otevírá.

Cedule konečně s tím správným městem. Jásám. Pak mě zastavuje místní žena, a že do toho města se jde kratší cestou tudy. Věřím jí a jdu cestičkou v lese. Další a další lidi mi pomáhají, jen tak jakoby nic. A jsem tam. Navíc posvačím ze stromů blumy a švestky a obrovské ostružiny. Také jsem už neměl tolik jídla i pití došlo. Ale jsem zpět v plné parádě. A v pohodě si zkracuji již s mapou další cestu po silnici, na kterou jsem si už zvykl. Až dojdu na místo pro poutníky, kde je pouze z kamenů postavená chatrč, kde si na chvilku odpočinu.

Přemýšlím o tom, že už jsem si odpověděl na všechny otázky. O životě, o cílech, o světě, společnosti, náboženství, vědě. A že je možná na čase skončit, protože žádný cíl není tak důležitý, abychom se kvůli němu měli cítit špatně. I touha může přejít ve špatné pocity, a to se mi právě stalo.

Snažil jsem se jít tak rychle, že jsem si to přestal užívat.

Konec.

Dojdu do Saint-Jean-Pied-de-Port, kde většina lidí teprve začíná a je tam začátek konce a konec začátku. A třeba moji cestu dokončí někdo jiný nebo ji dokončím později, až najdu nové otázky k zodpovězení. Jakmile se toto rozpustilo, opět jsem se stal poutníkem.

V noci přicházím do většího města Cajarc a sleduji, jak nádherně vypadá. Procházím vedle podsekuté skály, odkud vytéká voda a kde by se mohla usídlit celá tlupa pravěkých lidí.

Ve městě je slavnost a pouť, která trvala 4 dny a dnes je poslední, povídá starší dvojice vedle mě. Jelikož jsou již prarodiče, jezdí si po Francii na motorce a užívají si to. Teď směřují k nějaké sopce. Dávají mi ochutnat místní pochoutku, ale pak směřují do postele já o půl noci zas do své. Jdu k posledním světlům na okraji městečka a usínám tam s nádherným pocitem uvolnění. Již mě netrápí čas.

Další den to jde nějak samo jako po másle. Dokonce samo rychleji, než když jsem se snažil. A má milovaná, že ať si teď udělám druhou dovolenou z dovolené a pak to dojde. Vše nej jak jen si to může člověk přát.

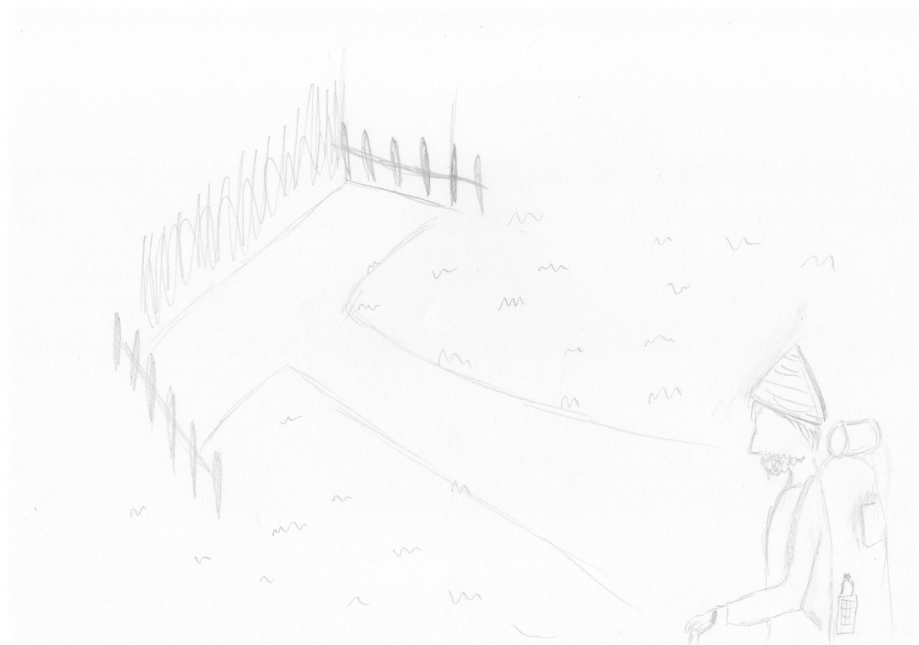
Někdy se umývám v malém potůčku, to si pak vyhloubím díru, abych si mohl co nejvíce ponořit hlavu, pak si ji omýdluji a spláchnu, podobně si namočím i celé tělo. Vlastně se vodě ukláním až na dno.

O, má zbožnosti, ukláním se ti.

Jen mě z toho zamrzá hlava, jak je chladná voda. Ale i to je součást rituálu a uctění ji.

Málem jsem stoupl na kobylku, ona jen tak tak uskočila, rozevřela barevná křídla a odlétla pryč, úplný kobyлко-motýl.

Sluneční svit a sucho je tak silné, až se zdá, že jsem na poušti. Kolem cest jsou všude kamenné hráze, které vymezují pozemky. Spousta domů je teď už od země až po střechu jen z kamene, občas už nevidím ani dveře či okna, jen díry.

Smysl

Žárlivost není láska, ale strach z nenaplnění lásky.

Podobně zestárnout s někým může být hezký, ano, ale jde o strach z budoucí samoty, pokud nejde jen o přání. Mezi touhou a strachem je jen malá hranice, která lze snadno překročit. Při strachu vše směřuje a zabředává do slepé uličky, do dalších a dalších strachů, kdy se v konečné fázi zestárnutí s někým neuskuteční (nebo jen s utrpením), naopak dojde k rozkolu a odloučení.

Touha po něčem je něco, co nyní nemáme, jinak bychom si užívali, a netoužili.

Je jedno, jestli jde o strach nebo touhu v případě, že si obojí užíváme. Pak se strach rozplývá a my se otáčíme z oné prokleté slepé uličky.

...

Růst (třeba ekonomický) by neměl být skutečný cíl společnosti, ale případně je to až výsledek pravého cíle a ten je mít se dobře, cítit se dobře a

nechat projevit osobnost a identitu každého jednotlivce a tím zvýšit naši svobodu.

Růstem vzniká tlak, stres a lidé jsou chyceni v pasti a vlastně nežijou naplno, jsou ve vězení strachu a boje mezi sebou. Globalizace může být pozitivní, pokud je cílem snížení boje. To se ale nemusí stát. V případě udržení svých tradic a své identity naopak vyjadřujeme své já a vlastně zvyšujeme svou svobodu. Pokud však naši identitu použijeme k boji (nemusí jít přímo o válku, ale o ekonomický boj či materiální, boj o zdroje, moc apod.), pak identita stav a situaci zhoršuje a pak je lepší globalizace.

Místo abychom soupeřili, tak se chvalme. Můžeme pořádát olympijské hry, ale oslavujeme vítěze, ať je z jakékoli země a zejména oslavujeme i poražené a třeba jim pomozme nebo s nimi diskutujeme a vyzvedáme je také, jako kdyby byli vítězi. Odměnu by měl dostat každý. My jsme nyní ve válce, i když se nestřílí a problém je v tom, že si to neuvědomujeme.

Život je vyjádřením svého já, sama sebe, své identity a osobnosti. Tím vytvoříme svůj cíl (cíle) a dáme životu smysl.

Pravda si zaslouží být vyjádřena, i když zprvu nemusí být příjemná.

Sám o sobě život totiž smysl nemá.

To my mu dáváme smysl. Můžeme dle svého já vytvořit jakékoli cíl, protože každý cíl vytvořen z života je správný a neexistuje žádný nad-cíl, který by něco spasil.

Jakmile ale ucítíme strach z jeho nenaplnění, pak zvolněme tempo, netlačme na pilu a strach opustíme nebo cíl změníme. Strach totiž může vyvolat vše ostatní negativní a vlastně i neživotní cíl, který život ničí nebo zatlačuje a ani si neuvědomíme, kde se najednou vzal.

Životem je pak cesta k tomuto cíli a my ji můžeme uskutečnit s láskou a bez strachu. Cesta je rozhodováním v přítomném okamžiku opět dle svého já a opět, život je vyjádřením osobnosti a odlišnosti, jak nás svět stvořil, jakou jsme měli minulost, jaké máme chyby, jak moc jsme nedokonalí. To platí nejen pro život, ale pro všechno, pro jakoukoli existenci.

Smysl života je v přítomném okamžiku.

Smysl vesmíru je v přítomném okamžiku.

Smysl boha je v přítomném okamžiku.

Smysl konkrétnosti je v přítomném okamžiku.

Smysl všeho je v přítomném okamžiku.

Plán může být v pořádku, jen pokud je plně v souladu s námi a naším rozhodnutím v přítomnu, ale nikdy nevíme, co se jak stane a náš odhad nás může zklamat. To je normální, protože se nikdy nenapojíme dopředu na vše a všechna rozhodnutí a pokud bychom to udělali, pak nemusíme ani přemýšlet a tvořit plán, protože přesně víme, co se stane a co uděláme my a ostatní.

Unikneme z přítomnosti a přestaneme žít. Překvapení je kořením a život naplňuje, né ho ubíjí. Nemusí být vše dokonale, dokonalost je v nedokonalosti a ve výjimkách. Snaha o dokonalost může být, to je projevem sama sebe, ale né za každou cenu, né za cenu strachu a negace.

Pokud zvolíme přespříliš cílů, pak se v nich můžeme ztratit a opět nás může pohltnout strach. Stejně tak jako když přespříliš plánujeme, jak k cíli dojit. Pak ani nežijeme.

Život je o rozhodnutí tady a teď v přítomném okamžiku a maximálně spontánně. Plánováním se stáváme roboty bez vlastního myšlení, protože vytváříme budoucnost ještě dřív, než se stala. Plánováním vytváříme budoucí paralelní svět bez přímého kontaktu s ostatními a bez jejich rozhodnutí, pak se v našem sdíleném světě dotkneme jiné představy a celé se to zhroutí. Lze to, ale jen s láskou a pocitem přátelství a přání ostatním, jinak se vše zvrtně v boj. Nebojme se rozhodnutí v přítomném okamžiku.

I špatné rozhodnutí je krásné a někam nás posouvá, tím projevíme maximum našeho života.

Společnost by měla v první řadě respektovat rozhodnutí v přítomném okamžiku, a ne jej odsuzovat, a tím nechat projevit život a žít krásně, dobře.

Samozřejmě, že chyba může stát lidské životy, ale pokud z nás budou bezchybní roboti, pak již nežijeme, jednáme automaticky a případně máme strach z našeho spontánního rozhodnutí. Vlastně pak přestáváme žít úplně. V dnešní době jsou lidské chyby, které vedou ke zmaru života, výsledkem nastavené cesty naší společnosti, přespřílišného plánování, vytvoření nespočtu zákonů apod.

Jde o takovou slepou uličku, kam směřujeme. Když se jako společnost budeme snažit žít takto spontánně, pak v ruku v ruce vznikne i vytoužený růst

a lidských chyb bude dokonce méně. Každý si dá maximálně zaležet na tom, co dělá a nepůjde jen o „nějaké“ vydělávání peněz.

Ale i bez růstu v aktuálním stavu je život krásný a není potřeba ho vylepšovat. Každá změna vyvolává nutnost „zbytečné“ práce a tlak na lidi. Pokud je změn příliš, tak nemáme čas. Na nic.

Tedy zpomalme naše tempo a místo toho dělejme věci s láskou, a ne z důvodu ekonomiky a peněz. Můžeme vyrobit pračku na 3 roky nebo i na 20 let. V maximálním růstu a boji je výhodnější jen na 3 roky. Lidé budou mít „zbytečnou“ práci, vyrobí další a navíc modernější.

Takto ale vstupujeme do slepé uličky. Nakonec vzniknou problémy se zdroji, znečištěním, s likvidací, větší dopravou, stavbou silnic a její údržby apod. a to nám opět bere čas, zvyšuje tlak a vytváří plány s dalším a dalším strachem...

Je zde mnoho způsobů, jak do slepé uličky nevstupovat, třeba prát v ruce, nemít přemíru šatů, chodit nazí. Nebát se nemravnosti, rozpustit svůj cíl mravnosti.

Pokud se naší prací stane náš koníček a budeme dělat věci s láskou, pak otevíráme všechny možné cesty a neuzavíráme se v jedné slepé uličce. Do slepé uličky směřujeme i v zákonech vědy, i tam zavíráme dveře všem možnostem, když řekneme, že platí jen jedna věc a ostatní jsou špatné a je nesmysl nad nimi přemýšlet a uvažovat o nich. Perpetuum mobile bude vždy odsouzeno k nezdaru.

Většina cílů (často všechny), které máme, nejsou naše, ale ostatních lidí a my jsme si je přivlastnili, vzali za své. Přemýšlejme o svých cílech. Jsou opravdu naše a musíme je naplnit?

Každý cíl je dobrý a zároveň špatný, pokud v nás vyvolává negativní pocit či strach. Uvolněme cíle, které jsou takové, ať se nám zdají sebedůležitější.

Třeba, cíl mít rodinu a děti. Částečně to vychází z naší povahy a bylo nám to dáno, ale pokud z toho máme špatný pocit, tak i to rozpustíme. Naše geny nemusí jít dál a nic se nám nestane. Prožijeme život stejný, jako když je dál pošleme. Pokud máme rádi děti, tak si je osvojme, ale i to není potřeba. Každý příběh, i z dětského domova je příběhem života a dělá nás různorodými. Nemusíme mít vše a díky tomu jsme jiní a takový jsme a jen my.

V každém případě se jednou vrátíme všichni a všechno do jedné identity, jednoty, splatíme půjčku a vše se uzavře a znovu otevře.

...

Dnes jsem měl „dējà vu“.

Čas je také představa, a tedy vše existuje současně i budoucnost a my se na ní můžeme taktéž telepaticky napojit a částečně ji vidět třeba ve snech. Podobně se lidé mohou napojit na minulé životy a vlastně reinkarnovat, propojit se s jiným životem a vzít ho za svůj minulý, snažit se o jeho vylepšení, a tak postupně dojít třeba k osvícení.

Proplováme ve sdílených představách a může se stát cokoli. Dokonce se můžeme propojit 1 ku 1 s jiným člověkem a splynout, to se může stát například při milování. Pojdme se jako společnost i jednotlivci otvírat, ničit ploty, dveře, hranice. Pojdme projevit sama sebe a ukázat se světu, jen tak žijeme a nepřežíváme.

Naše osobnost a odlišnost je nádherná věc. Odlišnost je definice obecné krásy. Avšak krása, co se líbí nám, je taktéž vyjádřením našeho já.

Ovšem když proplováme mezi ostatními, pak přijímáme ostatní představy a někdy si je bereme za své, pak se nám líbí podobné věci, šaty, auta atd. My tyto představy můžeme ale i opustit a vytvořit jiné krásy, protože obecně je krása v odlišnosti a rozdílnosti, tedy například i špína či nepořádek může být krásná. Stačí jen, abychom si to připustili.

Pokud máme špatné pocity z uklízení, tak krásný nepořádek je správný směr. Strach z nenaplnění společenského cíle „pořádku“ nechť je také odbourán. To i ostatní si ale musíme zvolit my a případně neodsuzovat za výběr (ne)pořádku ostatní, protože vše na světě je krásné a odlišnost je nádherná a definuje krásu.

Je krásnější rozhodnutí druhých než naše přání. Je ale také krásnější rozhodnutí vlastní než přání druhých. Často v lásce dvou lidí jsou přání a rozhodnutí identická, ale v případě rozdílu je nádherné rozhodnutí druhého respektovat a milovat jej, protože tím se vyjádří krása odlišnosti a rozmanitosti, krása života. Nedostáváme se do boje a podobně by měla vypadat i naše společnost. To by mělo být jejím cílem.

Pro svou další cestu potřebuji přestávku a kontakt s realitou.

Zjistit, jestli již znám na všechno odpověď nebo jsou otevřené otázky, které ještě potřebují vyřešit. Základním cílem života, který mají třeba i zvířata, je cíl přežít. Ale i tento cíl, pokud v něm vidíme strach, můžeme rozpustit nebo na něj netlačit a konec života prožít s láskou.

Stačí si uvědomit, že žádná naše myšlenka či představa nebude nikdy zapomenuta. Představy ve skutečnosti žijou, zemřelý sám žije v předané lásce a v srdcích dalších. Vše existuje současně, a i čas je představa. Pouze jde o to, jestli teď žijeme a rozhodujeme se právě v této, a právě této realitě, v tomto světě, v těchto sdílených představách v onom čase.

V minulém a budoucím čase i přes současnou současnost žijeme stále.

A proč by to tak nemohlo být? Realita je reálná do té doby, dokud žijeme, při smrti se vytrácí. Je tedy opravdu reálná? Před narozením a po smrti nikoli. Nejsme v ní moc uzavření? Není realita jen výsledkem našich rozhodnutí?

Můžeme reinkarnovat do budoucna nebo existovat v jiné realitě nebo jen splynout s jednotou. Ve své podstatě je to jedno a my pak nemusíme mít strach z ničeho.

Ani ze zániku vesmíru. Dokonce se z každého konce můžeme radovat. Aby se totiž naplnila teorie všeho a ničeho, tak každý konec je vždy začátkem a nic se nikdy neztratí. Vše se děje opakovaně a paralelně v každém okamžiku nebo v jednom bodě. A v takovém případě je právě úplně irelevantní, co bylo, co bude a základem všeho je pouze naše rozhodnutí v přítomném okamžiku a jestli budeme prožívat lásku nebo strach.

Tak takto přemýšlí Ondřej Fusek, já. A co Vy? Pojdte se mnou o čemkoli diskutovat, pojdte vyjádřit sama sebe, pojdte žít naplno a otevřít se světu, nenechat zavřené dveře na 7 západů a vše tabu.

Cestu bych chtěl dokončit, abych řekl: „Děkuji za ní, za tu nádhernou cestu, co otevírá se všemu.“

Co bylo dřív, slepice nebo vejce? Opravdu je to jedno, minulost ještě nemusela být napsána, a kdyby ano, pak se může jakkoli změnit následným rozhodnutím všech zúčastněných. Je jedno, jestli my jsme z opice, nebo jsme to vymysleli.

Pokud zažíváme strach, zkusme najít náš cíl, který by se nemusel naplnit a uvolnit ho. Strach z reakce druhých lidí je pouze náš strach. Nebudem pěkní,

nebudem hodný, nebudem zdvořilý či společenský. A co když to nakonec nebudem vůbec my?

Zavřou nás?

Prohlédněme si vězení i zevnitř. I to je život. Třeba se pak zasloužíme o změnu zákonů. Každý problém je hezký. Ať většina nezabije to, co v nás je. Cíl není potřeba vždy zrušit, jenom zvolit cestu k němu. Jakmile ostatní ucítí a uvidí, o co jde. Ledacos se může změnit, dveře pootevřít.

V dnešní době máme dostatek potravin a většina naší práce, většinu našeho času strávíme přerozdělováním moci, majetku, peněz a snahou dosáhnout ekonomického růstu. Zbytečné.

Pojďme místo toho diskutovat, projevovat se a naplňovat své životy krásnými pocity a né stresem a strachem. Nemusíme mít každý auto a všechny věci, nemusíme mít tolik silnic a budov, nemusíme mít v obchodech tolik věcí. To nás stejně nakonec nenaplní. Nemusíme mít z domů hrady jen pro sebe, kde bydlí jeden člověk bez duše, který je v jednom kuse v práci nebo podvádí sám sebe neduhy, že z pocitu peněz dojde k naplnění, vše jen proto, aby každý záviděl. Pojďme ty dveře otevřít a né se schovávat za svou nedokonalost, nebojme už konečně.

Dokonalá to žena v Lamborghini při-zastaví, stáhne okénko a povídá, že jdu špatným směrem.

Vyzývavá až moc, celá úplně bílá, v minisukni, nohy nahé a nejde se na ni vynadávat.

Překrásně zbarvené motýly mi křížují cestu a ukazují směr. Občas si se mnou prolítnou a pak adié, jdou zase po svém.

Podobně i kobylky s křídly motýlů poskakují a poletují těsně přede mnou a ještěrky mi vyklízejí cestu.

Již je tu méně krav, pastviny jsou suší a vyprahlejší a často neobdělávané. Zato koní vidím více, už třetí plně bílý, jako by sem nepatřil, jeho barva je naprosto odlišná.

Pak už ani koně nejsou vidět, za to je tu více psů. Často ani řetězy nejsou uvázaní a ani plot nemají tak se běžně stává, že na mě vyběhnou a štěkají o sto šest. No, co jim síly stačí, většinou ji totiž nemají, a tak jsou to spíš

poštěkování. Někdy se přiblíží na pár centimetrů od mé ruky, ale já držím pevně urputností poutníka a říkám mu, jsi můj, tak nekousej.

Zatím nic neudělali.

Znovu čistím své oblečení, vždy se maximálně zpotím. Jdu jen v trenkách. A jelikož k večeru všichni turisté zalezli do svých příbytků a cesta je prázdná, tak si říkám: „Musím to udělat!“

A už nemám ani trenky. Nahý „strongman“, jak si často říkám, abych překonal všechny kopce a překážky a že mě nic neporazí, napřed jde a pak běží pustou a rozlehlou krajinou téměř bez stromů s pár keři, má jen velký boty a batoh. Běží jak poslední Mohykán za svou milou, aby stihl autobus, který nečeká. Mírně osmahlý v barvě suché trávy kolem, nezastaví ho ani auta v dálí, prostě nic, je v přítomném okamžiku a uběhne spousty kilometrů. Před ním zapadající slunce a svěží čerství vánek, který ho nenechá zpotit. Je volný a svobodný jako pták – nespoutaný. Běh mě dělá na nohy a puchýře kupodivu dobře, navíc můžu víc odpočívat.

Další den vyrážím opět rychlým tempem, z kopce se-běh, do kopce rychlý chod. Našel jsem červenou čepku, tak to jdu zkusit, jestli ji někdo z poutníků neztratil. S občasným během předbívám minimálně 40 lidí, ale nic, nikomu nechybí.

V Moissac si dávám nohy do velké řeky a odpočívám.

Cítím, jak mě na nohách něco oždibuje, okusuje, lechtá. Všechny malé rybičky se sešli z dálí a hodují na malých ne příliš voňavých nohách. Někde se za to platí, já to mám gratis. Snad vyléčí mé nohy, starou kůži či odstraní vše, co tam nemá být.

Po několika dnech konečně sundávám obvazy. Zjišťuji, že tam asi není nějaký hnis, ale kůži nemám spojenou. Vypadá to všelijak. Páska mi ji asi drží pohromadě, a tak si dávám novou.

Jsem znovu na cestě vstříc svému osudu a dnes zdolávám snad 60 km. Na vyvýšeném městečku s krásným výhledem potkávám krásnou Francoise. A zjišťuji, že je dvojnásobná babička a že jede sama na kole mnoho kilometrů k dceři a za vnoučetem. Rozvedená, ale zřejmě si to užívá.

Proč zdejší lidé a turisté nesbírají místní ostružiny, blumy, švestky. Taková škoda. Raději zajdou do obchodu a koupí to samé za značný peníz. Jsem toho

přeplněn a občas mě bolí břich a víc toho do sebe nedostanu. I já nejsem v pořádku, když koupím ještě k tomu ostružinovou marmeládu. Ne, nedívám se na ně, nesmím, nebo se nikam nedostanu.

A zase je trhám...

Často jdu do kopce a za obzorem vídám krásné modré nebe a říkám si: „Tak teď jdu do nebe. Co mě tam asi čeká?“ Pak uvidím tu nádheru: „Ó, jen samá krása.“

Nejkrásněji mi je, když nemám nic v batohu a nemám ani vodu. Jdu z vesnice do vesnice a v každé se šíleně osvěžím a napiju k prasknutí. Vodu prostě téměř nenesu. I víc mě tak chutná, i když ze Švýcarska mám, že ji miluji nadevše.

Nyní se jde víc po silnicích a už není tu tolik kamene a víc jako u nás to vypadá, až na ty palmy a bambusy, ale ty jsou jen zřídka. Často se tu na mě smějou slunečnice. V prvních řadách jsou na nich vyobrazené smajlíci, většinou s úsměvy.

Potkávám babičku s milým psem, co jde s chodítkem, úplně zmenšená do miniaturny, ale jako každý jiný mě ráda vidí a také se usmívá. O 3 vesnice dál mi radí s cestou mini-dědeček se stejným psem, jen místo chodítka má hůl.

Snažím se natáhnout den, co to jde, často jdu do noci a s malou baterkou svítím si pod nohy a na směrovky, pak za svitu měsíce a nespočet hvězd stavím svůj stan a ráno se světlem, ale ještě bez slunka vstávám. Jdu někdy i 16 i více hodin. Turisti jen tak dopoledne, pak už jen málo jich je a k večeru nikdo.

Vzpomínám na pohled jedné dívky z auta k večeru, který sám říkal: „To je můj sen, být s takovým mužem a kráčet s ním nespoutanou krajinou.“

Při žehnání mi často vjede do těla takový pocit spojitosti, že **usmát** se musím a mír v srdci mít. I turistům žehnám, někdy zvířatům či dokonce stromům a rostlinám. Však nej by bylo požehnat na dálku všem.

V hlazení trávy cítím podobnou spojitost. Pokud ji utrhnu, řeknu, promiň. Však ostružina říká svými ostny, zastav se, dej se do mých plodů, ať ostatní také zčernají a zesílí, dám ti vše, co mám, rozdám se pro tebe. Neříká, běž pryč, já píchám.

Právě míjím 1000 km do Santiaga a minimálně přes 2000 km je za mnou, oslavuji.

Viděl jsem krásný švestkový strom zarostlý ostružinou. Na stejné úrovni jsou hned vedle sebe plody obou z nich, že ani není poznat, kdo tento kmen či větev vlastní. Nádherná spojitost a stejně je to s láskou a požehnáním či přáním. Přání je ale větší nátlak na něco, ale žehnání znamená vyplnění přání toho druhého, ne své, a vyjádření jeho osobnosti a odlišnosti.

Viděl jsem mini-ještěrku, která by se celá vešla na konec prstu. Viděl jsem nádherné kostely a katedrály, každé jiné. Však nádherné je vše a nejvíc ty, má lásko i s tvými pupínky a křivými zády a vším odlišným od ostatních. Miluji tě.

Horko

Mám další problém, který musím zdolat. Šílený vedro. Teploty šplhají ke 40cítkám, a i když se umyju, tak za půl hodiny jsem mokrej z potu znovu. Slunce pálí k nevydržení. I obrovský brouk na mé cestě celý uschl.

Když není stín, tak někdy zavřu oči a projdu to, jen tak se to dá snést.

Kousek před Condomem oslavují. Sláva, moje již 6. svatba. Jen prosím tu nevěstu, ať spatřím. Jsou v sále, popíjejí, tančí. Všude kolem spousty aut. Napadne mě, že si zatím v pitné vodě umyji zpocenou košili, ponožky a vlasy. Taková malá sprcha, z kohoutku.

Na svatbě projíždí mašinka i ven, ale nevěstu stále nevidím, žádná v celá v bílém. Jak ti mám požehnat? Pak mě nakonec osloví jeden muž a poprosím ho, ať mi oslavence ukáže. Postarší muž a žena v černém. Hezký život a hodně štěstí, přeju.

Za Condomem ztrácím již potřetí ve Francii cestu. Líbila se mi cyklostezka a kvůli zkratce jsem neviděl rozcestí. Stezka je ale nádherná. Každých půl km

je vidět značka, a tedy mám úplný přehled a jde se skvěle. Žádné kameny, žádné výmoly či velké převýšení.

Dojdu do Gondrinu a sice jde o menší město, ale oproti Condomu mají turistické informace otevřené i v neděli dopoledne a před nimi muž, s ochutnávkami místních vín a moštů. Dávám si jedno za druhým a říkám si, že bych mohl i nějaké koupit, ale kupodivu je všude vše zavřené. Slečna uvnitř mi poradí krásnou a krátkou možnost, abych se opět dostal na cestu, a pomalu zavírají. Tak se ptám, jestli si můžu odkoupit zbytek jednoho moštu a dostávám ho zadarmo na moji cestu.

Stejně mi to nedá a nedaleko zkouším kupovat víno u farmáře. Vyběhne ale na mě pes se zuřivým štěkotem. Zkouším jinou Gascogne. Nikdo není doma a ve vedlejších domě mi otvírají, ale neumí anglicky. Ukazují posunky, že chci koupit víno na pití. Přinášejí mi pivo a vodu. No nic, žádná nabídka se neodmítá, aspoň jsem to zkusil.

Opět a opět šílená vedra. Podařilo se mi osprchovat se díky zavlažování pole, které stříká vodu až desítky metrů daleko. Hned jsem znovu zpocen. Využívám každé příležitosti, v rybníku je voda jakž takž dobrá, co se týče špíny, a nikdo nikde. Tak jdu na Adama. Vylezu a po chvíli chůze opět zpocen. Nic nepomáhá. Později dorážím kobčerstvení a za relativně dobrý peníz kupuji vychlazené pití. Ó, jaká slast.

Myslím, že jsem ze sluníčka víc unaven a poblouzněn.

Jdu až do tmy a po dalším nádherném západu slunce, již bez baterky. Stejně, jak děkuji značkám, děkuji tentokrát i měsíci, který mi svítí na cestu a díky i světluškám, i když nevím, jestli to nejsou bludičky, abych ji spíš neztratil. Ale jsou hodní a správnou cestu nacházím i v těch nejtemnějších lesících. Na jednom místě přecházím poslepu po kládě přes mokřiny, možná je to kláda, opravdu nic nevidím. Krásný pocit, takhle sám ve tmě, v lese.

Tentokrát nestavím stan, pouze si lehnu do spacáku jako na začátku cesty. Vše je snadnější, jen občas ten komár, nebo když blízko projede po lesní cestě auto.

Dnes je snad největší pařák, možná i víc než 40 stupňů. Nepotkávám žádné turisty, asi jsou zalezlí a bojí se vedra. Dokonce nevidám skoro ani místní, jen občas projede auto. 10 km je za mnou a musím si udělat stínovou

pauzu. Vždy se celý pokropím pitnou vodou a jdu dál. Jelikož piju tak asi půl litru za hodinu, neustále chodím čurat.

Tak a je to.

Opravdu poutník zůstal sám, nikdo nejde. Po všech se slehla zem. Jako by se jen poutník ve 40cítkách narodil, jde statečně dál. A protože myslí na vodu, má ji všude. Zavlažovací systémy na něj neustále chrlí vodu. I on chce být zalitý jako kytky, i on je kukuřice, která se nebojí slunce. On je „strongman“, jak o sobě mluví, nic ho nezastaví.

Á, je to tu zas, počkám na místě a za chvíli to přijde. Pojd', vodičko chlazená. Silné trysky metají vodu možná i 30 metrů do dále, je to proud, jak z obrovitého vodopádu, až se musím ustálit, jaký kapky dostávám. Ale je to paráda, jako když mě přejede vlak. Rozdejmám to a jdu svěží a čerstvý dál.

Jeden z vodotrysků byl extra úžasný, když se po ometení vodou udělala duha, vycházela ze mě, udělala kruh 3 metry v průměru a vrátila se opět do mě. Nádhera.

Později přeci jen potkám jednoho německého turistu, zpoceného skrz na skrz, kapky mu ztékaly po tváři. V samém zmatení nemohl najít sjednaný dům, ve kterém má přespat. Myslel jsem také, že vše bude otevřené, bylo pondělí a po zavřené neděli přijde vhod něco si koupit, ale bohužel, ani znova informační centrum není otevřené. To razítko skoro nikde nedostanu, musím plánovat, kdy dorazit do města a pak je stejně zavřeno, možná kvůli tomu plánování. Ani vodu jsem nenašel, ale hned v prvním domě mi ji srdečně dávají. Prostě o vodu nebude nikdy nouze.

Puchýře jsou teď opravdu všude.

Konec, ruším své nové boty a беру si zpět sandále, které jsou také rozbité, ale někam s nimi ještě dojdou. Ze sandálů se mi ovšem obnovily staré známé puchýře, ostatní se ale začaly lépešit.

Celé hodiny procházím rovnými cestami a všude vidím jen kukuřice. Jelikož je zde jen rovina je vidět jen slunce, cesta přede mnou, za mnou a kukuřice, sem tam slunečnice či brambory. Málokdy křižovatka. Tímto stylem strávím tak 5 hodin.

Opět 14 hodin na nohou a večer se mi stýská. Nádherná podívaná na Pyreneje. Ano, jsou to už oni. Po rozlehlých rovinách s občasným kopečkem se v dáli tyčí až k mrakům.

A zrovna se nad nimi smráká, všude mraky, ve kterých to burcuje, a každou chvíli vidím záblesk. Tak po 1 hodině raději zalezu do stanu, abych nějaký ten slejvák neschytil. Kousek ode mne bučí nervózně krávy a šramotí koně. Přeci jen to jde na mě. Vichr, že musím držet všechny rohy stanu, zvládnou to?

Blesky a hromy jsou všude, ale vůbec neprší. Ne, do rána ani kapka. Stan i tráva jsou suchý. Já to přežil!

Další den mi pomáhají kluci ujít rychlým tempem dalších 10 km, pak musí čekat na ostatní. Já se však chytnu jiných a jdu celkem svižně. Vedro trochu polevilo, turistů je zas mnoho. V jednom odpočívadle si lehnu na mírně navlhlou houpací síť a krásně se chladím a houpám, až usnu. Paráda.

Některé krávy se mi zdají, že mají rohy jako dábel, zakroucené dopředu a pak dolů. Slunečnice se stále dívají dolů, jak jsou povadlé. Už se těším na svého miláčka.

Nejdražší boty, co jsem kdy měl, jsou zároveň i největším zklamáním. Nejlepší jsou boty spíš otevřené světu než zavřené se svým smrádkem. Kluci, co mě přemluvili v obchodě, o tom moc nevěděli. Měl jsem si koupit hned ty první 2krát levnější podobné sandálům, kde mám problém jen s tím, že se propadávají. A mé první boty? Dobré, až na ty podrážky a vložky.

Miluji košili od miláčka 10krát zašivanou, i od cizí paní, která mě nemohla vidět s jehlou a nití. Ale cítím z ní lásku, ať je stříh jakýkoli.

Jelikož čas je také představa, žehnám i panně Marii. Má někdy pozvedlé ruce, jako by také žehnala. I minulost (podobně jako budoucnost) se totiž nemusí naplnit, vše je propojené a třeba i Ježíš potřebuje pomoc od nás všech i z budoucna, jinak by nemusel být tak dobrý, mohl by zklamat. Žehnám nakonec i jemu a celému světu a jeho vzniku.

Jsme to my, kdo stvoří náš svět, sebe sama.

Úsměv na tváři se mi při tom vrývá stále častěji a jako by i moje cesta byla snadnější. Po žehnání se mi vždy něco naplní, jako vodotrysky, houpačka, ostružiny, pitná voda, lavička apod. Jestli si nežehnám při tom i sobě. Anebo

při úplné spojitosti, kdy se nejde nepousmát, dostanu zpětnou vazbu, odpověď, že i mně se to vyplní. Stejně jako se to možná vyplnilo někomu jinému. Možná při naplnění čehokoli se podvědomě nebo s rozmyslem láska vrací nebo chce být vrácena.

Pokud i Vám něco vyjde, jak jste si přáli, tak i sami máte tak dobrou náladu, že chcete, aby se něco povedlo i druhým, i kdyby to byl třeba i cizinec. Žehnám dokonce i sám sobě, aby se mi budoucí i minulá cesta vydařila tak, jak má.

Znovu jsem měl „djà vu“. Nejde o to, že jsem si před tím něco vysnil a teď se to stalo, ale i to, že jsem teď něco zažil a napojil na své vlastní já v minulosti, a to si vytvořilo onu představu. Obě děje probíhají současně a vzájemně se ovlivňují. Já ale ihned vím, že jsem něco podobného již viděl, zažil.

Zdalo by se, že se to všechno do vesmíru nevejde, ale vejde.

Tak silná je teorie všeho a ničeho. Podobně jako z nekonečna celých čísel, což představuje náš vesmír tady a teď, můžeme vytvořit nad nekonečno reálných čísel, tedy mezi dvěma libovolnými čísly mít znovu nekonečno čísel. Podobně existuje mezi 2 časy nekonečno vesmírů a našich já a nic nemizí, vše zůstává trvale k dispozici a existenčně.

...

Druhá dovolená

Nyní mám druhou dovolenou, vracím se domů a zase nejsem poutník, ale přeci jen jsem někdo jiný. Před tím jsem se styděl a bál stopovat, teď vůbec ne. Vyjádřím sám sebe, a ještě přidám klidně prosbu – ruce k sobě. Dokonce zazvoním u dveří a zeptám se, jestli by mě k mému autobusu neodvezl. Před tím ani náhodou. Strach je ten tam. Jsem někdo jiný? Už to nejsem já? Nebo se naopak projevuji více?

Teď čekám na noční autobus a čekání mě zpříjemňuje 1 brouček, vypadá přesně jako Švábek z VALL-I, a i podobně se chová. Vždy někam na mě vyleze a kouká. Když se k němu přiblížím rukou, rychle se rozuteče a povyskočí a hned je zase zpátky.

Ve Francii občas nastane situace, kdy si s někým vůbec nerozumíme. Např. potřebuji na WC, tak se ptám slovy: „Toaleta, Toilet, VC, WC, vé cé“. Na všechny možné způsoby a nic. Paní mi nerozumí a že prý cesta do Santiaga vede tam tudy. Pak ukážu toaletní papír a najednou je vše jasné. U kabinky je nadpis WC. Tak jak tomu říkají?

Podobně jsem se snažil tady zjistit, kam přijede autobus, kde je nějaká zastávka. Ne, nejde to. Nepochopíme se ani v základním bodě, že mluvíme o autobusu. Maluju ho na papír, ale paní nic nechápe. Říkám anglicky „bus“ a nic. Pak náhodou řeknu česky autobus a najednou rozumí, ale nikdy ho tam prý neviděla zastavovat. Nakonec jsem pochopil, že sjíždí jen zřídka kdy, tak jsem to s určitou nejistotou zvládl.

Jedu skrz Marseille do Nice a již to nejsou kukuřice všude kolem, ale domy a silnice, kam se podívám.

...

Týden na dovolené a po oslavě 100 let mé babičky je pryč.

Nastoupil jsem do autobusu na poslední chvíli. Kdyby má žena jela o trochu pomaleji, tak bych nikam už nešel. Skončil bych. Osud mě stále chce tady.

Směřuji do Orthez, kde jsem svou cestu přerušil. A přes Nice, což je fakt pěkné město. Moje nejčastější slovo v angličtině je také „nice“. Myslel jsem, že se mnou na ten poslední a nejvíc významný kousek vrátí i někdo jiný. Bohužel nestalo se, ale bylo na mále. Ani můj syn nechtěl. Ne vždy se náhody stanou a představy vyplní. Nejsem jediný bůh na tomto světě.

Autobus zajíždí a zastavuje v Plzni a nabírá 3 muže, kteří si všimli mé mušle. Na občerstvení mě tipnou na poutníka a dáváme se do řeči. Jsou také poutníci, a tedy po Jindřichovi jsou to další z mé rodné země. Jedou také do Orthez a pak ještě autobusem do Saint-Jean-Pied-de-Port, odkud startuje nejvíc poutníků. Je to až neuvěřitelné, že jedeme společně do úplně stejného města, které jsem před tím opustil.

Asi je později ještě doženu a znova potkám a napiju se s nimi. Že prý budou dělat čaje pro hodně lidí na cestě a tím prohloubí víc přátelství. Hezká idea.

Takže přeci jen se mnou nakonec někdo jede. Tady je mám, když jsem si je vysnil. Svět náhod mi připadá normální, nic výjimečného.

Nejhorší je, že mě opět napuchají nohy. Určitě je to z autobusu a z toho, že se nemůžu hýbat. Předvčerejšky jsem ušel 20 km ve stejných nových již 4. botách a nic, jedl jsem a mazal stejně a nic.

Zkousím si dávat nohy nahoru a v představách, co nejvíc chodit. Myslím, že to pomáhá.

Pak nás náhle kontroluje německá policie. A já jediný měl občanku v batohu dole. Jdu s nimi ven a z tajné kapsy vytahuji pytlík s penězi a občankou. Jako by je ani občanka nezajímala a dívá se do obsahu a na další kapsy. Z jedné vylézá můj nožík. Situace je docela napjatá a napínavá. Se slovy „kalašnikov, drogy, kokain“ prohledává celý batoh. Já se vždy pousměju a odpovídám, že ne a že jdu cestu do Santiaga, jestli to zná.

Poté, co se vrátím na místo, snědá holka naproti mi podává sušenky, asi abych se uklidnil, i když já jsem byl naprosto v pohodě a klidný. Spíš se potřebovala uklidnit ona, tak jsem si je vzal. Mockrát volala domů a sama si řekla cikánka a hned potom mnoho sprostých slov. A že už je hrozně dlouho v autobuse, 10 hodin a že neví, kde je a jestli nastoupila do správného autobusu a že potřebuje s někým mluvit a zakouřit si.

Jelikož už byla noc, tak jeden muž jí dokonce poklepal na rameno a anglicky na ní, aby nerušila. Evidentně nerozuměla, tak jsem se jí zastal a vyjádřil se k němu, že se strachuje a potřebuje volat a aby si dal něco do uší, když ho to vyrušuje. Ženě jsem se snažil vyjádřit, že jsme v Regensburgu a další zastávka bude Mnichov. Na což opět volala a do telefonu řekla: „Nevím, kde jsem a jestli jedu dobře. Furt tady na mě mluví nějaký muslim, říká ‚Regen‘ a všichni v autobuse jsou divní, bojím se jich. Chci zpátky domů! Nevím, co mohu dělat.“

Oni si opravdu všichni myslí, že jsem muslim a přistěhovalec? To se mi líbí, už nejsem normální. Asi to dělají ty fousy, které si už od začátku cesty neholím. Nakonec ji přeci jen přesvědčím, že jsem Čech a že jsme kousek od Mnichova, kde vystupuje. Sice neumí cizí jazyky, neví, jaká jsou na cestě města, ale naštěstí na ní bude v Mnichově čekat přítel, který to všechno ví. Jestli jí ale nechce někam vymámit a pak ji prodávat.

Chtěl jsem jí alespoň dát nějaký peníz na cestu zpátky, ale nevzala si je, že má peněz dost, a naopak mi ještě dala chipsy. Do Mnichova se mě pak každých 10 minut ptala, kde jsme a jak dlouho to ještě bude trvat a zároveň neustále volala domů a příteli. Šílený, jaký měla strach. Trochu jej se mnou rozpustila a zvládla to.

Mé nohy také jednou vypadají špatně a pak se zdá, že se zlepšují. Snad budu moct chodit, až tam dojedem. To to hezky začíná, ten můj návrat.

Vypadá to, že možná bude, po 1 části ve znamení nalezení sama sebe a po 2 části s nalezení lásky k Mili, mé druhé a drahé polovičky, 3 část ve znamení pomoci druhým. Už když jsem se vracel, chtěl jsem někoho vzít s sebou, a tím mu pomoci. Pomoci od boje současné reality, kdy peníze a boj vyhrávají nad láskou a přátelstvím a čas je výlučně směřován pro tento boj.

Ty 3 poutníci jsou Láďa s fialovým punkem, ukecaný Venca, blond s vyholenými boky a Honza s podobnými, trochu kratšími vousy, než mám já, ale rostou mu i na bocích tváře. Vypadá to, že všichni končí nebo již skončili s prací. Po cestě se jim určitě něco zajímavého naskytne nebo na cestě někoho potkají, kdo je zaměstná nebo alespoň jim to přeju. Viděl bych je na čajovnu, když chtějí dělat čaj pro ostatní. Dokonce si myslím, že by mohli nabízet čaj na této cestě na dlouho a movití turisté by jim určitě přihodili tolik, že by si nějaký ten peníz na čajovnu vydělali.

Pověděl jsem jim o náhodách a sdílených představách. Byli spíš realisti a v náhodách nic až tak zvláštního nevidí.

Vystoupili jsme v noci na sjezdu z dálnice a vydali se do Orthez. Odmítlí moji nabídku jít se mnou, asi je to tak lepší, jsem mnohem rychlejší, ale málem jsem je zviklal. Necháváme na osudu, jestli je ještě potkám a ochutnám jejich čaj.

Konečně můžu říci, že jdu i v noci. Od 2 hodin, ale jde se po silnici, takže nehledám značky. Víím, že další město bude na této silnici. Jen občas se vyhnu autu a posvítím na něj. Pak mizí hvězdy a začíná nádherně svítat jako ve Švýcarsku, a to už se vydávám i po cestě mimo silnici. Jde se v pohodě.

Oproti posledním botám skvělý pocit, když nikde nic netlačí. Jen ze spodu chodidel si musím ještě zvyknout. Asi tam nějaký ten puchýř ještě bude. Cestou mi přímo pod nohy vletí 3 kuny, že se jich leknu, jak jsou blízko. A vidím i nádhernou 3koalici, ostružiny, hrozný, švestky, a to hned vedle sebe.

Myslel jsem si dle mapy, že v Saint-Jean-Pied-de-Port budu hned stejný den odpoledne, že je to jen 40 km. Ale na ceduli po 20 km vidím 43 a po turistické cestě to tedy celkem může být i 70. To tedy nezvládnou, rozhodně ne do zavazadla. Potřebuji totiž nový kredenciál a klobouk, zapomněl jsem si je doma. I hůl, ale ta není potřeba, tu jsem již rozpustil.

Po cestě zasazují jabloně apod. pro poutníky. Navíc jsem našel samoobslužný domek s postelemi, takže přespávám v něm na skvělé, měkké

matraci. Oproti tvrdé zemi jsem se konečně vyspal celou noc, ale kondička trochu opadla a bolí mě celé tělo. Ráno je to o něco lepší.

Další den potkávám v kostele muže, který žehná úplně stejným způsobem jako já, ale dlouho, tak se s ním o tom nepromluví.

A konečně dorážím do Saint-Jean-Pied-de-Port. Úžasné a přátelské centrum pro nové poutníky s kredenciály. Jsem nadšen a naplněn vším, co jsem si přál. Dokonce kupuji stříbrné náušnice s mušlí a místní boty pro mou milou. Stále na ni myslím.

Další úsek vede přes 1400 m vysokou horu. Konečně ty Pyreneje. Jako kdyby mně ty Alpy nestačili, vyrážím naplno i za jasného slunka. Opět totálně zpocen, ale tentokrát i totálně vyčerpán, a to jsem jen v půli výstupu. Ještě jsem se nedostal zpět do stavu „strongmana“. Sice předbíhám jednoho turistu za druhým, ale už skoro pletu nohama.

Hurá, voda. Celý se postříkám a přepiju. Umyju si i zpocené tričko a ponožky, a hlavně se nacpu. 10 lidí mě opět předběhlo, ale já před tím udolal nejmiň 20 a na dalším úseku možná i 30. To asi bude dnes rekord.

Tyto kopce jsou trochu odlišnější. Některé jsou překrásné, celé zelené bez stromů, občas s býlími tečky – s ovceci či krávami. Naprosto zde přestaly být ohrady a oplocení, takže koně, ovce a krávy jsou volné a všude. Proti mně na cestě si to najednou kráčí 2 koně. Chvilími se zastaví a sledují mě, jestli nejsem nebezpečný. Pak se přeci jen otočí, a tak 50 m jdeme společně. Mám hezký doprovod. Pak potkám velkou kobyly, která se vůbec nebojí a klidně si kolem mě projde a zařhtá na hříbě, aby přidalo. Na nejvyšším vrcholku si to sedí 2 orli. Ostatní draví ptáci mi poletují nad hlavou a dělají mi stín.

A potkávám i další poutníky. Poláka Pavla, Američany Sala a Carla, který mě zvou do Kalifornie, že tam mají obtížnější cesty, než je tato. A z jižní Koreje Dahye, která cestuje po celé Evropě. Po této cestě půjde do Irska, Anglie, Belgie a Francie. Zvu jí do Prahy, ale že prý nemá peníze. Celkem jsem dnes předstihl snad 100 lidí. Již často i poutníky, kteří jdou celou cestu až do Santiaga.

Opět nový druh značení (žluté šipky), ale tentokrát jsem se již neztratil, ani to nejde. Kondička už je také zpátky, a tak přemýšlím, že možná dám hlavní část, která se chodí nejčastěji za 14 dní. Musím se ale ustálit na 60 km za den. Tedy nejlépe jít z noci do noci s občasným se-během. Batoh se mi už

také odlehčuje a vše je snadnější až na puchýře ze spodu, které ne a ne se vyléčit.

Už jsou vidět hvězdy, a tak po dlouhém lese konečně zabočuji na trávu těsně před vesničkou. Už tam ale někdo spí a opět pár, tak je nechávám a popřeji hezké spaní. Vyberu si místo opodál, tak trochu pod okny jednoho domu. Muž přijel ještě později, žena odjela brzy ráno, a jakmile jsem uviděl prvního poutníka, také vstávám.

O 3 km dál zakopávám.

Je to k nevíře. O koho asi.

Mý 3 známý Češi za Strakoníc.

„No, co to je?! Vstávat! Jde se do Santiaga.“

Koukali na mě, jako by viděli nějaký přízrak. Překvapení je slabé slovo. Byli úplně vyjevení, jak jsem se jim zjevil.

„To není možné!“

Ochutnali náhodu naplno. Včerejší den mluvili o mně, a jen tak ze srandy, co když je ráno vzbudím.

A stalo se.

Bylo to tak silné, že možná prý také budou věřit na zázraky a sdílené představy. Společně jsme pocítili obrovské pouto a soulad. To jsou ti mý, kteří půjdou se mnou.

Udělali jsme foto. Přišli nás pozdravit krávy a konečně jdeme. Docela jim to trvá. Každou minutu potkáváme další a další poutníky, už mě splývají. Kde se všichni berou?

Snad jen 66letého Fernanda z Brazílie si zapamatuj, protože má podobný tempo jako my a potkáváme ho častěji. Venca dělá fotky starší zrcadlovkou a má na celou cestu jen 80 fotek. Tak mu říkám, ať udělá foto-výstavu. Honza se zas táhne, má trochu břicho a do kopce je to horší, fotí úplně vše digitálem.

Tak jako tak vidím všechny na společnou čajovnu, protože je pro ně vaření čaje rituál a posvátné, jak jsem se mohl přesvědčit při poledni. Indický čaj s kořením, mlékem a cukrem byl úplně energetizující. Venca prošel všechny kolem, co se uvelebili na schodech a dávají si oběd. Nabídl čaj a tak 7 z 20 ho

ochutnali. Korejky si ho museli dokonce vyfotit, jak se jim líbil. Dal si i Fernando a Pascal, myslím z Dánska, který byl také dost přátelský.

Mluvili jsme o turistech a penězích. Oni měli 6 eur na den, já kolem 10. Ale v restauraci s mušlí pro poutníky bylo za 10 eur polední menu. Takový poutník by za tyto ceny a ubytování musel dát tak 50 eur za den, a když tedy půjde měsíc, tak to dělá 1500 eur, což už je páłka. To je vlastně pak jen pro ty bohatší, když ještě započítáme dopravu a nutné platby doma apod. Takové polední menu pro opravdové poutníky by mělo být 1 euro za chleba s vodou a pak klidně menu pro turisty za těch 10 eur.

Poté jsem se nimi rozloučil a zkouším dát Santiago za 14 dní. Do cesty mi ale vstoupily vodopády, kde jsem se prostě musel vykoupat. Ostatní si jen osvěžili nohy a já tam celý hupnul a za minutu už byl zase na cestě. O něco dál zas skákali místní asi 4 metry z mostu do řeky a já na nic nečekal, hned jsem se vysvlékl a hupnul tam taky. Docela mě brali do party. V tom čase, jako by se po poutnících a turistech slehla zem. Všichni asi byli na siestě. Pravý poutník však siestu nepotřebuje, tak stále nevím, jestli jim mám říkat poutníci. Jdou třeba celou cestu, ale když spí za peníze, tak jsou spíš cizinci a turisti.

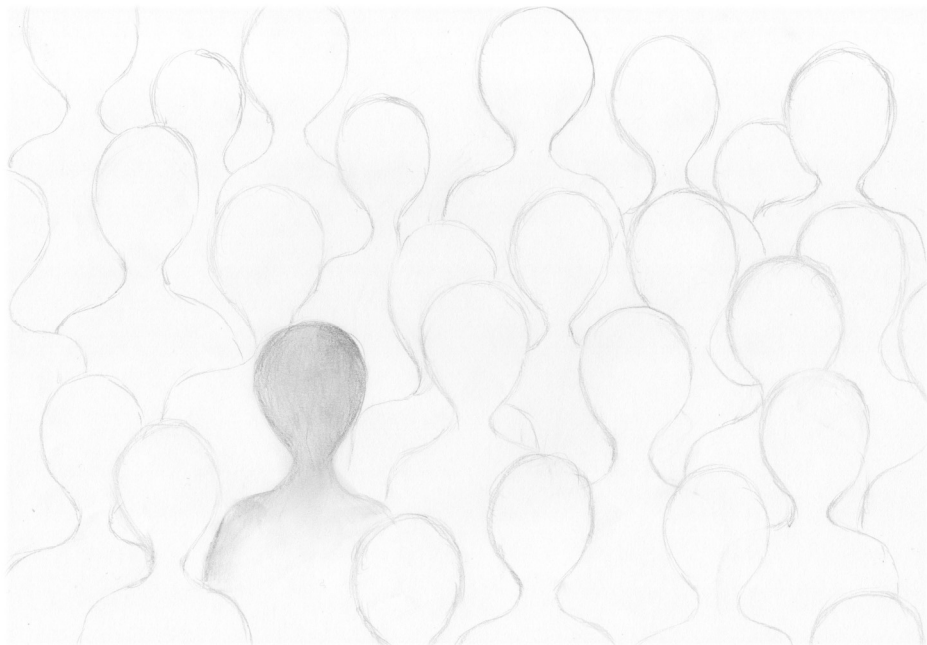
Procházím Pamplonou a Španělky jsou všechny úplně snědé od sluníčka a načinčané, že hned opět vzpomínám na domov a mou milenkou uvnitř, mé sluníčko. Večer se ještě zastavím na místní moderní veselce a přespím, né úplně dobře, u oploceného hřiště pro psy. Snad do půl noci chodili místní venčit své miláčky a místo spaní jsem poslouchal na sebe štěkání a vrčení.

Pak ještě v noci kupodivu začali procházet sami poutníci a hledali cestu. Takže jsem jim s tím pomáhal, a nakonec také vyrazil svižným tempem, a ještě lehčím batohem. Prostě jedu, ne jdu. Když vidím kopce v dáli, tak si říkám, tam jsem co by dup, mám je v hrsti, na který vylezem, který je nás hoden? Už nejsem jehla v kupce sena, ale naopak, celý svět držím v hrsti a můžu být kdekoli. Někdy jsem už v koncích, ale to si pak řeknu, jsem poutník, „strongman“ a ne, že zpomalím a udolám se, ale ještě 2x přidám a předběhnu se.

Už zde nejsou lesy jako dřív, stromy jsou jen zřídka, převládají keře a tráva. Všude taková sušina a v dáli vidím dálnici, ale neslyším zvuk aut. Možná všichni jdou poutní cestu a autem se zde nejezdí. I víno už je seschlé, ale nádherně sladké, až mám zalepené celé ruce. Sedím teď pěkně v chládku a stále cítím svůj pot na tričku. Ale když se podívám na vepsané datum 18. 8.

2016, srdíčko mi poskočí. Ti, co to sem vepsali, musí teď stát před kostelem v Santiagu. Balada pro mou mysl. Už je to za humny. Každý den jdu delší úsek bez bot. Teď to můžou být i 4 km. Snad se mi podaří na konci přeci jen jít bez bot úplně.

U jednoho z kostelů jsem daroval peníz i jinému poutníkovi, možná bezdomovci, který se za něj vydával. Je mi jedno, jestli byl opravdový, není to podstatný. Pak jsem se při opuštění města snažil vyléčit žehnáním jednoho místního, který dělal, jako by mě znal. Byl částečně ochrnutý a nevydával žádná srozumitelná slova (ani ve španělštině). Doufám, že jsem mu pomohl.

Zestejnění

Zastavil jsem se u fontány. Nebyla to klasická fontána, kde stříká voda, ale kohoutkem se jen voda pouštěla. A druhým kohoutkem?

To se pouštělo víno!

Opravdu, bylo to víno. Vody jsem měl na cestě habaděj, ale víno nikoli, tak jsem ho hltal doušek za douškem a pořád doléval. Divil jsem se, že na takovém zajímavém místě nikdo není, že by se mi to jen zdálo?

Když ale přišel Tomas z Litvy a začal také popíjet, tak mé zdání pominulo. Pak přišla Alyona z Ruska a popíjela také. V tento čas k večeru, už chodí jen opravdoví poutníci, co spí venku. A byla to pravda. Hurá, konečně né jen turisti. Hned jsem u nich viděl tu spontánnost, a že můžeme mluvit a mluvíme společnou řečí. Ne jazyk, ale myšlenky nás spojovali. Nádhera.

Povídali jsme si i dál v restauraci u piva a pověděl jsem jim o náhodách. Oni měli také podobné. Tak jsem začal o sdílených představách a docela to vzali. Měli spoustu otázek a snažil jsem se je zodpovědět. Zejména nešlo

o přímé odmítnutí bez diskuze. Dostali jsme se k tomu, že i právě teď při mluvení se sjednocujeme, ale láskou, a ne s bojem.

Všechno je krásné, všechna rozdílnost. Proč já jdu tuto cestu, když je všechno krásný? Přeci se můžu jen koukat na věci v mém domově a vše bude krásný. Proč mám fotit, když všechno je krásný? Každá fotka vlastně jen vyjadřuje mou osobnost. Kudy jdu, na co se dívám, co se mě líbí (pouze mě, protože všechno je krásný), proč tudy jdu, co jsem, proč existuji, právě teď a tady.

Ano, může to být hezký, fotit, pro mě já v budoucnu, ale pouze za předpokladu, že já budu horší a budu si to chtít připomenout, někam se vrátit.

Pokud fotím pro sebe, tak je to vlastně jen ze strachu z budoucna, že už nebudu stejný a nebudu prožívat tyto nádherné krásy. Budu někde uvězněn, v pasti, ve škaredosti. Můžeme si užívat celý život a né jen kousky. Moment je nejkrásnější ve stejném okamžiku a ne potom. Pak budou zase jiné krásné momenty. Čím víc člověk fotí, zaznamenává, tím víc v běžném životě nežije opravdově a naplno. Provádí vzpouru proti běžnému životu či nařízení ostatních.

Focení je jiná forma boje.

Pokud fotím pro ostatní, tak jim vlastně jen ukazuji sám sebe, a to jim můžu říct i bez toho sám, jaký jsem, jaká je moje osobnost. Fotkou jim předávám sebe, své představy, ostatní se mi přibližují a ztrácí pomalu sebe, neprožívají své krásy, výhledy, svoje momenty. Ve chvíli, kdy jim cokoli, jakkoli sděluji, tak se sjednocujem, jsme více podobný, uvažuji více podobně a naše osobnost je podobnější.

Jde o třetí způsob cesty k cíli? Sjednocení do jedné osoby bez boje? Ne vyjádření rozdílnosti a rozdělení se do všeho, ale je to cesta jedné osoby jako při boji, pouze s tím rozdílem, že jde o sjednocení s láskou. Je to reálné? Nevznikne při tom vždy boj?

Každý člověk ve své podstatě chce být výjimečný a jedinečný a nechce se tedy sjednocovat, měnit se dle představ ostatních. Proto cesta do konce bez boje je cesta odlišnosti a podpory v tom. Pokud nakonec budeme všichni stejní a nebude nás potřeba, pak se musíme nějak ukončit, což je boj. Navíc jsme uvězněni v myšlenkách a představách jiných a nepropukne u nás

absolutní svoboda, podřídíme se tomu a ve chvíli podřízení jde o boj, musíme se rozhodnout se podřídít, to je ve skutečnosti boj, ne láska. Protože se nemůžeme rozhodnout sami za sebe a sami sebe musíme potlačit.

Jde o cestu boje, jen to není úplně vidět na první pohled. Boj může být jen v našem těle a našem srdci a navenek nemusí být vidět. Strádáme, žijeme život jiných, přežíváme a ve všem tom v nás převládnu nemocí a nemohoucná.

Nakonec dali na mě a ubytoval jsem je v mém domě, na louce před hospodou, a což jsem zjistil ráno, i před hotelem. A za rohem byl navíc kemp. Myslím ale, že jsem jim trochu rozpustil strach, že se to nemá. Poprvé také oba spali bez stanu, a tak se vydávají velice správným směrem se stát poutníkem, a že se jim jejich cesta určitě dřív nebo později naplní.

Brzy ráno ještě se hvězdami se probouzím a myslím, že je čas nechat jim prostor pro jejich cestu, jejich naplnění, jejich rozdílnost. Vydávám se dál tedy opět sám.

Pěkná otázka od Alyony: „Proč zazvonit u prvních dveří, když potřebuješ spát?“

Bavili jsme se o potřebách a strachách, a že v batohu jsou jen strachy. Já říkám, potřeba je také strach, strach z něčeho, co se může stát, že umřu hladu například. Ona říkala, že to je ruské cítění, řekl bych, nevměšovat se, z důvodu historie. Nechtěla si přiznat, že je to strach. Proto jsme začali s tím, proč zazvonit u cizích.

Už jsem nezvládl odpovědět, měl jsem v sobě spousty vína a piva a bylo těžké jen rozumět angličtině, na tož i odpovídat. Ale odpovědí je, že poutník je všude doma a všichni jsou jeho rodina. To obsahuje ale mnohem víc, má to spousty hlubších významů. Před 2 lety u nás zazvonilo v noci děvče, a že nemá, kde přespát. Samozřejmě, že jsme jí u nás nechali přespát a ráno dali snídani na cestu.

Ona neměla nic, žádný peníz, nic, co by mohla dát. Zdá se, že je to jednostranný. Ale ten pocit, že jsme někomu mohli pomoci je víc, než peníze či vše, co jsme dali my jí. A navíc i díky tomu jdu teď tuto cestu, jsem poutníkem, zažívám krásu a lásku, až se mi chce brečet, jak je vše nádherně propojené. Tak proč nezazvonit u cizích dveří a nenapsat další příběh místo

abychom se na nějaký dívali sami v televizi. Proč neotevřít dveře, hranice mezi lidmi a jejich srdce.

Poutník přináší prostě víc, než kolik po zazvonění dostane, ať to je přespání, večeře či milión eur. Přináší lásku, aby se naplnili sny a přání, přináší inspiraci a rozpouští strachy, to je důvod, proč zazvonit, ať se stane, co se stane, i kdyby ho vyhnali či řekli: „Ty ses snad zbláznil, víš, kolik lidí tady projde, to máme všem pomoci?“ Ano, proč ne. Svět bude krásnější.

Pokud by někdo něco takového udělal, pak bych mu peníze klidně já sám posílal. Kolik peněz jsem naházel žebračkám, na asi alkohol. Na toto bych dal hned. A lidé, kteří pak všem pomohou, nakonec dostanou víc, než kolik dají a třeba ani nebudou muset chodit peníze vydělávat. Svět bude nádherně přátelský, nebudem dělat zbytečné věci ztrácet s nimi čas. Láska se naplní.

Někdy ale může být až moc přátelský, když mě jeden pasáček pozval k sobě domů a při tom mě chtěl sbalit. Že dělá masáže a všechno. Zkusil jsem to, ale pak mě došlo, že masáže se chce dostat k sexu. Já mám ale milenku doma a jdu si pro ni do Santiaga touto cestou. Nechci jinou nebo jiného. Jeho představy se s mými vůbec neshodují, a tak se tam teď asi pokouší o jiného.

Nechápu ani, proč je tam s nimi celý den? Proč si třeba nepořídí ohradu, když se bojí, že mu utečou. Řekl bych, že tam je pouze pro to, aby sváděl poutníky z jejich cesty. „Na vše je čas, můžeš u mě zůstat i několik dní a vše zadarmo.“ Pokud to ale dělá, jak se zdá, víc kvůli sobě, tak to s přátelstvím nemá nic společného, spíš naopak.

Dnes jsou to samé divné věci, potkávám i poutníky, co jdou 1 a půl roku, Olivera a Martinu. Připomínají ale spíš bezdomovce, kteří nemají směr a cíl a pouze proplouvají, bloudí životem.

Každý den si dávám alespoň 3 trsy hroznů. Jsou tu všude. Nic jiného se zde asi moc neudrží. Vesnice jsou podobné jako ve Francii na kopcích a kopečkách. Jako by byly domy postavené na sebe, uprostřed pak kostel. Na konci dne v jednom takovém jsem.

Potkávám, už za plné noci, Španěle Manuela. Moc mu angličtina nejde, ale máme společné myšlenky, že je všude byznys a všichni říkají, co ostatní mají dělat, kam mají jít apod., vlastně jsou turisté takový roboti a podobně to má i on, že mu ostatní stále diktují, co má či nemá dělat. A vlastně já začal cestu

taktéž z podobného důvodu, že ostatní a společnost mi naplánovali můj život
-> oženit se, mít děti, postavit dům, zasadit strom a umřít.

Manuel říká, že je lepší umřít hned. Snažím se mu ze sebe anglicky něco vysvětlit, ale všechny pokusy jsou marné, snad pochopil jen to, ať miluje svůj život a své problémy, já žádné nemám a život je pak moc všední. Problémy jsou kořením života. A že příliš bojuje i on.

Snažil jsem se mu sdělit, že já sice říkám, že je moc byznysu, ale všechny ostatní miluju, protože jsou rozdílní a krása je v rozdílnosti, proto s nimi nebojuji a nechci bojovat. Ale ukazuji jim svou rozdílnost, kterou se můžou inspirovat například, že na cestě do Santiaga běžím nebo jdu bosky.

Zestejnňujem se.

Stavíme stejné domy, protože chceme ty nej. Musí být z toho nejlepšího materiálu, musí mít nejdokonalejší úhly a roviny a vše krásné.

Naštěstí stále rozlišujeme, třeba alespoň barvy, ale čím víc je historie, čím víc máme minulosti (za sebou), tím míň máme možností, nelze je snadno překonat, něco ovlivnit. Čím víc jsou doby černější či hezčejší, tím víc jsou tabu (i barvy) nebo jasné, bez diskuzí, neovlivnitelné.

Zestejnění si nelze moc uvědomovat, je to jako žába ponořená do ohřívané vody, která si neuvědomuje, že by se mohla přehřát. To, co berem za své, je často myšlenkou minulosti, předanou z generace na generaci.

Je těžké překonat černou minulost. Jsme naučení být právě tím, co z nás chtěli mít, naši rodiče a rodiče jejich rodičů, všichni ostatní a jejich rodiče. Překonat to, oprostít se od toho a najít si vlastní způsob bytí je nadmíru náročné, protože je to naší součástí.

Poučení z chyby minulosti nemusí být nutně zavazující. To, že to tak dělali naši předci, je krásné. Je krásné i to, že to můžeme dělat i jinak. To správné pro jednu dobu, nemusí být správné pro jinou dobu, pro jiné životy a jiné představy.

Správnost, nechť určujeme my. Jen tak naplníme svobodu naší mysli.

Zestejnění a dokonalost je cesta k hmotě, k neživoucí části vesmíru, ke kameni. Děláme pak vše přesně dle pravidel, nejsme lidmi, ale robotami. Nejsme to my. To, co z nás dělá lidi.

O krásu a dokonalost se můžeme snažit, ano. Ale musíme si uvědomit, že je to cesta ke konci, k zániku, k hmotě. Tu ale nemusíme absolvovat hned a úplně. Můžeme zpomalit a zvolnit a užít si ji.

Podstata člověka a jeho života je v jeho nedokonalosti a v jeho chybách.

Existence čehokoli je vždy dokonalá a bezchybná, i bouře, i povodeň, i výbuch sopky je úplně přesný, krásný, dokonalý. Špatnost a zlo tomu dává člověk, a i tyto špatnosti si můžeme užít.

Stejně jako nejhorší možné rozhodnutí, které vše mění v chaos a zmatek, je tou nejlepší možnou kombinací. Přináší v sobě víc energie a koření jako nic jiného na světě. Je nadmíru jasné, že pravý smysl života je v jeho nedokonalosti.

Užijme si, a čím víc pocítíme a procítíme touhu po něčem, co nám skutečně chybí, tím víc to ucítíme, až to přijde. Nebo nakonec pochopíme, že už to ani nepotřebujeme.

Zkusme si ale uvědomit, že jakákoli touha je naší chybou, třeba po rychlém a krásném autu. Krásné je totiž i pomalé auto. Podobně chybou je vlastně i celý náš vesmír a jeho konkrétnost. A narovnání dokonalosti je stvořením opaku.

Například ve společnosti, pokud má někdo přespříliš moci, vzniknou revolty nebo zloději, kteří jsou přirození vyrovnání moci nebo povinnosti. Povinnosti jít přesně touto a touto cestou, dle těchto a těchto zákonů. Máme se na ně zlobit? V konečném důsledku můžeme říci, že i oni „leváci“ jsou správní. Protestují proti současnému uspořádání a vlastně proti zestejnění. Naopak zákony, řízení, učení nebo i reklama a podobně jsou nástrojem zestejnění.

Nadřizený či vůdce můžeme brát jako někoho, kdo nám určuje pravidla, správnost a my jsme jejich otroci, nevolníci. Nebo jako službu pro nás a všichni jsme pak na stejné úrovni. Nemusíme nutně neustále šplhat na laně nahoru, můžeme se i houpat. Rozdíl mezi popelářem a prezidentem ve skutečnosti není. Obojí je službou a obojí pro nás má velký význam a dopad.

Nikdo neví, co vlastně má dělat. Ano, udělejme co nejvíc chyb, ať nalezneme. Nalezneme, co chceme, co chceme dělat. Čím chceme být.

Pak, když už to víme, nic víc není potřeba. Život je ale právě v tomto hledání a dělání chyb! Jakmile dosáhneme svého a nalezneme to, jsme tím naplněni, pak stačí okamžik a následně už jen přežíváme, neděláme chyby, máme jistotu. Víme, co je zlé a co je dobré. Jakmile ale někdo ví, co je zlé či dobré, prožívá i utrpení, nesvobodu. Jistota je naše vlastní vězení.

Lehněte si na slunce a vychutnávejte si ho. Ano, jsme jím naplněni a je nám nádherně. Ale postupně se začínáme potit, a pokud nevstaneme a nepůjdeme opět hledat (stín), tak se dříve nebo později opět spálíme. Neuvědomujeme si, že nám stačí jen okamžik, ve kterém je maximální naplnění.

Život je v dělání chyb a v hledání. Hledat stín je životem, i kdyby to bylo relativní zlo. V první podstatě je i chybou zůstat a přežívat na slunku a spálit se, jen je potřeba si uvědomit, že i to je život, cesta, hledání a netrápit se tím, jinak se utrápíme.

Všechno je chyba a nic není chybou.

Opravdu, neumíme mluvit o krásách. Většinou mluvíme o nemocech nebo kdo co udělal za chybu. Umíme mluvit jen o zlu, abychom našli dobro. Problém je v tom, že čím víc mluvíme o zlu, tím víc do něj zabředáváme, tím víc se nám děje, stává skutečností, tím víc pak trpíme a hezké věci si neuvědomujeme, necháváme je minout.

Proto teď řeknu, že i ta černá ovce v bílém stádu (špína v čistotě, zlo v dobru ...) je krásná také a dokonalost sama.

„Strongman“

Při běhu kupodivu vůbec nejsem taktéž unavenej, a to si dávám desítky bez zastavení. Po druhé mě sice za běhu předjíždí ten samý člověk na kole, ale je to pro nás oba úsměvné a říkáme si, tak zítra zas. Často se stává, že 50 lidí předběhnu a pak při psaní či jídle mi to 20 lidí vrátí. S jedním opět Korejcem (je jich tu fakt hodně) se vidím už po čtvrté. Je taky rychlý, ale odpoledne již nikam nejde na rozdíl ode mne, takže podává jen standardní výkon.

Odpoledne již jako vždy moc lidí nechodí, a tak při setkání s lidmi u stolu s pivem většinou správně tipnou, že nejsem ledajaký poutník a sami mě nazývají „strongman“ a dávají mě napít. Zvládnout 60 km denně je ale i pro mě velký oříšek. Puchýře jsou všude přítomné a k večeru prostě padá únava. Přes den to ale na slunku s trvalou teplotou kolem 38 °C zvládám dobře i s během.

Každý den předbíhám 100 i 200 turistů a všem říkám „Buen camino“ (Šťastnou cestu). Místním pak „Ola“. Teď v září to jsou už převážně starší lidé, asi často v důchodu. Mladí se vrátili do lavic. Ale vyčerpanost od nich není

úplně znát. Jdou stále svěžím krokem, jen si nedovolí víc. Jen občas, jako pár z Kanady. Ona musí stále povídat a navigovat. On jde po hlase, je poloslepý a vidí jen odstíny.

K večeru už bych chtěl někde dobře přespat, a tak si přeju balík slámy. Už jsem to chtěl v poslední vesnici vzdát a přespat u kostela, ale přeci jen jsem se přemoh a ušel další 4 km, kde konečně jako na zavolání byly balíky slámy na poli. 60 km jsem udělal s odřenýma ušima, ale na úkor dalšího dne, kdy jsem vstával až s rozedněním. Z cesty mě rozespálého zdravili kolemjdoucí.

Je opět horko a mezery mezi vesnicemi a vodou se prodlužují. Nemám vodu, ale když vidím ceduli s oázou, zaraduji se a ještě zrychlím. Dostávám meloun, chladnou Colu a razítko. Co víc si člověk může přát. Večer na mě čeká Burgos. Dokonce jsem našel ubytování v kostelu zdarma, ale je plné. Nakonec si říkám jinde o sprchu, že dám 3 eura. Že prý mám dát, kolik chci. Fantastická sprcha s teplou vodou. To je tedy komfort. Konečně necítím svůj pach. Tričko bylo za několik dní, kdy jsem nenašel normální řeku na koupání, několikrát propocené skrz na skrz stejně jako moje tělo.

Když jdu věnovat nějaký ten peníz, dal bych všechny drobné, i kdyby to bylo za celou noc, tak mi říkají, že ať nic neplatím. Možná ve mně uviděli pravého poutníka a nic nechtějí. Loučím se s přáním hezkého života a s nádherným čistým pocitem žehnám o sto šest. Když píšu nebo říkám úplnou, otevřenou a čistou pravdu vnáší se mi vždy slzy do očí.

Spím ještě v Burgosu po dlouhé době na zelené trávě. Hádejte, proč je zelená?

Ve 3 hodiny v noci mě překvapí silný proud vody. To si někdo dělá srandu. Nechce, abych tu spal? Já se ale jen tak nezvednu. Napřed si všechno schovávám pod spacák, ale pak si uvědomím, že zelená je kvůli tomu, že ji každou noc zavlažují. Pošplíchnutej a nedospalej jdu nocí dál.

Díky tomu dokončím 60 km a usnu na nezabalené slámě, což se nakonec ukáže jako ještě příjemnější postel, protože je absolutně měkká a zajedu do ní jak do kupy peří.

Další den jdem pustinou bez domů a silnic, pouze cesta pro poutníky, obdělávaná posečená pole od slámy, pár keříků a vše do žluta. Běží se mi skvěle. Dnes je možná nejvyšší teplota určitě přes 40 a do toho silný vítr. V dále všude větrníky jedoucí naplno, jsou všude, kam se podívám. Ostatní už

moc nevidím, a když vyšlápnu malé převýšení, sedí tam kolem 8 lidí a ani nedutají.

Schoulený, aby na ně nesvítilo a nefoukalo.

Někdy je lepší nemluvit a pozvednout okamžik jedinečnosti. Prostě jsem jen kolem nich proběhl a ani nezastavil. Přede mnou pusto a rovina, že je vidět minimálně 10 km dopředu a nikdo tou cestou nešel. Myslím, že jsem do nich vnesl pocit „strongmana“. Minutu po mě vyrazili první dva. Zvedl jsem je. Pak už se mi ztratili z dohledu. Byl to pro ně určitě obtížný úsek, 16 km bez ničeho. Já jsem byl na to zvyklý z německých lesů a slunko mi nedělalo problémy z Francie. Na konci mě dojeli 3 z nich na kolech a společně jsme dorazili, řekl bych, do druhé oázy. Čekali tam 3 hasiči a 2 kněží. Celkem se nade mnou podivili, že v takovém dni a ještě běžím.

Čím více je obtíží, tím více se dere myšlenek a zajímavostí. Na začátku cesty bylo problémů hodně a díky tomu bylo hodně inspirací pro psaní a pro filozofování. Nyní jako „strongman“, skála, pro kterou není žádná výzva dostatečně velká, již úvah moc není. Jsem spjat s krajinou kolem a celá mě pohlcuje.

Za svou cestu jsem nikoho běžet neviděl a možná jsem unikát, který vyjadřuje odlišnost, a to se mi líbí. A myslím, že jim dávám energii a sílu do další cesty a boje o Santiago. Většina z poutníků, co předbím, vyjádří minimálně údiv nebo mě ještě podpoří: „Jo, jdi.“ Já všechny zdravím: „Buen camino.“ Později se ještě proběhnu celý nahý a znovu spím na měkké slámě, paráda.

Na cestě potkávám spousty lidí z Jižní Koreje. Například holku Lee, která přede mnou vyfotila snad 15 fotek. Musel jsem ji říct, ať zkusí víc cítit a vcítit, nefotit, ale nevím, jestli to mělo nějaký účinek. Focení je cesta k minulosti a my žijeme právě teď a tady v přítomnosti. Oni nevěří v křesťanského boha, ale jdou spíš za mír, když se u nich tak dlouho bojovalo. Pak je zde hodně Američanů a Kanadčanů, samozřejmě i Španělů, Francouzů a Němců či Švýcarů a Rakušanů. Ostatní země jsou zastoupeny jen zřídka. Aby to nebylo pravidlem, tak hned potkám 3 Rusy.

Jdu svižně, a i když se mi zdá, že mám sílu, jako vždy předbím mraky lidí a navíc po 50 km je slunce stále vysoko na nebi až se tomu podívím. Před tím byla padesátka k večeru a teď velmi brzy. Je to asi i tím, že bolest puchýřů slábne a nohy se stávají pevnějšími. Jen těžko ohnu prsty, pro chůzi či běh to

ale nevadí. Přizpůsobili se podmínkám. V noci však pociťuji bolest v celých nohách a jako by křeče. Myslel jsem, že je to z tvrdé země při spaní, ale na měkkém to cítím také. Prostě jen zvětšují svůj objem a sílu s každým dalším kilometrem přidaným k běžnému dennímu výkonu, snad.

Těsně před Sahagún vyjadřuji svůj obdiv poutníkům, co jdou až do večera, ale i přes mou nabídku spát v dokonalém hotelu, na balíku slámy, chtějí do svého zamluveného hotelu, jen se trochu zpozdili.

Pak nacházím mobil a rybičku (zavírací nožík). Určitě to tady ztratil nějaký poutník. Beru to sebou a v Sahagún to zkusím nějak vyřešit. Mobil má bohužel pin, tak nemohu zavolat na žádné číslo ze seznamu. V tom na něj někdo volá. Zvednu to a říkám, že jsem našel jeho mobil. On, že se pro něj vrátí. Když se setkáme, tak má kupodivu Mercedes a poutník není, pouze jel na koni stejnou cestou. Ještě hledá klíče, a tak mu řeknu, že asi 1 až 2 km zpátky jsem to našel a po objetí jdeme každý svou cestou.

Měl jsem mu popsat to místo konkrétněji, to je škoda, takhle to bude hledat určitě několik hodin. Po razítku v kostele ho potkám znovu, a jestli bych mu nepomohl ty klíče najít. Jasně, jedu s ním. Úplně cítím, že se to stalo, abychom se střetli a seznámili. Náhody při ztracení jsou zpět. Tentokrát se ale neztratím já, jelikož je cesta dobře značená. Klíče nakonec najdeme, a že právě na místě, kde jeli (s ženou) rychleji.

Jmenovali se Raul (typické na Španěla) a Paloma. Žijí v domě hned vedle rodičů, nemají děti, ale mají koně. Raulovi je 47 a do Santiaga jel na kole v 27 letech. Já jsem s mými 37 uprostřed. Dal jsem si sprchu a vydatně najed a napil, měl jsem i místní jablečný džus s alkoholem, čočkovou polévku a rajčatový mix od Palomy. Raul mě nakonec vyprovodil s koňmi a tento den jsem dal určitě přes 60 km.

Jen spaní bylo tvrdé. Nešlo mi usnout na stole u posezení, což je divné, protože s Manuelem jsem spal nádherně na chodníku, tak jsem prospal na boulích od drnů trávy. Opět velmi rychlý den. Jestli se někde nezdržím, tak udělám v pohodě 70 km. Ale to mě čekal Leon. Vytoužený již z daleka a známý z filmu Leon. Cítím, že to bude velkolepý a poslední velký okamžik před Santiagem. Kupuji nové trenky, ty před tím jsou již možná někde vystavené na cestě, jak to tady občas bývá. Jak je možné ztratit trenky, když je mám téměř celou dobu na sobě?

Pak to přijde.

Do naplnění snu a mého já.

Jo jo joooo.

Až mi padají slzy do očí.

Ještě jsem daleko říci, že to je ono, ale cítím to. Muž v saku. To nemůže být nic jiného než svatba.

Ještě se na poslední chvíli rozhoduji, jestli tam, tak daleko má cenu chodit, co když to svatba přeci jen není, ale pak jednoznačně a sebejistě změním směr své cesty. Po několika krocích uvidím i jí, nádhernou nevěstu, a právě se fotí. A je to jistota, má 7. svatba, první ve Španělsku a myslím i zároveň poslední. Vše je hotovo a dokonáno, děkuji Leone.

Chvilí postávám opodál a občas se setkáme pohledem. Pak, po focení přistupuji jako hotový a naplněný poutník, podávám jim ruku a říkám: „Hodně štěstí a hezký život, jste moje 7. svatba.“ Oni to jednoznačně chápou a děkují. Dokonalost sama v jednom okamžiku a už se nikdy neuvidíme, nádhra.

Později si dávám „cheesecake“ a přisedne si ke mně Novozélandanka, již ubytovaná poutnička, když jí řeknu o své cestě a 7. svatbě, sdělí mi ve svém rodném jazyce „Koja kahá“ (hodně štěstí nebo šťastnou cestu). Poté, co vyrazím dál, všem říkám svůj nový pozdrav: „OLAKOJAKAHÁ.“

Můžeme ve všem vidět dotek minulosti či budoucnosti. Když potřebuji čůrat a 3 km není kde, pak dojdou na místo, kde by mezi domy měl vyrůst další a je tam zatím zarostlá tráva, vyčůrá se tam a cítím, že se díky tomu na tomto zabředlém místě něco konečně rozjede a naplní. Čekalo to celou dobu na mě, jinak bych se nevyčůral.

Podobně jako když teď píšu a z 50 rozsvícených světel právě ta nade mnou začne blbnout a přestává svítit. Přesně teď, když jsem tuto větu dopsal, opět zhaslo, tedy píšu poslepu. Možná jsem spojen s budoucností, kde již jdu dál a spím opodál, tedy již nemám psát. Jdu. Nakonec spím i přes vyšší chladno v teple, v opuštěném obchodě, kde asi také v zimě někdo přespává. Nechal jsem mu tam 10 eur. Možná díky nim vznikne nějaký nový příběh a něco se probudí a posune. Teď už jdou svým směrem.

V noci jdu další úsek s Larisou z Brazílie. Neuvěřitelné, 3 samostatná žena na mé cestě ve věku 36 let a opět hezká. Ať náhody již existují. Chtěla si rozšířit svoje obzory, poznat lidi a obecně poznávat. Pak bude ještě směřovat

do Říma. Docela jsme zajeli hloubš do některých témat jako, co je krása apod. A díky ti, zkusím to vysvětlit ještě jednou a líp.

Opravdová krása je v odlišnosti a rozdílnosti.

Druhá krása pak v nás, když se díváme na dům, vyjadřujeme sami sebe, jak jsme čeho plný a naplněný. Pokud se na ten dům budeme dívat dlouho, postupně nás naplní a už tak hezký nebude. Proto ta druhá krása vyjadřuje nás, vlastně jde o naši krásu, a ne o krásu domu, jde o to, jak moc jsme rozdílní a odlišní my a ne dům. Tedy jde o krásu v nás. Nemusíme pak mluvit o druhé kráse, ale stále jen o jedné a tou je odlišnost, rozdílnost, unikátnost. A proto člověk, když jde nějakou takovou cestu, poznává hlavně sám sebe, co se mu líbí a co ne. Zjišťuje, kdo je a jakou krásu má v sobě, jak je krásný. Často říkáme „Cesta za poznáním“, ale již neříkáme čeho. Skutečně.

V životě poznáváme jen sami sebe a naši krásu.

Kdybychom poznali vše, tak už by nás nebylo potřeba anebo by nebylo potřeba ostatních. Existence by pro nás skončila.

Pak potkávám kolaře, co mě před 3 dny předjížděl a teď znovu. Máme podobné tempo. Vypadá to, že jsem ale rychlejší. Možná až půjdu bez bot, tak se opět setkáme. Jezdí totiž jen do odpoledne a pak ho předhoním o 30 km a brzy ráno pár kilometrů ještě přidám.

V tom mě předchází muž, má roztrhanou košili a jde bez mušle, tak se mi zdá, že jde delší cestu a je také „strongman“ jako já. Dojít ho mi dalo zabrat, tu jsem se musel vyčůrat, tam sebrat několik ostružin. Jde jako já, také si občas dá ostružinu, až si říkám, jestli není můj stín a není mi souzeno ho předejít. Pak jdu vedle něj a vše je tak divné. Zkousím říct „Ola“, pak „Buen camino“, ale nic, ani se na mě nepodívá. Říkám, jestli mě slyší a mávám rukama a opět nic.

To asi opravdu bude můj stín, ten také nic neříká. Raději mu uteču ☺.

A tak jsem předstihl i svůj stín.

V další vesnici slyším dělobuchy, značně silné, že se celý lekám. Následně vidím i lidi v oblecích a hezky ustrojení. Hltám po vodě a mám jen trenky, ale nemůžu si nepovšimnout a přiblížit se.

Je tam osmá.

Tentokrát velická a nevěsta jede na starém traktůrku. Už jsem s tím nepočítal, ale Španělsko se nezapře. Žehnám 8. svatbě.

Po 64 km je sice stále slunko nahoře, ale říkám si, to už stačí a poprvé přespávám za dobrovolný příspěvek (dal jsem 5 eur) ve vesnici. Byl to stan s matrací. Důležitější bylo, že jsem si nabil mobil a dal sprchu. V noci už nemůžu spát, tak vstávám a vyrážím kupředu. Dnes opět o něco víc km a poslední 4 dny do Santiaga.

V noci se přidružím ke svítilně třech žen a mé navigaci a do svítání společně urazíme přes 10 km. U velkého poutnického stožáru se už trhnu, a i přes to, že jsou zde trochu kopce (hory bych neřekl), tak jdu jako pravý „strongman“ a dolu sbíhám, při tom mímám každou minutu minimálně jednoho poutníka. Poskakuji po skalách jako by mi bylo 20. Na 25 mě odhadoval Manuel, tak se tak i cítím. Ostatní i třeba sekundu přemítají, kam dát nohu, aby neuklouzli, aby se jim nesmekla noha a já jen tak proletím kolem, jakoby volný a víc svobodný.

Určitě to bude mít něco společného s tím, že v batohu už nemám žádné jídlo a vody si беру vždy jen na dně. Jsem úplně odlehčen. Je to obtížné jít pomalu a kvůli tomu tam nastrkat tolik věcí, které člověka ještě víc zpomalí. Je to cesta do nikam, slepá ulička, kam se dostáváme skoro pořád a se vším. Místo abychom věci zjednodušovali, tak je zbytečně komplikujem kvůli obavám a strachu, k tomu začneme plánovat a pak se divíme, proč je všechno tak obtížné a těžké.

Například kvůli větší váze batohu vymyslíme ještě lepší batoh, který unese ještě víc a padne nám tak, jako bychom nic nenesli. Ale k tomu nám vzniknou jiné starosti, že ho třeba musíme speciálně udržovat nebo je těžké ho vyrobit a tím se zas stáváme stále závislejšími.

Slepá ulička je všudypřítomná. I ve společnosti.

Kapitalismus, každý něco má, více lidí má více moci, tedy není snadné ostatní převálcovat. Ale všude je maximální boj (o moc, o peníze), což vede opět do slepé uličky a k válkám. Láska se vytrácí.

Komunismus, v jádru dobrá myšlenka, že každý má všechno. Slepá ulička v tom, že malá skupina či jednotlivec většinou převálcuje ostatní a získá absolutní moc, kterou nechce ztratit. Na toto nejsme připraveni a každý podlehe.

V obou případech a ve všech ostatních jsme mravenci, stádo a dřív nebo později vznikne revoluce, která narovná stavy. Vše ale vychází z nás a je jedno, který institut máme. Může být dobré cokoli, i král či diktátor, pokud nadiktuje ty správné podmínky, které vyhovují všem. Je to naše vyjádření lidskosti, být takový. Náš směr však můžeme změnit, pokud budeme chtít a z člověka rozumného se může stát člověk přátelský, což může být další bod v naší evoluci.

Dalším krokem v evoluci může být člověk přátelský.

Po vyčerpávajících 10 km v sušině dorážím do již třetí oázy, kde trvale žijí Suzan a David. Není zde klasický dům, jen přístřešek z kusu látky a koberce, malé políčko a stánek s občerstvením bez cen. Příspěvek dobrovolný. Dávám jim hodně a беру málo. Přes zimu prý někdy i sněží, ale vždy to nějak zvládnou. Myslím, že dováží i vodu z města nebo možná donáší. Zdá se, že mají obtížný život, ale cítím pravý opak. Nikam se neženou a jsou svobodní, jak nikdo jiný.

Nyní mám v plánu dotáhnout se na 100 km udělat přes 70 za den. Znovu potkávám kolaře, když sleduji na vrcholu kopce mapu, kde je znázorněna i Praha a zároveň Santiago, cítím spojení.

„Jedeš z Prahy?“

„Jo.“

„Dlouhá cesta,“ opáčí cyklista, „viděl jsem jednoho, co jde také z daleka a dělá 50 km a šel i celou noc.“

„Já nyní dělám 60 a některá kola potkávám vícekrát, vždy je večer znovu předeženu. Možná se také ještě potkáme.“

Pak uběhnu 10 km a už ho nevidím. Přemýšlím, jestli půjdu posledních 100 km bosky, pak uvidím na cestě napřed jedno malé hádč s býlími tečky. Nevím, jestli je jedovatý, plazí rychle pryč. Po kilometru druhého o trochu většího a znaky na těle má jiné. Mám opravdu jít bosky?

Vidím, ověnčenou značkami, nápisy a věcmi, značku 100 km. Napřed jsem chtěl tady přespat, dnešní cíl jsem naplnil, přes 70 km, ale chtěl jsem si usnadnit ty poslední dny, které jsem chtěl jít bosky. Po večeri sundávám boty a jdu. Vypadá to snadno a s touto rychlostí to zvládnou, zatím není moc

kamínků. Později už jdu s malou svítilnou a příliš nevidím, na co šlapu. Měsíc mě pomáhá, ale v lese to je obtížné.

A pak v úplné tmě všechny druhy kamínků, které se zařezávají do kůže jako střepy. Vybavují se mi i hadi, takže každý krok kontroluji s maximální přesností a všechny podlouhlé věci obcházejím nebo překračuji. Někdy s tempem 3 kroky za 10 sekund překonávám jeden les. Byla to jen zkouška a snad při světle budu vědět, na co šlapu a budu rychlejší. Lehnu si tedy na pole.

Asi po hodině vytahuji stan, začíná po 3 měsících španělského sucha poprchávat. Pak prší o sto šest a dostává se mi do stanu voda. Ráno je voda všude a stále prší, to se mi ještě nestalo. Přemýšlím o tom, že když budu mít rozmočená chodidla, tak bude chůze bez bot až příliš obtížná. Někdo asi chce, abych šel v botách, i když ty budou také celé mokré, mají větrací otvory. Ok, smířen s mým osudem jdu v botách.

Cíl, dojít do Santiaga je silnější. I tak je těžké sbalit vše mokré a vyrazit do deště. Jakmile jsem byl připraven, ozvalo se břicho a nutkání udělat potřebu. Tedy opět do mokra a bahna, odkládám batoh a v pláštěnce vykonávám toaletu. „Strongmana“ nic nezastaví.

Mám boty bez ponožek, ty by byly hned mokré. Škoda, že jsem si je včera všechny neumyl a nevysušil. Při silnějších deštích se občas někde na chvíli zastavím. Dokonce si dám i čaj a salát a krásně vše vychází, po čaji opět skoro neprší. Když je mi zima přidám a zahřeju se. Miluji, když je to obtížné. Všude jsou od 150 km kamenné značky se vzdáleností, když se na ně dívám, připadá mi to zdoluhavější, soustředím se na ně. Dobrá výzva, místo bosky to dám za deště.

Chvilky bez deště využívám ihned k sušení. Večer přemítám, kde přespát. Buď opět v mokru, nebo někde pod střechou. Mám se zeptat na přespání? Tady je střecha a vypadá to dobře, ale v hloubi duše chci víc a komfort úplně odbourat. Ok, chtěl jsem to, výzvu ještě roznásobím. Posledních 100 km jdu bez spaní. Každý den víc a víc, 50 km, 60, 64, 67, včera přes 70 a teď 100 km.

S milou si píšeme, že ať se podíváme na měsíc oba a budeme spojeni. Pak mám opět mraky, měsíc i hvězdy jsou zahaleny a nastává úplná tma. Světélko mi stačí jen na 1 metr. Někdy jen obtížně a pomocí citu v nohách rozeznávám cestu, že nejdu do lesa nebo na pole. Jdu sice pomalu, ale jsem stále zde a na cestě. Vše je nekonečné a šíleně dlouhé, až je to nádherné. Do toho začne

opět pršet. Tak pojd', překonám všechny obtíže i to poslední nejtěžší, dej mi co proto, ať žiju naplno a ne jen na půl. V tom ještě zakopnu a všude mám bahno.

Děšť v noci nepřestává. Při maximální síle usedávám tam, kde normálně sedí tucet turistů a popíjí kávu. Teď nikdo nikde není, pouze prázdné židle a stoly, pro mě se štěstím pod slunečníkem. Posvačím a jdu znovu do menšího deště, ale tentokrát si nasazuji ponožky. Přeci jen mi to v botách už klouže.

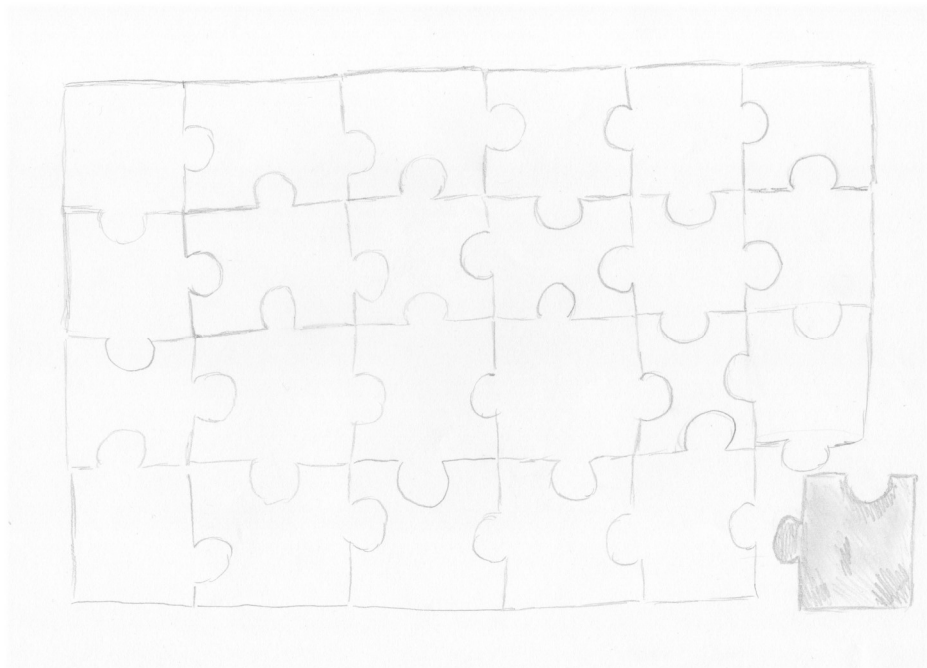
Přemáhá mě únava, začal i foukat silný vítr a déšť je opět na maximu. Voda se mi dostává i pod pončo a cítím, že budu muset někde zastavit. Příští odpočívadlo je moje!

300 metrů dál je tam a nádherné. Je mi chladno a přetahuji přes sebe na půl usušený spacák. Skoro bych takhle i usnul, ale „strongman“ se nevzdává a jde. Tohle je asi nejobtížnější chvíle. I přes to se snažím žehnat. Hned potom utichá vítr a přestává pršet. Křest ohněm dokonán a já obstál.

Teď už jen dojít do rána, a jelikož jdu pomaleji tak i celé dopoledne. Někdy se mi únavou pletou nohy a podlamují kolena, chodím ze strany na stranu jako opilý. Jakmile za mnou uvidím světlo, které se pomalu přibližuje, cítím jistotu a únava už mě nedostane. Poutníci, kteří vystartovali brzy k ránu, mě nastartovali. Díky.

Nejprve mě předbíhají oni, ale jakmile pomalu zrychlují, tak po půl hodině jsou opět za mnou a najednou předháním již zase svým tempem jednoho za druhým. Myslel jsem, že ze Saint-Jean-Pied-de-Port to dám za 14 dní a bude to nakonec jen 13. Procházím úžinou po skále občas připomínající schody a po nich stéká voda. Normálně bych proběhl, ale teď se snažím co nejvíc přidržovat a nedostat se do skluzu, že jdu jako stařík o berlích.

Na posledních 20 km se přidalo spousty lidí jen s batůžky. Mohlo by se to zdát jako výsměch těm, co jdou dlouhou cestu a mají za sebou stovky kilometrů. Ale ať každý začne svou cestu kdekoli a kdykoli, nemusí to být ani cesta do Santiaga. Mně to ve skutečnosti pomohlo. Šel jsem po vyčerpávající noci s nimi a nechtělo se mi spát. Byl to celý štrůdl, prvomájový průvod, co mi dodával sílu.

Hotovo

Jsem zde.

Santiago de Compostela.

Ještě pár kroků a cíl je naplněn.

Poprvé a naposled vyzkouším klasický „albergue“ (noclehárna), spát v ubytovně za 8 eur. Již se měním a přibližuji k turistům a využívám víc komfortu. Nej komfort je sice v pěti-hvězdičkovém hotelu, kde nemusím prakticky nic, vše udělají za mě. Dokonce i o zábavu budu mít postaráno a ani jí nemusím zažít.

Vlastně ani nemusím žít, za to se platí nejvíc.

Batoh nechávám na posteli a jdu jen s batůžkem a mušlí na něm jako někteří, co jsem potkával posledních 20 km. Už jsem jim podobný. Byznys je všude, prodat co nejvíce nesmyslů, které se doma budou válet a zatěžovat ho,

obkličovat, že bude neudržitelný. Pak se stejně vyhodí. Ale je hezké něco donést svým blízkým. Nejhezčí je ale dovést sebe a své pocity a myšlenky.

Nic nekupuji, jen vhadzuji mince žebrákům. Prošel jsem katedrálou, vše krásný, zlatem vyzdobený, spousta soch. Ale jako všude jinde. Některé kostely mě na cestě možná zaujaly více. Jako ten jeden v Německu, celý přírodní.

Jen jsem nenašel, kde se vydává certifikát. Už jsem se málem vrátil bez něj. Po delším pátrání a hodinovém stání ve frontě ho nakonec mám a s celou cestou, 3200 km za 3 měsíce. Žena za pultem ani nepotřebovala můj první zapomenutý kredenciál. Oba budou jen pro moji vzpomínku, časem vyhozenou jako všechny ty tretky kolem. Důležitější je vnitřní naplnění a život s tím, že jsem viděl...

Jakmile člověk něco zažije, tak se automaticky a podvědomě stává jiným. S každým okamžikem jsme jiní, i když si to nemyslíme, protože nás obklopují vzpomínky. Jakmile ale na ně zapomeneme, zbyde už jen naše pozměněná osobnost, což je to, čeho máme nejmíň, čeho se nám nedostalo, to je osobnost, jak se odlišujeme od ostatních. Celková osobnost se mění jen velmi málo, protože pro naplnění je potřeba často víc než jen například rychlá turistika, krátké prázdniny, či třeba 1 rok v práci. Občas ale i to stačí k posunu.

Často čas není rozhodující. Někdo se ani po 30 letech v práci téměř nezmění a pak přijde okamžik, který ho tak naplní, že se úplně pozmění. V životě často chceme zažít, co nejvíc osobností a jinakostí, abychom došli k naplnění, že nám nakonec nic nechybí. Někdy je to zbytečná a útrpná činnost. Vždy jde na prvním místě o pocit, který nás naplňuje, a když je hezký a láskyplný, pak stačí zůstat jen na 1 místě, v 1 práci či v 1 čase a vše může být stejně krásné.

Nejdůležitější je, že život žijeme teď v přítomném okamžiku a žádný plán není z hlediska existence tak podstatný, aby musel být naplněn. Nemusíme být spasiteli, a dokonce se nemusíme ani zlepšovat, i když spousta buněk v našem těle touží po zlepšení, pokud ale cítíme, že zlepšení je krásné a netrpíme při tom, pojďme do toho s nadšením a láskou.

Někdo umírá z naplnění, je přeplněn a není smyslu dál setrvávat. Jiný umírá kvůli starostem a trápení, část jeho je ale vlastně tímto také naplněna. Ve světě informací, lze říct, že když něco nemáme, snažíme se to najít, toužíme po tom, to je důvod, proč se pro něco rozhodneme, to je důvod, proč

žijeme, to je život. A náš mozek, náš obraz, dělá přesně to samé, pouze vyhledává to, co mu chybí.

Já jsem to našel.

Jsem mrtev.

Umírám jako poutník.

V závěti stojí, že má práva a závazky předávám, zpět světu a vesmíru.

Vracím se.

Letadlem. Pocit naplnění je všudypřítomný. Je to zvláštní, 3 měsíce pěšky, 3 dny autobusem nebo 3 hodiny letadlem? Uvidím cestu z výšky.

Člověk už dávno není člověkem, ale kyborgem. Ke svému životu používá výrobky a stále častěji a víc se odděluje od přírody, až nakonec bude oddělen úplně a člověkem přestane být.

Na letišti.

Rozdíl mezi poutníkem a výletem. Poutník píše příběh a nese pro každého jeho změnu či posun, někdy jen minimální, někdy to má ale daleký dopad.

Jdu letištěm potrhán cestou a lidé se často podívají do tváře a pak zajedou dolu na roztrhané kalhoty. Můžu vzbuzovat dojem vagabunda, neslušně oblečeného nebo možná má osobnost překonala neslušnost či v roztrhání můžu vzbuzovat styl (někdo má také roztrhané rifle), v každém případě jím donáším, že i takto vypadá člověk a možná u nich probudím myšlenku, která je povede třeba jinou cestou než stále stejnou. Dívám se jim pevně do očí a usmívám se, když opáčí můj pohled, tak je pozdravím.

Každá vráska není znak stáří, ale znakem životního naplnění.

Člověk je shluk představ, myšlenek. Ty se sdílí. Nemůžu to ale vidět v prostoru, že na 1 místě jsem já a jinde někdo jiný, jsme všichni v jednotě v jednom bodu nulové velikosti, neboli úplně všude. Prostor pro myšlenky neexistuje. My sami jsme jen myšlenka, proto je těžký popsat, kde jsme nebo co jsme a co už ne. Je to jen myšlenka, která se mění každým okamžikem.

Konec.

Čtvrté boty, také prochozené, už se párou vložky uvnitř, kalhoty na kolenech proděravěné, ne od klečení, ale od chůze, košili několikrát

roztrženou na rameni, jak nosím batoh a sundávám ho, sjetou vzadu, kde se batoh otírá o záda, podpaží roztržené od zvedání a vytahování věcí. Druhou čepici, první klobouk ztracen stejně jako trenky, několikatery ponožky. Stan proděravělý. Batoh prošoupaný a spousta věcí na něm potrhanych, suchý zip nedrží.

Zarostlý. Všude, několik centimetrů na vousech značí délku mojí cesty, vlasy značně protáhlé a vše opálené téměř do černa. Na chodidlech nové i staré puchýře, některé na sobě. Ale vše na těle se hojí a opravuje, ostatní má známky sešívání, ale to nestačí, trhá se to stejně všude. 3000 km je 3000 km. Určitě víc jak 3 milióny kroků.

Narodil jsem se tady u nás, v Čechách, ve společnosti založené na pro mě ne úplně správných pravidlech, ale nechci s nimi, s námi bojovat, proto vše respektuji a uznávám. Nelze trvale plavat proti proudu, i když je ve slepé uličce, a bojovat s ním, je ale možné ukazovat i jiné směry. Pokud bude příležitost, tak je podpořit.

Boj je i podlehnutí, plavat v proudu je přežívání, což do určité míry dělám teď i já.

Láskou ve sdílení je, že všichni mají pravdu, i když má každý jiný názor a všichni jsou v protikladu. Pravda je vždy relativní a neexistuje žádná obecná pravda, cíl, kterého musíme dosáhnout. Proto svůj cíl, narovnat naše pravidla rozpouštím, již dál nepodléhám. Není to má podstata. Mír vítězí ve mně i v tomto bodě.

Život je v malosti, nevědět všechno. Cítím se sám, moc lidí nesdílí moji ideu, ani o tom nechtějí přemýšlet. Film Lucy je mým spojencem a samota ustupuje. Ale i tam není vše. Autoři jsou jen v půli cesty. Pokud bychom všichni znali všechno, byl by to náš konec, nebylo by nás potřeba. Lze žít jenom v nedokonalosti. Správnou variantou pro život je i nevědomost. Lidskost a člověk je vyjádření naší konkrétní omezenosti, která je daná historií. Naše budoucnost a směr je určen naší minulostí.

Když poslouchám písničku a líbí se mi, cítím spojení s minulostí a krása je jejím odkazem. Přesně tyto vibrace a vlny byly např. při zrodu či posunu v dějinách člověka a jeho lidskosti. V hudbě se nám líbí např. delší klid následovaný extází, rozruchem, výbuchem. Jako výbuch sopky, kdy jsme se museli změnit, posunout o stupeň dál a vše v nás volá „ano“, to je ono, to je krásné, to jsme mi, lidi.

Každý člověk dělá chyby, a i já dělal, dělám a budu dělat. Není to tak, že nyní budu dokonalý, ale jde o uvědomění si. Nyní kdykoli cokoli mohu rozpustit, přehodnotit. Správná je i možnost stát si za svými chybami a s uvědoměním se nic špatného neděje, naopak.

Každý myšlenkový směr i v této knize vede do jednoho bodu. Lze pak říci, že všechna slova, věty, myšlenky jsou synonyma, vyjadřují totéž, filozofie a popisy podobné, jen z jiného pohledu. Samotný bod je ale neurčitý. Vše v souladu s teorií všeho a ničeho. Základem jsou slova současnost, odlišnost, láska, což je projevem mé přítomnosti. Jde ale o stejné vyjádření, jako u někoho jiného například slovy meditace, zlepšování, štěstí či duch, víra, ráj apod. Pro někoho ale může být pozitivní i boj, problémy, koření. Jde vlastně o stejný cíl, jen jinou cestu, jiný způsob života.

Uvědomil jsem si, že je zbytečné psát tuto knihu či něco prezentovat. Každý se, řekněme, k cíli či k pravdě dostane jinudy. A abych já něco někomu vysvětlil, musím se naladit na jeho vlnu, co mu chybí. Někdo tam jde přes krásu, někdo přes boha apod. Pod rychlým sloganem si každý představí něco jiného. Pravý poutník je spontánní a je jedno co řekne, jelikož v každém slově je skryta podstata všeho, pouze to není vidět hned. Při úplném naplnění není potřeba už ani slova, stačí jen přítomnost.

Nechť všichni se stanem poutníky ve svém životě a poznáme se.

A to je konec konců

Aneb začátek nového začátku